92

NOPȚI EGIPTENE

Joanna Mansell

COLECȚIA ROMANTIC

Joanna Mansell 92

NOPȚI EGIPTENE

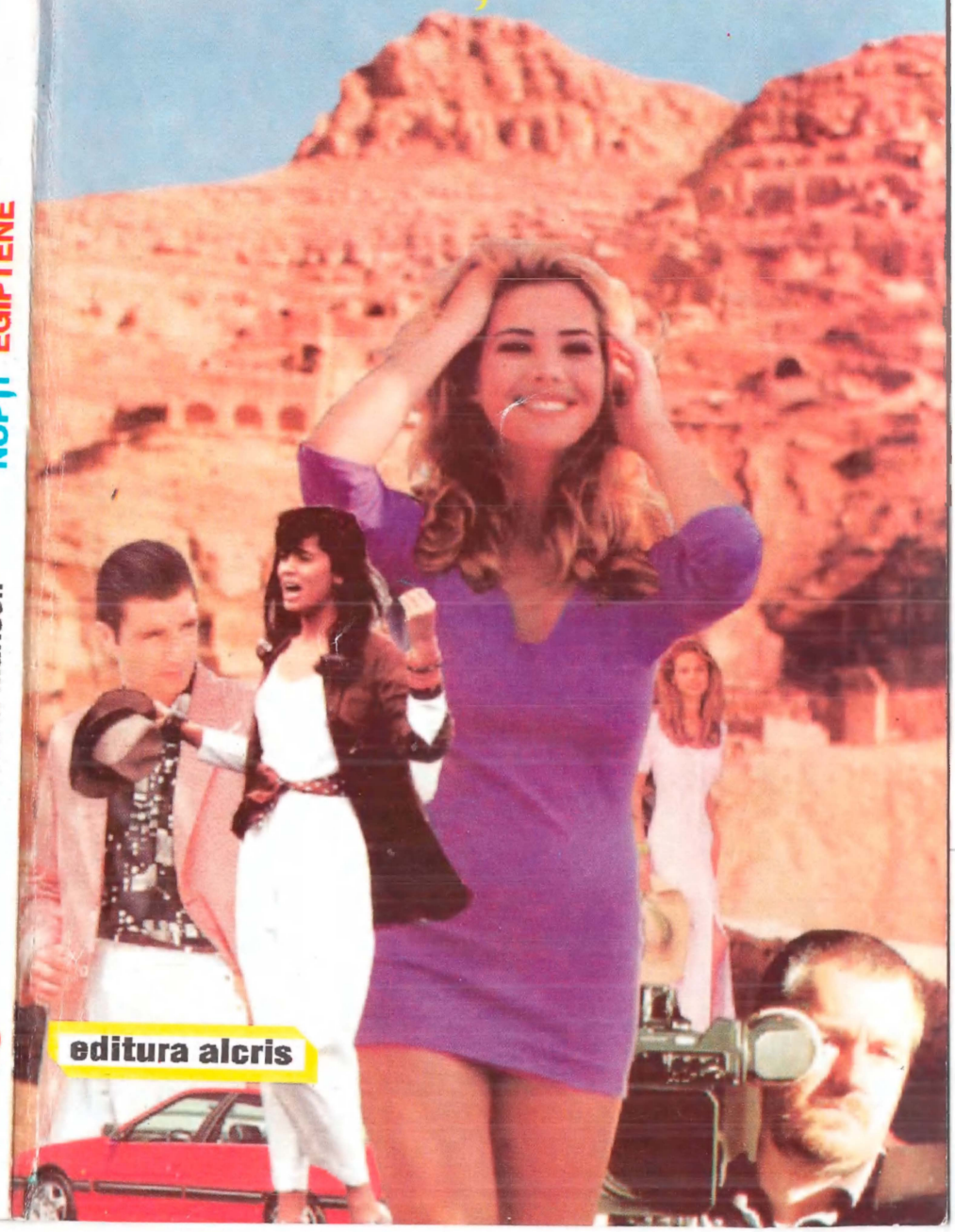

editura alcris

JOANNA MANSELL

NOPȚI EGIPTENE

Coperta: ANDY

Această carte a fost tipărită pentru prima dată în limba engleză sub titlul: EGYPTIAN NIGHTS

© 1991, Joanna Mansell
BAISER VOLÉ AU CAIRE
Harlequin SA

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin editurii ALCRIS-M94

JOANNA MANSELL

NOPȚI EGIPTENE

Traducere din limba franceză de
CORNEL ROMOȘAN

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREȘTI

Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial: TRAIAN IANCU
Lector: ANGELA VASILE

ISBN 973-9197-63-9

Colecția „ROMANTIC“

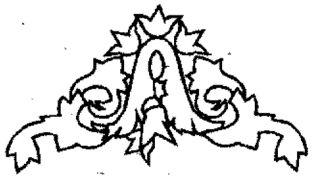

CAPITOLUL I

Cairo. Aglomeraţie, zgomot, praf, dar mai ales această căldură copleşitoare. Epuizată de marşul forţat din această dimineaţă, Ellen îşi stăpâni cu greu căscatul, îşi înălţă bărbia hotărâtă şi se adresă grupului de adolescente care o înconjura.

– Iată-ne ajunse la Muzeul de Istorie. Peste câteva clipe veţi avea ocazia să admiraţi tezaurul lui Tutankamon. O minunăţie, veţi vedea. Veţi avea timp să-l priviţi în voie. Tot ce vă cer este să nu vă împrăştiaţi.

Un murmur de protest străbătu grupul de fete. Se aflau de trei zile la Cairo şi cea mai mare parte a timpului şi-l petrecuseră prin muzee. Interesul fetelor pentru diversele exponate, unul mai fascinant decât altul, începea să scadă.

„La paisprezece ani, sunt sigură că şi eu aş fi reacţionat la fel", se gândea Ellen.

Cu toate astea, ea trebuia să-şi ducă la bun sfârşit misiunea de a-şi conduce elevele pe urmele culturii vechiului Egipt. În definitiv, era

vorba de o călătorie de studii, nu de un circuit turistic!

Spre marea ei uşurare, încă de la primele vitrine, splendoarea obiectelor expuse trezi din nou entuziasmul grupului. Ellen însăşi se trezi visând în faţa pandantivelor, a obiectelor de ceremonie şi a bijuteriilor constituind adevărate capodopere. Agate, turcoaze, ametiste, safire, topaze, rubine, toate aceste pietre migălos cizelate reflectau lumina în reflexe sclipitoare.

În sala următoare, masca mortuară din aur masiv descoperită în sarcofagul lui Tutankamon a fost întâmpinată cu un murmur admirativ, la fel ca marile care de luptă şi tronul faraonului.

Totuşi, pe parcursul vizitei, atenţia fetelor scăzu, puţin câte puţin. Începură să vorbească între ele. Din când în când se auzeau râsete.

Ellen îşi dădea seama că o pauză ar fi fost binevenită, dar, din păcate, ea nu era în măsură să ia hotărâri în privinţa programului acestei călătorii. Domnişoara Mason, directoarea adjunctă a şcolii Merralwood, responsabilă de organizarea voiajului, nu admitea nici cea mai mică modificare la planificarea stabilită iniţial. Chiar de la începutul sejurului, a respins orice sugestie. Nici Ellen nu avea dreptul să-şi spună părerea... şi, în situaţia ei, era mai bine să se arate supusă. Angajată de probă la Merralwood

School abia de câteva luni, tânăra se afla acum aici din cauza îmbolnăvirii în ultima clipă a profesoarei care trebuia să însoţească grupul. Luată pe nepregătite, domnişoara Mason a solicitat-o pe Ellen care nu a avut de ales în acceptarea sarcinii. Un refuz ar fi însemnat pierderea postului.

În acest fel ajunsese în Egipt şi se găsea acum la Muzeul de Istorie din Cairo, în fruntea unui grup de liceene zburdalnice, având de îndeplinit dificila misiune de a le face să aprecieze relicvele unei civilizaţii dispărute. Oare avea să reuşească? Ellen se îndoia! Brusc, un freamăt al grupului o trezi din visare.

– Puteţi să veniţi o clipă, domnişoară? întrebă timid una din fete ridicând mâna cu un gest stângaci. Sharon nu se simte prea bine.

Asta mai lipsea! Sharon era la a treia sincopă de la începutul sejurului. Cu siguranţă că era o manevră teatrală, la fel ca şi precedentele, menită să scurteze vizita.

Oricum ar fi fost, Ellen nu voia să-şi asume nici un risc. Atâta timp cât răspundea de elevele ei, trebuia să aibă grijă de ele. Se apropie de grupul adunat în jurul bolnavei. Sharon gemea uşor şi îşi dădea ochii peste cap. Era uşor de picat în cursă. Numai că tenul trandafiriu al adolescentei o trăda... Hotărâtă să nu-i facă

jocul bolnavei închipuite, Ellen o luă de mână și o conduse spre ușă.

– Vom ieși câteva minute, spuse Ellen sec. Apoi, după ce te vei simți mai bine, ne vom întoarce la grup ca să continuăm vizitarea muzeului.

– Mulțumesc, domnișoară, răspunse Sharon cu glasul stins. Cred că puțin aer îmi va prinde bine.

Ce actriță desăvârșită! Amuzată, Ellen își ascunse un zâmbet. Totuși, în clipa când să părăsească sala, tânăra șovăi. Gândul că își abandona elevele nu-i dădea pace. Dacă ar fi avut norocul să găsească un adult serios pe care să-l roage să le supravegheze câteva minute... dar din păcate, această parte a muzeului era aproape pustie. Trebuia să găsească altă soluție.

– Rămâneți aici până mă întorc. Și fără prostii! S-a înțeles?

Oare glasul ei era destul de autoritar? Venit din partea domnișoarei Mason, acest ordin ar fi fost cu siguranță respectat. Însă Ellen nu se bucura de un asemenea respect, chiar dacă elevele o apreciau mult mai mult decât pe directoarea adjunctă.

– Vă las să vă luați notițe, continuă ea. Veți avea nevoie de ele ca diseară să redactați un rezumat al vizitei de azi.

Fără să ia în seamă protestele care se ridicau din mijlocul grupului, Ellen se întoarse, o luă de mână pe Sharon şi porni către uşă. Privirea pătrunzătoare a necunoscutului o tulbură nedesluşit pe Ellen.

– Scuzaţi-mă, rosti încet tânăra.

– Aveţi nevoie de ajutor? întrebă individul fără să se dea la o parte. Dacă vreţi, pot să supraveghez grupul cât timp o duceţi pe biata fetiţă afară.

Bărbatul îi zâmbi lui Sharon care îşi veni în fire ca prin minune. Cu chipul radios şi ochii mari, fata îi zâmbi la rândul ei.

– În definitiv, nu pare să se simtă prea rău, murmură necunoscutul.

Consternată, Ellen aruncă de jur-împrejur o privire neliniştită. Măcar de-ar fi găsit pe cineva să-i vină în ajutor. Din păcate, nu era nimeni prin apropiere...

– Te simţi mai bine, Sharon? întrebă Ellen iritată.

– Daa...

Fără îndoială că lui Sharon îi făcea o plăcere deosebită prezenţa acestui don Juan. Judecând după privirea cu care le cerceta pe adolescente, necunoscutului îi făcea plăcere să se afle într-o asemenea companie. Chiar dacă era vorba de puştoaice de paisprezece ani.

– Ar trebui să-ţi fie ruşine! îi spuse Ellen printre dinţi.

– De ce?

Fără să-i răspundă, Ellen se adresă elevelor.

– Haideţi! Din moment ce Sharon se simte mai bine, putem să ne continuăm vizita.

– Dar, domnişoară, ne-aţi spus să rămânem aici şi să luăm notiţe, interveni una din fete.

Bineînţeles! Cum putuse să uite! Decisă să se arate hotărâtă, tânăra se întoarse către necunoscut. Trebuia cu orice preţ să-l convingă să plece.

Această situaţie părea să-l amuze. Nu acelaşi lucru s-ar fi putut spune despre Ellen.

– Vreţi să aveţi amabilitatea să ne lăsaţi să lucrăm? rosti femeia pe un ton hotărât.

– Să lucraţi? Aici, în Egipt? Aici, unde sunt atâtea de văzut şi de făcut?

– Fetele acestea sunt într-o călătorie de studiu, nu în vacanţă. Dacă continuaţi să ne deranjaţi, voi chema un responsabil al muzeului.

– De ce? N-am făcut altceva decât să vă ofer ajutorul meu.

– Nu am nevoie.

– Bine. De acord. Atunci, eu plec... dacă asta doriţi, într-adevăr.

Decisă să pună capăt discuţiei, Ellen se pregătea să se întoarcă la elevele ei, când

necunoscutul se apropie de ea și îi șopti la ureche:

– Fii liniștită! Pușcoaicele n-au de ce să-și facă griji. TU mă interesezi.

Bărbatul dispăru fără să mai aștepte vreun răspuns.

„Să-l ia dracu'! Bine c-a plecat" își spuse Ellen ușurată.

– Am pierdut destul timp, se adresă fetelor. Vom termina repede vizita, după care vom merge să cinăm.

Adolescentele străbătură ultimele săli fără să mai acorde vreo importanță antichităților egiptene. Apoi coborâră la parterul clădirii și se îndreptară către ieșire, conduse de Ellen.

Orbită de lumina puternică a soarelui arzător, epuizată, tânăra femeie se întreba dacă mai avea puterea să-și ducă elevele până la hotel. Cât despre restul voiajului... N-ar fi trebuit să accepte să vină în Egipt în asemenea condiții.

– Dacă continui să stai încruntată o să faci riduri, murmură un glas, chiar în urma ei.

Iarăși individul ăsta! De ce o urmărea?

– Ce cauți aici? Credeam că ai plecat.

– Am preferat să te aștept afară. De fapt, am sperat să te văd ieșind fără elevele tale.

– Ei bine, după cum vezi, nu le-am abandonat. Și nici nu am intenția s-o fac. Sunt

în grija mea. Nu uita că suntem într-o călătorie de studiu.

– Îmi închipui că ai totuşi câteva clipe libere, nu-i aşa? Doar nu-ţi petreci fiecare zi supraveghind un grup de adolescente.

– Nu te priveşte ce fac eu. În orice caz, n-are rost să insişti, n-am timp de pierdut cu tine.

– Nici nu ţi-am cerut aşa ceva... Sau cel puţin nu ţi-am cerut până acum.

Ce mitocan! Cum îndrăznea să o trateze în felul ăsta? Şi puştoaicele astea care savurau scena... Ellen îşi închipuia deja comentariile care aveau să înceapă să circule chiar astă-seară. Mări pasul ca să se îndepărteze puţin de grup. Fetele nu trebuiau să audă ce avea de spus.

– Ascultă, domnule! E cazul să încetezi! Mă pui într-o situaţie foarte delicată în faţa elevelor mele. Dacă eşti în căutarea unei aventuri, du-te şi caută în altă parte, pentru că... pentru că...

Fraza rămase neterminată. „E ridicol", îşi spuse Ellen. „Vino-ţi în fire! Doar n-o să-ţi pierzi capul pentru că un străin se interesează de tine."

– Pleacă şi să nu te mai întorci, continuă femeia. Nu vreau să mai am de a face cu tine. Dacă mă vei hărţui în continuare, voi chema poliţia.

– Nu. N-o vei face. Nu e genul tău.

– De unde ştii? Nu mă cunoşti deloc şi te asigur că voi face tot ce-mi stă-n putinţă pentru ca relaţiile dintre noi să rămână la nivelul ăsta.

Niciodată nu dăduse dovadă de atâta agresivitate faţă de cineva. Dar acum se săturase! Cu toate astea, spre surprinderea ei, bărbatul se mulţumi să ridice din umeri dezamăgit.

– Bine! S-ar putea spune că n-am ales momentul potrivit. Te las. Pe curând.

– Adio!

Ellen se întoarse şi se adresă elevelor, care urmăriseră scena cu un interes deosebit.

– Acum să ne întoarcem la hotel.

– Chiar aveţi de gând să nu-l mai vedeţi niciodată? întrebă neîncrezătoare o fată. Totuşi e bărbatul cel mai bine pe care l-am văzut în Cairo!

– Aparenţele înşeală de multe ori, Donna. Vei înţelege asta, mai târziu.

Bineînţeles că pe drum incidentul a fost din plin comentat de eleve. „N-am ce face", îşi spuse Ellen resemnată, sperând însă ca fetele să fie mai discrete în prezenţa domnişoarei Mason. Era în joc slujba ei. Pentru nimic în lume nu voia s-o piardă.

La cină, se miră de lipsa poftei de mâncare. Această întâlnire, aparent atât de neînsemnată, să o fi afectat atât de mult? Dacă se gândea bine,

nu-şi aducea aminte decât vag de înfăţişarea acelui bărbat... Doar ochii o frapaseră. Nu putea să-i uite privirea pătrunzătoare.

– Astă-seară nu ţi-e foame, domnişoară Mitchell?

Ellen tresări, trezită brusc din reverie de glasul domnişoarei Mason.

– Nu. Nu prea. Suport greu căldura.

– Mâine dimineaţă, voi merge eu cu elevele la Muzeul de Artă Islamică, continuă directoarea adjunctă. În felul ăsta vei avea câteva ceasuri de linişte. Profită de acest răgaz ca să te documentezi despre piramide, pregătind în felul ăsta următoarea noastră excursie la Gizeh.

– Foarte bine.

După o noapte agitată, Ellen coborî pentru micul dejun cât mai târziu posibil, cu speranţa să evite întâlnirea cu domnişoara Mason şi cohorta de eleve. Şi speranţa ei s-a împlinit; coborând la masă, a găsit restaurantul aproape gol.

Pentru prima oară de la începutul voiajului a putut să se aşeze singură la o masă. Ce senzaţie plăcută! Chiar şi mâncarea i se părea mai bună în lipsa directoarei adjuncte... Femeia asta îi stricase dispoziţia în fiecare clipă a acestui sejur. Ei bine, în această dimineaţă nu mai era nimeni

care s-o streseze. La naiba cu piramidele! Se săturase de muzee, de eleve, de acest hotel, de planul de acțiune care trebuia respectat cu strictețe.

Decisă să se bucure din plin de libertatea regăsită, Ellen se hotărî să plece să descopere orașul, această cetate desprinsă parcă din poveștile celor O mie și una de nopți, fierbinte, plină de viață, fascinantă, un adevărat furnicar de oameni pe care până acum îl văzuse doar în treacăt.

După ce-și consultă ghidul, își alese drept țintă unul dintre bazaruri. Niciodată nu-și închipuise că va avea o asemenea posibilitate să se amestece printre localnici, să simtă atmosfera intimă a orașului. Bineînțeles că domnișoara Mason nu prevăzuse în program un asemenea gen de excursie.

Din fericire, cel mai celebru bazar din Cairo, Khan el Khalili, se afla într-un cartier aflat nu departe de hotel. Plină de entuziasm, Ellen urcă în cameră să se schimbe. Cum să se îmbrace? Niște pantaloni comozi de bumbac, o cămașă largă și o pereche de sandale fără tocuri erau exact ce-i trebuia. Cât despre pieptănătură, de ce nu și-ar fi lăsat părul liber? Satisfăcută de imaginea reflectată în oglindă, Ellen schiță un zâmbet. Cu siguranță că domnișoara Mason nu

ar fi fost de acord cu asemenea alură! Îşi închipuia deja comentariile directoarei dacă, prin ironia soartei, s-ar fi întâlnit în oraş: „Ce lipsă de eleganţă! Parcă ai fi o hippy!“ Puţin îi păsa... Câtă vreme era singură, doar nu era să se îmbrace în uniforma sobră şi incomodă pe care i-o impunea domnişoara Mason!

Ieşind din hotel, Ellen porni fără nici o teamă prin labirintul străzilor înguste. Dacă se rătăcea, ar fi găsit pe cineva în mulţimea de turişti care să-i arate drumul de întoarcere.

Ajungând în bazar, fu cuprinsă de o bucurie inefabilă. Ar fi vrut să-şi petreacă ziua întreagă plimbându-se prin marea piaţă acoperită, să străbată dantelăria de alei, să descopere, în prăvăliile minuscule, obiectele de aur şi argint, parfumurile şi esenţele cu arome îmbătătoare, ţesăturile viu colorate, splendidele covoare orientale, obiectele de sticlă şi de piele, antichităţile aşa-zis autentice... Printre nenumărate lucruri fără valoare destinate turiştilor, era sigură că putea să descopere, căutând cu răbdare, adevărate comori de artizanat local.

La taraba unui bijutier, Ellen zăbovi admirând îndelung un colier de aur cu încrustaţii din pietre preţioase. Din păcate, preţul depăşea cu mult bugetul ei destul de subţire.

– Dacă nu m-aș teme de un refuz ofensat, ți l-aș oferi cu plăcere, se auzi un glas cunoscut.

Bărbatul de la muzeu. Ce coincidență nefericită să se întâlnească în aglomerația bazarului!

– Drept cine mă iei? replică Ellen jignită.

Femeia regretă imediat ieșirea inoportună. Era mai bine să nu-l bage în seamă. Îi întoarse spatele și porni cu pași mari, încercând să se piardă în mulțime. Dar bărbatul o urmărea pas cu pas.

– Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă-n pace! Pleacă de aici!

– Unde vrei să mă duc? Mă simt bine când sunt lângă tine.

De ce îi strica individul ăsta singura dimineață liberă? Inima îi bătea nebunește în piept, se simțea prinsă într-o capcană și făcea mari eforturi ca să-și păstreze calmul aparent. Totuși, dacă se gândea bine, n-avea de ce să se teamă în mijlocul mulțimii. În afară de această hărțuială neîntreruptă, ce putea să-i facă? Dacă-și păstra sângele rece, putea să găsească un mijloc să scape de el... N-avea decât să-l trateze cu dispreț. Ar fi fost poate singura tactică în stare să-i vină de hac acestui bădăran încăpățânat. Să-l ignore ca să se lase păgubaș...

Simțindu-se ofensat, ar fi renunțat și și-ar fi căutat o altă victimă.

Aparent detașată, Ellen își continuă hoinăreala pe străduțele și aleile imensului bazar, oprindu-se din când în când în fața vreunei tarabe... Și-ar fi dorit atât de mult să se bucure de fascinația pe care bazarul o avea asupra ei, cu mulțimea, zgomotul, culorile și aromele lui îmbătătoare.

După câteva minute, femeia trebui să se recunoască învinsă. Nu putea să facă abstracție de prezența acestui bărbat în preajma ei. Acum tăcea, dar tăcerea lui o apăsa și mai mult. De ce o chinuia în felul ăsta? Ce voia de la ea?

Aflată la capătul răbdării, Ellen se hotărî să-și încheie plimbarea. Dimineața fiind deja compromisă, era mai bine să se întoarcă la hotel. Oricum trebuia să se întoarcă pentru a se documenta despre piramide înainte de sosirea domnișoarei Mason.

Dar cum să găsească drumul în acest labirint? În tentativa de a scăpa de necunoscut, mersese orbește, fără să-și consulte planul, fără să încerce din când în când să se orienteze.

– Te-ai rătăcit? întrebă urmăritorul.

– Nicidecum.

– Suntem în piața de mirodenii, care se află undeva către marginea bazarului.

– Știu.

Ellen mințea și bărbatul își dădea seama de asta.

– Femeile din cartierele vechi vin aici ca să cumpere tot felul de ierburi, continuă ghidul de ocazie. Nu contează de ce boală suferi. Unul dintre negustorii ambulanți îți va oferi întotdeauna un remediu miraculos. Orice problemă ai avea, ei au soluția: afrodisiace, tratamente împotriva sterilității...

– Eu credeam că afrodisiacele sunt o problemă care îi privește doar pe bărbați. În treacăt vorbind, dacă ai probleme de felul ăsta, ți-aș recomanda să consulți mai degrabă un medic de specialitate.

În loc să se înfurie, bărbatul îi zâmbi amuzat, privind-o cu o undă de maliție.

– Ce-ar fi să renunțăm la înțepăturile astea? propuse bărbatul. Mi-ar place să pornim de la zero. Ca să fiu sincer, vreau să-ți cer o favoare, în schimbul căreia sunt gata să-ți arăt drumul până la hotel.

– Și crezi că voi accepta târgul? De ce-aș acorda o favoare unui necunoscut? În orice caz, sunt în stare să mă descurc singură, folosindu-mă de planul orașului.

– Dar nu într-un loc ca ăsta. Poate îți vei schimba părerea aflând ce vreau să-ți cer. Nu vreau decât să-mi dai voie să te fotografiez.

– Să mă fotografiezi? Pentru ce?

– Pentru că de asta mă aflu aici. Am venit în Egipt ca să realizez un reportaj cu care să ilustrez o broșură turistică.

– Asta ți-e meseria?

Necunoscutul șovăi o clipă, apoi încuviință clătinând din cap.

– Mă cheamă Leo Copeland. Scuză-mă că sunt atât de insistent, dar pentru mine reprezinți modelul ideal.

Să-l creadă oare? Nu cumva căuta un pretext ca s-o îmbuneze? Totuși, pentru prima oară, părea sincer.

– Nu văd de ce mă găsești atât de excepțională, spuse Ellen după câteva clipe.

– Vorbești serios?

– Bineînțeles!

– Atunci înseamnă că nu avem aceleași criterii estetice. La tine, totul mă inspiră: părul, forma feței, ochii... Fiecare detaliu se potrivește perfect cu ceea ce căutam.

– Spune-mi exact, ce vrei?

– Să fac câteva clișee cu tine în bazar.

– Asta e tot?

– Da... Cel puțin deocamdată.

Ellen se încruntă neîncrezătoare. Putea să aibă încredere în bărbatul ăsta? Cu toată blândețea glasului, privirea lui avea uneori un

licăr neliniştitor... Orice-ar fi fost, nu putea să-i accepte propunerea. Ca să se convingă de acest lucru, îi era suficient să şi-o închipuie pe doamna Mason descoperind-o într-o bună zi pe Ellen Mitchell, profesoară la Merralwood School, într-un pliant turistic!

– Îmi pare rău, dar nu pot să accept.

– De ce?

– Nu pot să-ţi dau o explicaţie.

– Într-adevăr.

Nici o altă reacţie. Mereu acelaşi calm exasperant. De ce nu încerca s-o facă să revină asupra hotărârii luate?

– M-ai fotografiat fără să ştiu? întrebă femeia bănuitoare.

– Am făcut câteva fotografii pe care nu le voi folosi dacă nu eşti de acord.

– Cum pot să fiu sigură?

– Îţi dau cuvântul meu.

– Pentru mine, n-are nici o valoare.

Chipul lui Leo Copeland se întunecă.

– Cum pot să te conving de sinceritatea mea?

– Dă-mi filmul. E singurul mod în care m-ai putea convinge că nu-l vei folosi.

Ellen se aştepta la un refuz. Nici un fotograf profesionist n-ar renunţa de bunăvoie la filmul său. Spre marea ei surprindere, bărbatul îşi luă aparatul.

– De acord, spuse el.

– Accepți?

– De ce mai întrebi? M-ai auzit doar.

Cu gesturi de expert, bărbatul rebobină filmul, îl scoase din aparat și i-l dădu.

– Ține-l. Fă ce vrei cu el.

– Mulțumesc, șopti Ellen strecurându-l în buzunar.

Leo Copeland o privi îngândurat.

– Dacă ai probleme să te întorci la hotel, oferta mea rămâne valabilă... fără să-ți cer nimic în schimb.

Ideea să o conducă la hotel era tentantă, căci trebuia să recunoască realitatea: se rătăcise. Fără ajutorul lui, n-ar fi reușit să ajungă la timp pentru dejun. Iar domnișoarei Mason nu-i plăceau întârzierii.

– Primesc. Condu-mă până la strada principală din bazar. Mai departe mă descurc singură.

– Cum vrei.

Fără nici un alt comentariu, Leo Copeland porni cu pas hotărât ca și cum ar fi vrut să scape de ea cât mai repde. Ellen îl urmă prin labirintul de străduțe și alei, pe care părea că le cunoaște ca pe propriile buzunare. După câteva minute se aflau pe artera principală a bazarului.

– De aici știi să te descurci singură?

– Da.

– Perfect.

În loc să plece, după cum se aştepta Ellen, bărbatul o privi îndelung. Neputând să-şi întoarcă privirea, pentru prima dată, tânăra îl privi cu atenţie. Ochii lui, mărginiţi de gene lungi, luminau un chip radiind inteligenţă. Fără îndoială că îşi petrecea mult timp în bătaia soarelui, pentru că reflexele aurii care străluceau în părul lui brun-roşcat, puneau în valoare arămiul intens al pielii bronzate. În trăsăturile lui, totul exprima sănătate, vitalitate.

– Ei bine, eu... eu plec, murmură Ellen.

– Da. Dar înainte de plecare...

Fără să-i lase timp să reacţioneze, se aplecă spre ea. Buzele lui calde se lipiră câteva secunde de ale ei şi Ellen, stupefiată, nici măcar nu schiţă un gest de împotrivire.

Când Leo Copeland se retrase, femeia îşi regăsi brusc luciditatea. Tocmai se pregătea să dea frâu liber furiei când, brusc, i se puse un nod în gât: pe partea cealaltă a străzii, domnişoara Mason şi grupul ei de eleve asistaseră la scena care abia se terminase. Palidă, Ellen scoase un geamăt.

– Ce s-a întâmplat? întrebă bărbatul surprins de tulburarea pe care o citea în ochii tinerei.

Ea abia îl auzea, îngrozită de expresia indignată a directoarei adjuncte.

– Poftim? Nu! Eu...

Leo Copeland era încă lângă ea. Dacă întâmplător schița cel mai neînsemnat gest tandru către ea, era pierdută!

– Du-te, te implor! șopti tânăra. Pleacă!

Năucit, bărbatul încercă s-o întrebe din ochi se se întâmpla, apoi se întoarse și se îndepărtă încet.

Ellen oftă ușurată. Pentru moment, pericolul fusese îndepărtat. Rămânea să găsească o scuză plauzibilă ca să-i explice domnișoarei Mason incidentul.

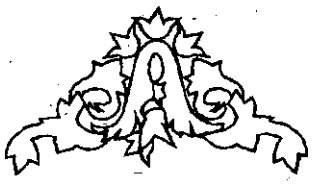

CAPITOLUL II

Ellen se plimba ca un leu în cuşcă prin faţa hotelului. După cele întâmplate puţin mai devreme, nu îndrăznea să dea ochii cu domnişoara Mason.

Totuşi, mai devreme sau mai târziu, trebuia să se hotărască să se întoarcă în hotel. O durea capul îngrozitor, nu mai suporta lumina orbitoare, căldura implacabilă a soarelui care strălucea pe cerul fără nici o urmă de nor... şi dacă mai întârzia mult, pierdea şi dejunul. „E ridicol! îşi spuse femeia. Doar n-o să bat strada-n lung şi-n lat toată ziua!"

Adunându-şi tot curajul, pătrunse în holul hotelului şi urcă direct în camera ei. Simţi cum o copleşeşte ruşinea. Din cauza lui Leo Copeland era nevoită să se strecoare cât mai discret, încercând să evite întâlnirea cu directoarea adjunctă şi elevele!

După un duş rece, parcă se simţi puţin mai bine. Se îmbrăcă cu o cămaşă albă şi o fustă. Apoi îşi pieptănă părul lung şi negru, îl strânse

la spate într-o coadă şi aruncă o privire în oglindă. Imaginea reflectată nu mai semăna cu cea de dimineaţă... Era mai bine să treacă imediat la acţiune. Oricum, trebuia să dea nişte explicaţii. Şi era mai bine ca acest lucru să se întâmple cât mai curând posibil.

După ce şovăi câteva clipe în faţa uşii restaurantului, intră şi se aşeză discret la capătul mesei ocupate de domnişoara Mason şi grupul de eleve.

– Vă rog să mă scuzaţi că am întârziat, spuse încet Ellen, cu ochii în pământ.

Chelnerul îi aduse imediat mâncarea, dar tânăra simţea un nod în gât, astfel încât nu putu să înghită nici un dumicat. Poate era mai bine să se justifice imediat, să scape de încordarea care îi chinuia stomacul.

Nu mai putea prelungi tensiunea. Hotărâtă, Ellen ridică privirea către domnişoara Mason, dar în aceeaşi clipă o străbătu un fior din cap până-n picioare. Ce răceală, câtă dezaprobare se putea citi în ochii directoarei adjuncte!

– Vă datorez nişte explicaţii pentru cele întâmplate în dimineaţa asta, începu Ellen cu galsul nesigur.

– Da, domnişoară Mitchell, dar te rog, nu în faţa fetelor. Vom pune la punct problema aceasta mai târziu.

Dejunul se termină într-o liniște glacială. Totuși, în momentul când se ridicau de la masă, domnișoara Mason i se adresă lui Ellen:

– Domnișoară Mitchell, îți reamintesc că după-amiază, va trebui să le conduci pe fete la moscheea Ibn Tulun. Spre deosebire de planul inițial, am hotărât să merg și eu.

Tonul acesta superior... În prima clipă, ochii lui Ellen scânteiară de furie. Fără să-i dea posibilitatea să se justifice, femeia aceasta nu-i mai acorda încredere. Ce-și închipuia oare? Că avea să plece cu primul bărbat întâlnit? Că o să sărute un necunoscut în mijlocul unui lăcaș de cult? Dacă se gândea mai bine, reacția domnișoarei Mason era destul de firească după incidentul petrecut dimineață... Descurajată, Ellen preferă să nu dea nici o replică.

Moscheea Ibn Tulun, una dintre primele construcții islamice din oraș, era un obiectiv turistic foarte interesant. Cu toate acestea, sub privirea inchizitorială a domnișoarei Mason, Ellen nu putea s-o aprecieze la justa ei valoare. Ca să evadeze câteva minute, tânăra femeie propuse să însoțească un grup de fete până în vârful minaretului. Urcând scara interioară în spirală, Ellen se lăsă cuprinsă de fascinația pe care o exercita asupra ei peisajul splendid. Scăldat într-un praf auriu, Cairo, orașul celor o

mie de minarete, se întindea la picioarele lor învăluit într-un val de căldură care făcea să vălurească în zare piramidele de la Gizeh. Pierdută în contemplare, tânăra femeie nici nu observă că una dintre eleve se apropiase de ea.

– Scuzaţi-mă că vă deranjez, domnişoară Mitchell, dar aş vrea să ştiu... Bărbatul de la Muzeul de Istorie... chiar aveţi de gând să nu-l mai revedeţi?

– Asta nu te priveşte pe tine. Du-te lângă colegele tale.

În ciuda decepţiei evidente, adolescenta se conformă.

După-amiaza parcă nu se mai termina. Ellen, crispată, avea impresia că e observată în permanenţă, că directoarea adjunctă şi elevele îi pândeau fiecare gest, sperând s-o surprindă greşind. Începea să sufere de mania persecuţiei! Era ridicol. Sărutul acela furat în bazar doar nu era să-i strice întreg sejurul! În definitiv, ea nu avea nici o vină. Trebuia să găsească un mijloc să-i explice şi domnişoarei Mason acest lucru.

Odată întoarsă la hotel, Ellen urcă direct în camera ei şi încuie uşa. Vizita se desfăşurase fără nici un incident deosebit. Lui Leo Copeland nu-i venise ideea să apară. Poate că îşi dăduse seama în sfârşit că prezenţa lui era inoportună.

Pantalonii de bumbac şi bluza largă cu care fusese îmbrăcată dimineaţa se mai găseau pe pat, acolo unde le lăsase. Când le luă ca să le aşeze în dulap, un obiect mic, cilindric, căzu şi se rostogoli pe jos. Ellen îl ridică surprinsă. Era filmul din aparatul lui Leo Copeland.

Ţinându-l în palmă câteva clipe, femeia îl privi visătoare, apoi îl băgă în buzunar. Aruncând o privire la ceas, se trezi la realitate: se apropia ora cinei. Era bine să coboare fără întârziere, ca să nu aibă parte de observaţiile domnişoarei Mason. Totuşi, ajungând în faţa biroului de recepţie, tânăra şovăi câteva momente şi se opri. Apoi, fără să-şi dea seama de ce, se apropie de recepţionerul de serviciu.

– Cu ce vă pot fi de folos? întrebă acesta zâmbind binevoitor.

– N-aţi putea... E posibil să daţi la developat nişte fotografii?

– Bineînţeles, domnişoară. Lăsaţi-mi filmul. Fotografiile vor fi gata mâine dimineaţă la prima oră.

– Aşa repede?

Dumnezeule! Sperase într-un răspuns negativ, sau măcar într-o amânare. Luată prin surprindere, Ellen nu reacţionă în nici un fel când recepţionerul îi luă filmul din mână.

– Mâine dimineaţă, repetă funcţionarul, mulţumit că putea să-i fie de folos.

– Mulţumesc.

– După cină, domnişoara Mason îi acordă în sfârşit lui Ellen întrevederea de care se temea atât.

– Nu voi tolera nici un incident de acest gen, domnişoară Mitchell. Noi pretindem personalului nostru un comportament ireproşabil. Cea mai mică abatere de la această regulă implică automat concedierea de la Merralwood School. Încearcă să nu uiţi pentru viitor acest lucru!

Cum ar fi putut să se justifice în faţa unei asemenea intransigenţe? Nici n-avea rost să încerce. După toate aparenţele, domnişoara Mason n-avea de gând să asculte explicaţiile lui Ellen. Resemnată, aceasta se duse la culcare, şi, în ciuda frământărilor de peste zi, căzu imediat într-un somn adânc.

*
* *

Când se trezi în dimineaţa următoare, pe Ellen o cuprinse proasta dispoziţie, gândindu-se la ziua epuizantă care o aştepta. Îngrijorată, ea se şi vedea în fruntea grupului de fete, rătăcind de la o piramidă la alta sub soarele arzător. Of!

Voiajul ăsta îi va rămâne în minte ca o amintire neplăcută!

După ce făcu repede un duș, răsfoi în grabă ghidul, apoi îl așeză la îndemână în geantă, astfel încât dacă vreuna dintre eleve ar fi pus o întrebare mai de detaliu, ar fi putut să-l consulte pe ascuns. Imediat după micul dejun, domnișoara Mason dădu adunarea grupului în holul hotelului. Tocmai se pregătea să iasă, când recepționerul se apropie de Ellen alergând:

– Fotografiile dumneavoastră, domnișoară! spuse funcționarul radios.

Ellen luă plicul stânjenită și îl băgă în buzunar.

– Mulțumesc. Dacă se poate, aș vrea să vă plătesc mai târziu.

– Nu e absolut nici o problemă. Vă rog să mă scuzați, dar trebuie să mă întorc la birou.

Domnișoara Mason privi scena bănuitoare.

– N-am știut că ai un aparat de fotografiat, domnișoară Mitchell.

– Eu... De fapt, n-am aparat de fotografiat. E vorba... E vorba despre niște cărți poștale. Cum n-am avut timp să cumpăr, recepționerul mi-a promis că-mi va procura el câteva.

De bunăseamă că domnișoara Mason își dădea seama că mințea. Ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi cerut să-i arate cărțile poștale?

Tremurând, Ellen punea răul înainte. Din fericire, directoarea adjunctă nu-şi continuă investigaţiile. Preocupată de vizita la piramide, ea plecase deja cu grupul de eleve spre staţia de autobuz.

Ellen le urmă, cufundată în gândurile ei. Tocmai ea, care detesta ipocrizia, minţise fără ruşine... Putea să mai treacă o bilă neagră în contul lui Leo Copeland! Aşezată în fundul autobuzului, la adăpost de privirile indiscrete, scoase fotografiile.

Erau o duzină de poze, şi Ellen apărea în fiecare dintre ele. Constată cu surprindere că Leo Copeland o urmărise chiar când plecase de la hotel. Pe unele clişee recunoştea strada care ducea la bazar. Cum îndrăznise?

Furia i se potoli pe măsură ce privea fotografiile. Femeia tânără pe care o regăsea în diferite ipostaze era ea. Cu toate acestea, silueta şi chipul i se păreau a fi ale unei alte persoane. Părea să fi fost făcută o schimbare greu de definit, schimbare pentru care ţinuta destinsă nu era o explicaţie suficientă. Nu... Leo Copeland o vedea într-o lumină diferită. El surprinsese expresii ale fizionomiei care îi confereau privirii lui Ellen un aer visător şi distant. Printr-o stranie alchimie, o transformase pe hârtia fotografică într-o creatură de vis.

Cuprinsă de o adâncă tulburare, bagă fotografiile în buzunar şi aruncă o privire pe fereastră. Silueta majestuoasă a piramidelor se profila la orizont pe fundalul cerului albastru. La prima cotitură, imaginea impunătoare dispăru în spatele palmierilor. Vizita de astăzi se anunţa interesantă. Nu avea nimic în comun cu obişnuitele vitrine de muzeu. Astăzi, aveau să pătrundă în sfârşit în inima Egiptului antic. Ce experienţă formidabilă, se gândea Ellen... bineînţeles, cu condiţia să reuşească să îl alunge din minte pe Leo Copeland!

Oprirea bruscă a autobuzului într-un scrâşnet strident de frâne o trezi pe Ellen din visare. Ea ieşi ultima din maşină şi se alătură grupului.

O mulţime de vânzători de suveniruri, ghizi, proprietari de cămile sau măgari, îi asaltară pe noii sosiţi, lăudându-şi cât îi ţinea gura marfa şi serviciile. Privirea de gheaţă a domnişoarei Mason îi descurajă în scurt timp pe toţi. Pe toţi în afară de unul, care aşteptă răbdător plecarea celorlalţi, apoi se apropie cu chipul luminat de un zâmbet amabil. Îmbrăcat în stilul tradiţional, bărbatul purta o haină lungă egipteană şi un turban, totul de un alb imaculat.

– Ca să vizitaţi piramidele în cele mai bune condiţii, aveţi nevoie de un ghid experimentat, începu el. Vă propun să apelaţi la serviciile mele

în schimbul unei sume foarte rezonabile. Bineînțeles că voi face toate comentariile necesare. Vorbesc foarte bine engleza.

În ciuda accentului îngrozitor, într-adevăr vorbea englezește foarte corect. Spre surprinderea lui Ellen, domnișoara Mason părea că e pe cale să accepte.

Brusc, egipteanul se întoarse către Ellen, apoi, spre stupefacția tinerei femei, îi făcu cu ochiul. Furioasă, aceasta se pregătea să-i răspundă cu o privire încruntată, când, deodată, îi remarcă ochii... ochi pe care îi mai văzuse undeva.

Imposibil! Poate că făcea o confuzie! Uluită, tânăra îl cercetă cu atenție pe străin. Deși avea pielea mai închisă la culoare – probabil folosise un machiaj, deși turbanul îi ascundea părul, Ellen îl recunoscu: era Leo Copeland, fără îndoială! Trebuia să scape de el cât putea de repede. Trebuia să-l alunge înainte ca domnișoara Mason să-i accepte propunerea!

– După părerea mea, ar fi o cheltuială inutilă. Putem să ne descurcăm singure, propuse Ellen.

Apoi, așteptă cu sufletul la gură răspunsul directoarei adjuncte. Aceasta păru să șovăiască o clipă, dar, din păcate, hotărârea fusese deja luată.

– Avem tot interesul să-l angajăm pe omul ăsta. Astfel am avea mult timp de câştigat. Nu uita că pentru această vizită am prevăzut doar dimineaţa de azi.

– La naiba cu planificarea asta! mârâi Ellen.

– Ai spus ceva, domnişoară?

Văzând expresia ofensată a domnişoarei Mason, Ellen spuse pe un ton neconvingător:

– Cred, totuşi, că nu avem nevoie de el.

– Ba eu cred că da!

N-avea rost să mai continue discuţia. Leo Copeland îşi atinsese încă o dată scopul... Dar ce căuta aici? Ce voia? Întrebările acestea o chinuiau pe Ellen, dar din păcate nu putea să i le pună acum. Satisfăcut de victoria lui, ghidul îşi conducea deja grupul către piramide. Domnişoara Mason, urmată de eleve, mergea lângă el. Ellen era pierdută dacă vreuna din eleve îl recunoştea pe Leo Copeland! Trebuia să treacă la acţiune cât mai repede!

Ghidul conversa degajat cu domnişoara Mason. Ce putea să-i spună? Suspicioasă, Ellen se apropie de cei doi ca să tragă cu urechea. În felul acesta poate va înţelege motivul prezenţei lui aici.

– Din cauza căldurii este foarte obositor de făcut circuitul pe jos, îi explica ghidul directoarei adjuncte cu acelaşi accent groaznic.

Dacă doriți, pot să negociez închirierea câtorva cămile pentru grupul dumneavoastră.

– Nu.

– Chiar nu vreți? Totuși sunt foarte practice și ușor de încălecat. Bineînțeles, miros destul de urât, și se mai împiedică uneori. Dar asta nu se întâmplă decât atunci când sunt obosite sau când nu le plac oamenii care le călăresc. După părerea mea, dumneavoastră n-aveți de ce să vă temeți. Sunt sigur că v-ar plăcea.

– Nu!

Lui Ellen îi venea să râdă, dar reuși să rămână serioasă. Dacă se gândea bine, situația nu era deloc amuzantă. Nimic nu-l putea opri pe acest individ. Prin atitudinea lui dezinvoltă și insolentă, omul acesta îi punea în pericol slujba de la Merralwood School. Oare el își dădea seama de asta? se întrebă Ellen plină de amărăciune.

Acum se aflau la baza Marii Piramide. Construcția impozantă a monumentului antic se ridica în fața lor majestuoasă, mărturie a vremurilor de glorie ale faraonilor egipteni. Simțindu-se în largul lui în rolul de ghid, Leo se adresă grupului:

– Aveți în fața dumneavoastră piramida lui Keops. O adevărată minune a arhitecturii, construită din peste două milioane și jumătate

de blocuri de piatră de dimensiuni impresionante. O sută de mii de oameni au lucrat timp de zece ani pentru tăierea şi transportul pietrelor. Construcţia propriu-zisă a piramidei a durat douăzeci de ani.

Fascinate, adolescentele îl ascultau pe vorbitor într-o tăcere respectuoasă. Dimensiunile exacte, detaliile constructive, istoria piramidei, ghidul cunoştea totul. Expunerea lui se termină cu prezentarea vieţii lui Keops, suveranul înmormântat în acest monument.

„Formidabil, îşi spuse Ellen, ce talent de povestitor!" Însăşi domnişoara Mason părea cucerită de farmecul glasului catifelat.

– Dacă doriţi, puteţi să intraţi în interiorul piramidei. Intrarea se plăteşte, dar vă garantez că vizita merită osteneala, propuse Leo.

Directoarea adjunctă păli.

– Nu contaţi pe mine. N-am de gând să mă îngrop sub construcţia asta apăsătoare. Domnişoarelor, dacă cineva dintre voi doreşte să viziteze interiorul, domnişoara Mitchell vă va însoţi.

– Ce părere aveţi, domnişoară Mitchell? întrebă Leo provocator.

– Eu rămân aici cu restul grupului, adăugă domnişoara Mason fără să-i lase loc de răspuns

celei întrebate. Până când vă întoarceți, vom arunca o privire la celelalte două piramide.

Altfel spus, Ellen n-avea de ales. În cazul unui refuz, bineînțeles că directoarea adjunctă ar fi cerut explicații. Explicații pe care Ellen n-ar fi vrut să i le dea pentru nimic în lume. Fără să mai stea pe gânduri, Leo cumpără bilete pentru cele care urmau să meargă, apoi le conduse până la intrare.

– La început, pasajul este foarte îngust, dar mai târziu se lărgește.

Ghidul îi adresă un zâmbet lui Ellen.

– Domnișoara Mitchell și cu mine vom deschide drumul. Nu aveți decât să ne urmați.

Ellen ar fi vrut să refuze, dar acum nu mai putea da înapoi. Nu voia să atragă atenția asupra lui Leo. Trebuia cu orice preț să evite ca elevele să-l recunoască pe ghid, altfel ar fi fost o catastrofă. Dacă din nefericire, domnișoara Mason și-ar fi dat seama că așa-zisul ghid egiptean o trăsese pe sfoară, consecințele ar fi fost extrem de neplăcute pentru Ellen. Era mai bine să plece imediat...

– Să mergem, spuse ea hotărâtă.

Aplecându-se, porniră pe un culoar îngust care, după câțiva metri de coborâș, începea să urce. Apăsată de umezeala care plutea în aer,

respirând greu, Ellen ar fi dat orice ca să se întoarcă în aer liber. Din păcate, era prea târziu.

– Merge? şopti Leo abia perceptibil.

– Cum ai tupeul să-mi pui o asemenea întrebare? Ei bine, închipuieşte-ţi că nu merge deloc! Ce cauţi aici?

– Ce întrebare! Sunt ghidul grupului din care faci parte şi tu. Mă descurc destul de bine în acest nou rol, nu-i aşa? Şi, spre deosebire de confraţii mei, nu am nici o intenţie necinstită faţă de voi.

– Cum ai aflat că astăzi venim aici?

– De la hotel. Recepţionerul m-a pus la curent cu programul vostru în cele mai mici detalii: ştia chiar şi orele de plecare şi de întoarcere.

Ellen se pregătea să-l interogheze mai departe, dar se opri. O elevă se apropiase de ei.

– Mai avem mult?

– Culoarul se măreşte în curând, răspunse Leo.

Avea dreptate. Puţin mai departe, culoarul, la fel de îngust, devenea mult mai înalt. Toţi răsuflară uşuraţi şi îşi îndreptară spinările, mai făcură câţiva paşi şi se opriră la o bifurcaţie.

– În partea asta, se ajunge la Camera Regelui, unde se află sarcofagul gol. Dacă vreţi, putem

să mergem pe celălalt culoar, cu tavanul foarte jos, care duce la Camera Reginei.

Elevele aleseră în unanimitate prima soluţie. Era o ocazie unică pentru Ellen să stea de vorbă între patru ochi cu Leo.

– Eu aş vrea să văd Camera Reginei, spuse hotărâtă femeia privindu-l drept în ochi. Vrei să mă însoţeşti până acolo?

Ellen se adresă apoi fetelor:

– Domnişoarelor, vă rog să mergeţi singure mai departe. După ce ajungeţi, staţi liniştite şi aşteptaţi-mă. Margaret, tu eşti responsabilă de grup.

Adolescentele dispărură pe culoar. Ellen rămase în sfârşit singură cu Leo.

– Chiar vrei să vezi Camera Reginei? întrebă acesta surprins.

– Ce crezi, e multă lume acolo?

– Nu, nu cred.

– Atunci, să mergem imediat. Nu vreau să-mi las elevele prea mult timp singure.

– Din ce în ce mai promiţător... În ceea ce le priveşte pe fete, fii pe pace, vor şti să se descurce singure.

Porniră pe un tunel minuscul care, după câteva zeci de metri, dădea într-o încăpere pătrată cu tavanul înalt format din blocuri

imense de piatră. Nu era nimeni acolo. Ellen putea în sfârșit să spună tot ce avea pe suflet.

– Să trecem direct la subiect, domnule Copeland, începu ea fără nici o introducere. Vreau să lămuresc câteva lucruri cu dumneata.

Rezemat de zidul de piatră, Leo părea să se simtă în largul lui. Turbanul, ușor aplecat într-o parte, îi dădea un aer de aventurier care îl prindea de minune. Fără să scoată o vorbă, el o asculta.

– Când vei înceta jocul ăsta? continuă Ellen în culmea furiei. Prezența ta aici, deghizarea, înscenarea asta față de domnișoara Mason și de eleve... E ridicol!

– Într-o măsură oarecare, ai dreptate, dar mie îmi face o plăcere foarte mare! În plus, domnișoara Mason ne-a permis să petrecem dimineața împreună, fără nici un prejudiciu pentru tine. „Șefa" ta nu și-a dat seama de nimic... În treacăt fie spus, nu înțeleg de ce te temi de ea atât de mult.

– Pentru că este directoarea adjunctă a colegiului unde lucrez și poate chiar mâine să mă dea afară. Iar eu țin foarte mult să-mi păstrez slujba. E foarte important pentru mine.

– Te înțeleg, dar nu înțeleg de ce are atâta putere?

– Pentru că Merralwood este o școală privată pe care directoarea și domnișoara Mason o conduc fără nici un control din afară. Ele sunt atotputernice.

– Nu ar fi mai avantajos să lucrezi într-o școală de stat? Îmi închipui că ai diplomele care se cer pentru ca să poți preda.

– Nu chiar așa. Într-adevăr, am urmat toate cursurile, dar nu am diplomă pentru că nu m-am prezentat la examenul final. De fapt, postul acesta la Merralwood îl datorez șansei. Tocmai aveau nevoie de un profesor când m-am prezentat eu.

– De ce nu te-ai prezentat la examen?

– Ai un tupeu formidabil! Nu te privește pe tine! Dealtfel, nu înțeleg de ce am abordat subiectul ăsta aici? Tot ce vreau să-ți spun este că nu vreau să te mai văd. Nu mă mai hărțui!

– Nu văd cu ce te deranjez.

– Atunci ești într-adevăr inconștient! Cum vrei să mă concentrez asupra muncii mele? Din cauza ta sunt tot timpul cu ochii-n patru. În fiecare clipă mi-e teamă c-o să-mi apari în drum.

– În definitiv, ai dreptate. Poate că ar fi mai bine să fiu mai direct. Dacă m-aș duce la domnișoara Mason și i-aș spune că mă interesează una dintre profesoarele ei?

Ellen îl privi îngrozită.

– Îți interzic s-o faci! Și în plus, nici nu e adevărat.

– De ce? Ești foarte frumoasă, așa încât e firesc să atragi atenția bărbaților. Ai exact fizicul pe care îl caut de când am venit în Egipt și îți repet acest lucru încă de la prima noastră întâlnire.

Bărbatul o privi cu atenție.

– Să știi că ești foarte fotogenică.

– Te rog, hai să n-o luăm de la capăt! Nu vreau să-ți pozez. Găsește-ți pe altcineva.

– Nu. Te vreau pe tine.

– E ridicol. Străzile sunt pline de femei frumoase, unele superbe! Sunt sigură că vei găsi zeci de femei care să-ți placă mai mult ca mine.

Leo clătină din cap dezaprobator.

– Ellen, crede-mă, ești singura și unica. Fotografiile pe care vreau să le fac nu vor fi reușite decât cu tine.

– Atunci nu-ți rămâne altceva de făcut decât să renunți la proiect. N-am nici timp și nici nu vreau să colaborez cu tine.

Bărbatul o privi gânditor.

– Te dezgust?

– Da! Nu... nu știu. Când vei înțelege că nu vreau să mai aud nici de tine, nici de fotografiile tale?

– N-am nici o şansă să revii asupra hotărârii tale?

– Niciuna!

De data asta, Ellen îl rănise adânc în amorul propriu şi se aştepta să se lase păgubaş. Totuşi, sclipirea din ochii lui dovedea o hotărâre pe care nimeni şi nimic n-ar fi putut s-o stăvilească.

– Mă duc să-mi întâlnesc elevele, adăugă femeia. Le-am lăsat prea mult timp singure. Sper că nu li s-a întâmplat nimic.

– Nu-ţi face griji din cauza lor. Ele ştiu cum să se orienteze corect... ceea ce nu e cazul meu întotdeauna.

Glasul lui Leo era răguşit, şi Ellen se dădu câţiva paşi înapoi, de teamă să nu-i vină ideea s-o sărute din nou.

– Nu mă atinge! Dacă te apropii, o să ţip ca să mă audă toţi vizitatorii din piramidă!

El schiţă un zâmbet nevinovat.

– Ia te uită, ce ameninţare. Te înspăimânt chiar aşa de tare?

– Lasă-mă în pace!

– Nu ştii ce pierzi.

– Mă îndoiesc. Mi-e scârbă de înfumuraţi!

Figura lui Leo se crispă pentru o clipă. Apoi, contemplându-şi interlocutoarea expresia lui se îmblânzi.

– Ce ființă ciudată ești, Ellen Mitchell. Dificilă, susceptibilă, dar atât de interesantă, atât de diferită de altele.

Ellen tresări auzindu-i cuvintele și văzându-i privirea pătrunzătoare. De ce o flata în felul ăsta? Unde voia să ajungă? Ce urmărea? Înainte de a-i putea pune aceste întrebări, pe culoar se auziră glasuri și un grup de turiști pătrunse în sală. Farmecul momentului se risipi.

– Mă duc să-mi întâlnesc elevele.

Fără să mai aștepte, Ellen se îndreptă spre ieșire. Stăpânită de o bruscă neliniște, simțea că se sufocă. Nu mai suporta atmosfera închisă a acestei încăperi obscure. Trebuia să iasă din această piramidă, să iasă la aer. Și asta, imediat!

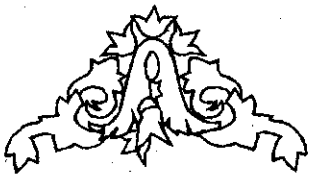

CAPITOLUL III

Vizitarea piramidelor dură toată dimineața. Erau parcă martorii unei întoarceri în timp către vremurile de glorie ale faraonilor... În ciuda hoardelor de turiști, în ciuda comercializării exagerate a acestui loc magic, giganticele monumente dădeau o impresie de forță și măreție pe care trecerea anilor nu reușise să o estompeze. Piramidele, lăcașurile de odihnă veșnică a suveranilor Egiptului antic. Sfinxul, sculptat după chipul faraonului Kefren, paznic impozant al mormântului acestuia. Ce extraordinare capodopere de arhitectură! Încântată, Ellen, asemeni elevelor sale, nu se sătura admirând fiecare detaliu al acestui grandios ansamblu.

O singură pată umbrea peisajul sublim: prezența lui Leo Copeland... El își îndeplinea rolul de ghid local. Politicos, serviabil, răspunzând la toate întrebările care i se puneau și se părea chiar că reușise s-o impresioneze pe domnișoara Mason. Dându-și seama de influența lui asupra directoarei adjuncte, Leo

ajunsese chiar să flirteze cu aceasta. Bineînțeles, într-un mod foarte respectuos și curtenitor, dar oricum, exagera... Dacă avea să continue așa, până la urmă avea să întreacă măsura. Iar domnișoara Mason s-ar fi înfuriat sau, mai rău, l-ar fi recunoscut și atunci s-ar fi terminat cariera lui Ellen la Merralwood School...

Tânăra femeie aștepta crispată clipa fatidică... care nu mai venea. În momentul în care grupul se îndepărtă de Sfinx, Leo o lăsă puțin în pace pe domnișoara Mason. Era momentul să-i vorbească.

– O să-ți mai continui mult maimuțăreala asta caraghioasă? îl întrebă Ellen răutăcioasă.

Ghidul o privi și îi zâmbi.

– N-am idee... Cred că atâta timp cât o să-mi facă plăcere.

– Nu-mi place deloc purtarea dumitale, domnule Copeland. Vreau să-mi știi părerea, chiar dacă nu cred că-ți pasă.

Spre marea surprindere a femeii, chipul lui Leo Copeland deveni brusc serios.

– Te înșeli, Ellen. Dimpotrivă, acord multă importanță părerii tale. Dacă am recurs la această înșelătorie, am făcut-o doar ca să te revăd. Trebuia să-ți vorbesc.

– Ai făcut-o.

– Da. Păcat însă că nu am ajuns la o înțelegere.

– Și nici nu vom ajunge. Nu mai vreau să am de a face cu tine. Niciodată!

– Mi-ai spus-o deja de o sută de ori, dar eu nu pot să mă obișnuiesc cu gândul ăsta.

– Până la urmă o să te resemnezi!...

Inima lui Ellen bătea să-i spargă pieptul și, deși făcea eforturi să pară calmă, tremurul glasului îi trăda tulburarea care o cuprinsese.

– Haide, nu-ți pierde firea, îi șopti bărbatul cu glas domol. De ce ți-e atât de teamă de schimbări, de viitor?

– Cum îndrăznești să-mi pui o asemenea întrebare? Țin să-mi păstrez locul de muncă! Te miră acest lucru?... Și până la urmă o să mă faci să-l pierd cu înscenările astea idioate!

– Da. Poate că ar fi cel mai bun lucru care ar putea să ți se întâmple! Ellen, nu ești făcută pentru învățământ. Ești prea blândă, prea îngăduitoare. Elevele tale își vor da seama destul de repede de asta și te asigur că vor profita din plin! Indiferent de ce crezi, nu vei ști niciodată să menții ordinea într-o clasă de adolescente. Tu nu ai privirea de gheață a domnișoarei Mason.

Ce putea să-i răspundă? Avea dreptate. Deși nu îndrăznea să recunoască, Ellen se temea că

într-o zi avea să-şi piardă autoritatea faţă de eleve... autoritate care oricum atârna de un fir de păr, o ştia prea bine. Cât de mult îl ura pe bărbatul ăsta care îi descoperise secretul şi care doar în câteva cuvinte îi exprimase toate temerile!

– Nu-i adevărat! răspunse femeia cu glasul şovăitor. Voi reuşi! Sunt sigură că voi reuşi... Bineînţeles, dacă nu vei face să fiu dată afară.

– Vorbeşte mai încet! Până la urmă o să atragem atenţia.

Domnişoara Mason! În furia ei, Ellen aproape că o uitase. Ca să alunge orice bănuială, îi adresă directoarei adjuncte o privire inocentă.

– Ştiu un mijloc ca să rezolvăm problema noastră o dată pentru totdeauna, adăugă Leo.

Deşi avea de gând să-l contrazică, Ellen preferă să tacă. Era o pierdere inutilă de timp. Orice i-ar fi spus, el persevera în ideile lui, aşa cum o făcea de la început, fără să acorde nici o importanţă protestelor ei. Mai bine îl lăsa să vorbească.

– Acordă-mi o jumătate de oră, continuă el. Dacă în acest interval de timp nu reuşesc să te conving că propunerea mea e interesantă, îţi promit că renunţ la proiectul meu şi te voi lăsa în pace.

Era prea frumos ca să fie adevărat...

– Şi nu vei mai veni să mă sâcâi? Promiţi?

– Da. Nu mă vei mai vedea.

– Cum pot să fiu sigură că îţi vei ţine promisiunea?

– Trebuie să ai încredere în mine.

Bărbatul o privi atât de insistent încât Ellen lăsă ochii în pământ. Ce putea să facă? Părea sincer... Totuşi, ideea unei întrevederi între patru ochi cu Leo Copeland o neliniştea. Ca şi când i-ar fi citit gândurile, el se grăbi s-o liniştească.

– Nu-ţi face probleme. N-are de ce să-ţi fie teamă.

– Nu mi-e teamă.

– Nu? Atunci de ce nu accepţi?

– Imposibil. Domnişoara Mason nu va fi de acord cu o absenţă de o jumătate de oră.

– Îmi asum eu răspunderea s-o conving... De acord?

– Nu vei reuşi.

– Vom vedea.

Leo întinse mâna către ea.

– Dă-mi lănţişorul tău de aur.

Ce avea să mai inventeze oare? Ellen se conformă fără prea mult entuziasm... Ca de obicei, el obţinea ce voia. După ce băgă lănţişorul într-un buzunar ascuns printre pliurile hainei, Leo grăbi pasul ca să ajungă lângă domnişoara Mason. Ellen îl urmă ca o umbră.

Pentru nimic în lume nu l-ar fi lăsat singur cu directoarea adjunctă.

– Domnişoara Mitchell şi-a pierdut lănţişorul de aur. Crede că l-a pierdut în timpul vizitei la Marea Piramidă. Cu permisiunea dumneavoastră mă voi duce să-l caut împreună cu dânsa.

Pe chipul domnişoarei Mason se putea citi o profundă nemulţumire.

– Nu pot să vă refuz, dar să nu pierdeţi timpul degeaba. Domnişoară Mitchell, data viitoare te rog să-ţi laşi bijuteriile la hotel. Duceţi-vă, dar să vă întoarceţi repede.

– Sperăm să ne întoarcem într-o jumătate de oră, promise Leo.

Câtă obrăznicie! S-ar fi zis că toate aceste minciuni păreau să-l amuze! Amestecată fără voia ei în această încurcătură, Ellen se simţea din ce în ce mai stânjenită. Totuşi, trebuia să facă faţă acestei întrevederi. Această confruntare avea să fie ultima, doar aşa îi promisese.

Leo porni în direcţia piramidelor şi tânăra femeie îl urmă îndeaproape, gata să înfrunte proba care o aştepta.

– Vrei să intrăm înăuntru? o întrebă când ajunseră în apropierea intrării.

Ellen îi răspunse negativ, clătinând din cap. Se simţea în siguranţă în mulţimea de oameni care se înghesuiau în faţa monumentului.

– Dacă vrei, putem să escaladăm piramida, sugeră bărbatul.

– În ghid am citit că e interzis, dar îmi închipui că asta nu te deranjează deloc. Ai urcat vreodată până în vârf?

– Bineînțeles. De acolo, de sus, priveliștea e minunată.

– Ar fi trebuit să te aresteze!

Leo zâmbi îngăduitor.

– Multă lume procedează ca mine, iar gardienii închid ochii. Bine! Să ne întoarcem la problema noastră. Am venit aici ca să discutăm despre noi, nu despre piramide.

– Ne-am spus totul. Nu mai e nimic de adăugat.

– Dă-mi voie ca cel puțin să-ți explic.

– E inutil, pentru că nu mă interesezi nici tu, nici fotografiile tale...

– Nici sărutările mele?

Ellen tresări furioasă.

– În aceste condiții nu vreau să mai continuăm discuția.

– De ce te crispezi așa? Ellen, viața e frumoasă, crede-mă. E de ajuns să iei întotdeauna partea bună a lucrurilor.

Ea ar fi vrut să-i spună că-i era imposibil, că nu știa să se distreze. Era mai presus de puterile ei să se bucure de viață. Cea mai mare parte a

timpului trebuia să facă față realităților de zi cu zi. În permanență era chinuită de neliniști, ca și cum universul ei amenința în fiecare clipă să se năruiască. Și iată că această ființă arogantă și absurdă îi reproșa defectul care o făcea atât de mult să sufere! Ca și cum ea n-ar fi fost conștientă.

– Ne pierdem timpul degeaba, declară Ellen încercând să-și păstreze calmul. Această discuție este zadarnică. Propunerile tale nu mă tentează. Nu mai insista. Pleacă!

– Ai dreptate. Ar trebui să plec, dar nu pot. Ceva irezistibil mă atrage către tine. Și apoi... mai e uneori imensa tristețe pe care ți-o citesc în ochi. Nu știu care este motivul ei, dar aș vrea atât de mult să te ajut.

– Vorbești prostii, șopti femeia stânjenită că un necunoscut îi dăduse în vileag intimitățile sufletești.

– Chiar așa?

Cum de reușea să-i citească gândurile? Sentimentele ei îi aparțineau în exclusivitate! Nu voia să le împărtășească nimănui, oricine ar fi fost... Mai ales acum, după ce trăise o dureroasă experiență cu Steven.

Încurajat de tăcerea tinerei, Leo își reîncepu demersul.

– Ellen, vino cu mine. Renunță la această călătorie de studiu care nu-ți aduce nimic. Vino

cu mine şi-ţi voi arăta Egiptul aşa cum trebuie văzut... şi în plus, îţi voi plăti un tarif de top-model.

Era o propunere absurdă. Ce motivaţie ar fi avut Ellen s-o accepte? Strângând din dinţi, clătină dezaprobator din cap.

– Şi cu ce aş rămâne după două săptămâni de vis? Cu şomajul? E prea puţin. Nu mai vreau să trăiesc această experienţă încă o dată.

– Ai fost deja în situaţia să nu ai de lucru? O fată atât de descurcăreaţă ca tine?

Câtă inconştienţă! Parcă nu-şi dădea seama şi singur de atâtea lucruri. De ce îi dezvăluise şi ea unul dintre secretele intime?

– Indiferent de ceea ce crezi, nu-i uşor să-ţi găseşti un loc sub soare.

– Ştiu, Ellen. Cunosc problema.

– Da? Tu, care străbaţi pământul în lung şi-n lat cu aparatul de fotografiat, n-ai nici o obligaţie, nu ai nici o legătură stabilă...

– Te înşeli, Ellen. Muncesc din greu ca să-mi câştig pâinea. Şi chiar dacă nu sunt căsătorit, am o familie, ca toată lumea... ca şi tine, îmi închipui.

Ellen îl privi tăcută câteva clipe. Cum de aflase? Nu, era imposibil. Cu siguranţă că era vorba de o întâmplare...

– O familie... repetă ea ca prin vis.

– Ce s-a întâmplat? Nu te simți bine?

– Ba da, ba da...

Trebuia să redevină stăpână pe sine. Nu voia să abordeze acest subiect, mai ales cu Leo Copeland.

– Bine! Mi-ai prezentat propunerea ta, reluă femeia pe un ton hotărât. Pot să te asigur, în deplină cunoştinţă de cauză, că nu mă interesează deloc. Şi dacă nu mai ai nimic de adăugat, îţi propun să ne întoarcem la domnişoara Masøn şi grupul de eleve.

– Vrei să rămâi cu ele?

– Da.

În ciuda stânjenelii pe care o simțea, Ellen înfruntă decisă privirea interlocutorului ei.

– De ce, Ellen? Ai nevoie de o activitate de rutină? Vrei să te simți în siguranță?

– Nu. Motivațiile mele nu te privesc, oricare ar fi ele.

Fata spera că afacerea era deja clasată. Peste câteva minute, acest individ avea să dispară pentru totdeauna din viața ei, orice pericol fiind astfel îndepărtat.

Pericol? Ellen nu se simțea nici o clipă amenințată de vreun pericol. De ce îi venea în minte tocmai acest cuvânt? Poate din plăcerea de a dramatiza, în acest decor grandios și

impozant care evoca milenii de istorie? Sau poate din cauza acestei călduri apăsătoare...

Ridicând ochii spre Leo, femeia bagă de seamă că acesta se apropiase de ea. Inima începu să-i bată nebunește amintindu-și de sărutul pe care i-l furase. Trebuia să-și alunge din minte toate amintirile despre acest bărbat. Și să revină alături de grup... imediat.

– Ai epuizat jumătatea de oră pe care ai avut-o la dispoziție, decretă Ellen.

Leo Copeland își privi ceasul.

– Nu în întregime. Mi-au mai rămas câteva minute, de care vreau să profit într-un fel sau altul.

Ellen tresări. Glasul lui Leo devenise tandru. Oare de ce se juca cu nervii ei? Furioasă, se îndepărtă fără o vorbă. Tăcerea ei trebuia să-l descurajeze până la urmă. Din păcate... Câteva secunde mai târziu, o prinse din urmă. Pe tânără o copleși un sentiment de neputință. Ochii i se umeziră. Negăsind puterea să reacționeze, simți cum o inundă un val de tristețe. Nu! Nu acum! Nu aici! își spunea în sinea ei, încercând să se mobilizeze. Credea că scăpase de aceste crize de depresiune subită care o apucau în momentele de epuizare fizică sau de incertitudine... Nu i se mai întâmplase de câteva luni. De ce trebuia să reînceapă totul? Din

nefericire, tulburarea ei nu trecu neobservată de Leo Copeland.

– Ce s-a întâmplat? întrebă acesta îngrijorat.

– Nimic. E din cauza căldurii.

– Atunci nu trebuie să mai stai la soare.

O luă de mână şi o conduse într-un colţ umbrit. La adăpost de lumina orbitoare, Ellen îşi reveni încet-încet. Poate era chiar victima unei insolaţii.

– Mi-am revenit. Acum poţi să mă laşi, domnule Copeland.

– Nu imediat. Mai ai nevoie să fii ajutată. O asemenea slăbiciune e de multe ori înşelătoare. Prefer să mai aştept puţin, ca să fiu convins că ţi-ai recăpătat puterile.

Nici n-avea rost să încerce să se elibereze. Bărbatul o ţinea cu o mână fermă... Şi apoi, parcă se simţea mai bine de când o susţinea el. Cu siguranţă că era doar o coincidenţă. Leo băgă mâna în buzunar şi scoase lănţişorul de aur.

– Pune-ţi-l. Să nu uităm că el a fost pretextul pentru această mică escapadă. Dă-mi voie să ţi-l prind eu.

Prea emoţionată să protesteze, Ellen simţi degetele bărbatului mângâindu-i delicat gâtul înainte de a-i prinde lănţişorul. Străbătută de un fior plăcut, femeia nu schiţă nici un gest de

retragere. Preț de câteva clipe rămaseră amândoi nemișcați, atinși de magia clipei trecătoare.

Ce se întâmpla cu ea? Revenindu-și în fire, Ellen făcu un pas înapoi.

– Mai e încă timp să te răzgândești, spuse încet Leo. Mai ai la dispoziție un minut ca să schimbi cursul existenței tale... dacă o dorești, bineînțeles. Ellen, acceptă-mi propunerea. Te rog, vino cu mine.

Era prea târziu. Tânăra își regăsise luciditatea. Pentru ea, contau doar stabilitatea și siguranța. Două lucruri pe care i le asigura actualul ei post de profesoară. Din păcate, nu-i oferea perspectiva unei cariere. Oricum, răspunsul era ferm, fără echivoc.

– Nu voi reveni asupra hotărârii mele. Îmi pare rău, domnule Copeland, întrevederea noastră s-a terminat. Adio.

Refuzând să continue discuția, Ellen se îndepărtă, fără să întoarcă privirea. Spre marea ei ușurare, de data asta, Leo n-o urmă. După câteva minute se întâlni cu grupul.

– Ți-ai găsit lănțișorul? întrebă domnișoara Mason.

– Da.

– A durat cam mult. Spune-mi...

– Scuzați-mă. Am avut un moment de slăbiciune. Cred că din cauza căldurii.

Directoarea adjunctă o cercetă cu o privire bănuitoare.

– Într-adevăr, ești cam palidă. Sper să n-ai nimic serios. Nu e momentul să te îmbolnăvești.

– Acum mă simt mult mai bine. Cred că am stat prea mult la soare.

– După-amiază vei rămâne să te odihnești în camera dumitale. Mă voi duce eu cu fetele la Muzeul de Istorie, cu toate că perspectiva asta nu mă încântă deloc, crede-mă.

*

* *

După dejun, grupul de eleve, condus de directoarea adjunctă, plecă la program. Ellen avea la dispoziție câteva ore de reapos total, departe de fete, de flecăreala și râsetele lor. Domnișoara Mason îi ceruse insistent să se odihnească. Bineînțeles că această solicitudine era dictată de teama egoistă de a nu fi obligată să termine singură circuitul. Și dacă nu s-ar fi conformat? Nu, Ellen nu se simțea în stare să înfrunte căldura, aglomerația, zgomotul capitalei egiptene. Decisă să savureze din plin acest răgaz liniștit, tânăra făcu un duș prelungit, se spălă pe cap, apoi se șterse și se îmbrăcă cu un halat de baie.

Periindu-şi părul lung şi negru în faţa oglinzii, femeia se studia cu detaşare, ca şi cum imaginea reflectată ar fi fost a unei străine. După câteva minute, se ridică îngândurată. Fotografiile pe care i le făcuse Leo se aflau în geanta ei. Ellen le luă şi se întoarse în faţa oglinzii ca să le compare cu imaginea ei reală.

Exista, oare, o diferenţă? Leo descoperise în ea o altă femeie, o femeie pe care ea nu o ştia. Care era adevărata Ellen? De unde venea acest personaj misterios pe care îl descoperea în fotografii? Fără să vrea, acest aspect inedit al personalităţii ei, pe care doar Leo îl sesizase, o fascina. Dar dacă în ea se petrecea o metamorfoză ca în crisalida care dă naştere unei fiinţe noi? Ideea era atrăgătoare. Buzele ei schiţară un zâmbet. Ce nebunie! Să-şi închipuie pentru o clipă o dedublare a personalităţii! Nu. Trebuia să se accepte aşa cum era: o fată oarecare de douăzeci şi trei de ani, cu o meserie anostă.

Brusc, chipul i se crispă. De ce îi trecuse prin minte ideea de nebunie? Nebunia! Trebuia să şteargă acest cuvânt din vocabularul ei. În urmă cu câteva luni, fusese cât pe ce să se scufunde în această groapă fără fund. Gândurile i se învălmăşeau în minte. De ce o bântuiau astăzi

gândurile negre? Nu, nu era numai din cauza căldurii. Nu... Totul începuse în clipa în care Leo adusese vorba de familia ei. Pentru că familia ei nu mai era decât o amintire. Nu avea pe nimeni, pe care să se poată sprijini, nimeni căruia să i se poată destăinui. Îi era greu să se obişnuiască cu izolarea, cu singurătatea apăsătoare. De bine, de rău, reuşea să reziste, chiar dacă de Crăciun şi în zilele de sărbătoare retrăia suferinţa ca în prima zi.

Îşi aduse aminte de fericirea de altădată. Se revăzu fetiţă, înconjurată de tatăl, mama şi sora ei mai mică. La vârsta de opt ani, universul copilăriei sale se năruise. Îşi amintea de parcă s-ar fi întâmplat ieri. Vacanţa, varicela care o ţinuse la pat. Părinţii ei plecaţi împreună cu sora cea mică... şi, după câteva zile, teribila veste. Oamenii pe care îi iubea cel mai mult pe lume... morţi. Muriseră cu toţii într-un incendiu care mistuise hotelul în care stăteau. Şi acum mai încerca un sentiment de vinovăţie.

De ce nu murise şi ea?

După catastrofă, bunicii au luat-o în grija lor. Fără să-şi dea seama, fetiţa a aşteptat întoarcerea alor săi de-a lungul anilor.

Apoi, cu timpul, s-a împăcat cu gândul, ajutată şi de afecţiunea bunicilor. Dragii, iubiţii ei bunici... Din păcate, bătrâneţea nu i-a cruţat.

Încet-încet, Ellen i-a văzut topindu-se şi murind, lăsând-o singură pe lume.

Din fericire, când era în ultimul an de studiu la universitate, în viaţa ei a apărut Steven. Frumos, atrăgător, înconjurat de o familie primitoare, el a cucerit-o din prima clipă. În Ellen s-a născut din nou speranţa. Dacă se căsătorea cu el, nu avea să mai ştie ce înseamnă singurătatea. Obsedată de ideea că ar putea s-o părăsească într-o bună zi, fata s-a agăţat de el cu atâta insistenţă încât, încet-încet, şi l-a îndepărtat. Inevitabilul s-a produs; exasperat de insistenţele ei, Steven a plecat. Infernul a început din nou pentru Ellen. Singurătatea, teama de viitor, disperarea... Nu mai avea nici o motivaţie în viaţă.

În loc să ceară sfatul unui specialist, ea a preferat să renunţe la tot: la studii, la examenele finale, la viaţă. Fără slujbă, fără prieteni, a reuşit să reziste timp de şase luni datorită alocaţiei de şomaj...

Din fericire, instinctul de supravieţuire a fost mai puternic. Încet, foarte încet, Ellen s-a regăsit pe sine, a găsit puterea să înfrunte lumea, să-şi găsească un loc al ei. Numai că, fără experienţă, fără calificare, cum să obţină un loc de muncă în această junglă?

Cu energia pe care ţi-o dă disperarea, şi-a depus candidatura pentru un post de profesoară la Merralwood School şi, în ciuda aşteptărilor, l-a obţinut. Acum nu-i rămânea decât să se agaţe de această slujbă ca de un colac de salvare. În ciuda greutăţilor, în ciuda numeroaselor momente de descurajare, Ellen rezistase. Viaţa îşi reluase cursul firesc, cu urcuşurile şi coborâşurile ei.

Câteva bătăi în uşă o treziră din visare. Cine putea să fie? Nu solicitase nimic. Să fi comandat domnişoara Mason o ceaşcă de ceai pentru ea? Nu, nu-i stătea în carcater un asemenea gest.

Uimită, femeia se ridică să deschidă şi avu un şoc descoperindu-l în prag pe Leo Copeland. Era îmbrăcat cu aceeaşi haină lungă de dimineaţă, dar renunţase la turban, şi reflexele aurii din părul său contrastau cu machiajul care îi acoperea încă obrazul. Pe Ellen o cuprinse furia:

– Tu? Ce cauţi aici. Credeam că n-o să mai am niciodată de a face cu tine.

– Şi eu credeam la fel. Dar după întrevederea noastră de dimineaţă, mă rodea neliniştea. Trebuia să vin să te văd din nou, ca să mă asigur că te simţi bine.

– Bănuiesc că acum eşti mulţumit.

– Mulţumit? Nu, nu chiar.

Înainte ca ea să-i poată bara drumul, musafirul nepoftit intră în cameră. Îndrăzneala lui o lăsă fără replică doar câteva clipe. Avea un tupeu incredibil!

– Nu-ți dau voie să intri! Auzi? N-ai dreptul să intri! strigă femeia furioasă.

Imperturbabil, noul-venit se duse la fereastră, apoi se întoarse către ea.

– De acord. De acord. Îți promit să plec de îndată ce îmi voi alunga temerile.

Ce putea să facă? Să nu-l bage în seamă? Să nu-i răspundă? Poate în felul ăsta l-ar fi deșcurajat și l-ar fi determinat să plece? Aparent detașată, Ellen începu să-și perie părul ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Cu puțină voință, putea să facă abstracție de prezența acestui intrus. Cu orice preț, trebuia să-i vină de hac acestui individ încăpățânat.

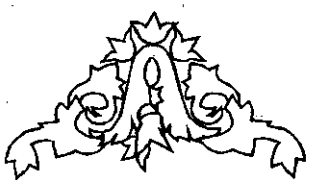

CAPITOLUL IV

Intrusul o admira pe Ellen care făcea eforturi să-şi păstreze stăpânirea de sine. Liniştea se prelungea, interminabilă. Leo rupse tăcerea primul, cu o remarcă amuzată.

– Ai de gând să stai îmbufnată toată ziua?

Fără să-i acorde nici cea mai mică atenţie, Ellen continua să se machieze în faţa oglinzii. Bineînţeles, un machiaj discret, ca să n-o contrarieze pe domnişoara Mason. Puţin rimel şi o umbră de culoare pe pleoape erau de ajuns ca să-i pună în valoare ochii negri. Pentru obraji, nu avea nevoie de fard, erau deja înroşiţi de soare... şi mai ales de prezenţa lui Leo.

– Ellen, pierdem un timp preţios, continuă bărbatul. Ştii cum se spune: când pisica nu-i acasă, şoarecii joacă pe masă... De ce să nu profităm de absenţa cerberului tău? Uită puţin de ea, ca azi-dimineaţă. Viaţa o să-ţi pară mai frumoasă dacă vei reuşi s-o alungi din minte!

Ellen nu răspunse. Nu voia să recunoască faptul că avea dreptate. Totuşi, ideea că purtarea

ei risca să provoace furia directoarei adjuncte, o amuzase în câteva rânduri. Gândul să treacă la fapte o tentase dar o şi înspăimântase în acelaşi timp. Ce aberaţie! Cum putea să-şi închipuie, chiar şi pentru o singură clipă, că putea să-şi rişte slujba? Bărbatul ăsta o exaspera! Ce se întâmpla dacă domnişoara Mason se întorcea mai devreme decât prevăzuse? Dar dacă, dintr-un motiv sau altul, se hotăra să vină pe neaşteptate? Trebuia ca intrusul să plece cât mai repede!

Lăsând la o parte indiferenţa ostentativă, Ellen ridică privirea spre el. Bărbatul o urmărea cu atenţie, cu aceeaşi privire tulburătoare şi enigmatică. Ce vedea în ea? Prin ce putere supranaturală reuşea să-i citească gândurile ca într-o carte deschisă? Stăpânită de nelinişte, Ellen tresări când Leo Copeland schiţă un gest.

– De ce eşti atât de nervoasă? Leo se ridică şi se apropie de ea. Întotdeauna reacţionezi aşa în prezenţa unui bărbat? Nu. Văd bine că EU te tulbur.

– Îţi faci iluzii.

– Se poate, dar de obicei am trecere la femei. Îmi place compania femeilor şi, în general, şi ele se simt bine alături de mine. Totuşi, trebuie să recunosc că cu tine lucrurile stau altfel.

Nu-mi dau seama precis despre ce este vorba, dar simt că ceva te deranjează.

– Ai perfectă dreptate. Ceea ce mă deranjează este perspectiva de a-mi pierde slujba! Domnișoara Mason ar face o criză dacă te-ar descopri în camera mea!

– De ce îți faci griji? Știi la fel de bine ca mine că nu se va întoarce mai devreme de două ore.

– Nu contează. Domnule Copeland, în orice caz n-are rost să-ți mai pierzi timpul pe aici. Îți repet că nu mă interesezi absolut deloc.

Femeia se aștepta la o reacție violentă. Dar nu se întâmplă așa. Preț de câteva clipe, Leo o privi într-un fel care o neliniștea, apoi chipul lui își recăpătă expresia obișnuită. Oare nimic nu-l afecta, niciodată? Măcar de-ar fi reușit să-l scoată din sărite... și să-l facă să plece o dată pentru totdeauna, jurând să n-o mai revadă niciodată! Dimpotrivă, el i se adresă cu glasul măsurat.

– Spune-mi pe nume: Leo.

– N-am nici un chef!

– De ce ești atât de riguroasă, Ellen? Trebuie să te destinzi. Lasă-mă să te învăț să-mi rostești numele.

Privirea lui deschisă, glasul mângâietor, erau două semnale de alarmă pentru Ellen.

Neliniştită, făcu câţiva paşi înapoi, dar picioarele ei întâlniră un obstacol. Nu putea să meargă mai departe. Cuprinsă de panică, femeia se întoarse brusc. Dumnezeule! Se afla lângă pat! Ellen îl ocoli tremurând, în timp ce prin minte îi treceau mii de perspective îngrozitoare. Bărbatul putea să se arunce asupra ei, s-o îmbrăţişeze, să... Deodată, femeia se opri. Leo nu mişcase nici un deget. Nu se întâmplase nici una dintre groaznicele eventualităţi pe care şi le închipuise.

Imediat se îndreptă grăbită spre fereastră ca spre o posibilă poartă de salvare. Acolo, cel puţin, se simţea mai în siguranţă... Zadarnică iluzie. Fără zgomot, Leo venise lângă ea. Se simţea încolţită. Aflat foarte aproape, bărbatul o domina cu statura lui înaltă care parcă radia forţă şi siguranţă. Ellen se gândi că dacă încerca să scape, n-avea nici o şansă. Era mai bine să încerce să-l convingă.

– Încetează să mă hărţuieşti, te rog, spuse tânăra cu un glas nesigur.

– Atunci, spune-mi Leo. Nu vreau nimic mai mult.

– Dacă îţi spun, îmi promiţi că mă laşi în pace?

El schiţă un zâmbet.

– E greu să-ţi promit. De ieri, amintirea sărutului nostru mă chinuie zi şi noapte. Abia mi-a deschis pofta.

În faţa unei asemenea afirmaţii dezarmante, Ellen rămase fără replică. Dar de ce nu ajungea într-adevăr să se înfurie pe el? De ce nu-l ameninţa că va chema personalul hotelului în ajutor? Se lăsa ca o proastă captivată de farmecul lui. Îl asculta, îl lăsa să continue... Ellen se simţea atât de vulnerabilă. Dacă o săruta acum, n-ar schiţa nici un gest de împotrivire... Tânăra femeie aştepta, cu simţurile în alertă. Deşi în priviri i se ghicea dorinţa, Leo nu făcu nici un gest către ea. Era vorba de o tactică? se întreba Ellen. Din partea lui, putea să se aştepte şi la mai rău. Acest don Juan trebuia să o considere o pradă uşoară.

Din păcate pentru el, îi lăsase timp interlocutoarei să se trezească. Ellen trebuia să profite de acest avantaj pentru că, pentru nimic în lume n-ar fi vrut să cadă în braţele unui individ de această speţă.

Tonul ironic al lui Leo o readuse la realitate. În vreme ce tânăra tremura, el se amuza de tulburarea pe care i-o producea! Monstrul! Omul ăsta avea puterea să-i citească gândurile? Asta era culmea!

– Draga mea, observ că nu mai ştii pe ce lume eşti. A venit timpul să fiu mai clar.

Spunând aceste cuvinte, Leo o sărută plin de tandrețe. Buzele lui mângâietoare îi provocau lui Ellen emoția pe care o aştepta. Fără îndoială, bărbatul acesta era un seducător experimentat.

– Ți-a plăcut această mică experiență? murmură bărbatul. Ellen nu avu timp să răspundă.

Leo o sărută din nou. De data aceasta, sărutul nu mai avea nimic tandru. Era dur, posesiv, pretinzând un răspuns pe care partenera îl refuza. Luată fără voia ei de acest vârtej de plăcere, Ellen nu înțelegea ce i se întâmplă. O uimea ardoarea de care era cuprinsă. De ce? De ce îi opusese atât de puțină rezistență? Mâinile bărbatului, senzuale, urcară până la curbele sânilor. Dumnezeule! Nu trebuia să dea voie unui străin s-o atingă astfel! În mod straniu, Ellen avea impresia că toate simțurile ei se toropiseră. Sub atingerea liniştitoare a degetelor lui, încordarea din trupul ei dispărea ca prin farmec. Steven nu-i provocase niciodată o asemenea senzație! Evocându-i numele, o mulțime de amintiri îi reveniră în minte şi o treziră brutal la realitate.

– Lasă-mă! țipă tânăra încercând să se elibereze din îmbrățişare.

– De ce? Acum o clipă n-aveai nimic împotrivă.

– A fost un moment de rătăcire, asta-i tot. M-ai luat pe nepregătite, trebuie să recunoşti! Din fericire, mi-am regăsit luciditatea. Îmi dau seama foarte bine unde vrei să ajungi, domnule Copeland, şi detest felul cum acţionezi!

– M-ai năucit. Dar explică-mi, te rog, de ce mă fac vinovat acum?

Răsuflarea lui sacadată îi trăda tulburarea. Dar spre deosebire de Ellen, Leo era stăpân pe situaţie. Ofensată, femeia ripostă cu violenţă.

– Îţi baţi joc de mine! Încerci să...

– Să te seduc? Nu, Ellen, nu încă. Nu eşti pregătită.

– Şi n-o să fiu niciodată!

– Nu ţi-a plăcut sărutul?

– Nu!

– Eşti sinceră? Cu atât mai rău pentru tine. Tu ai căutat-o, mincinoasă mică!

Fără să-i mai lase timp să răspundă, Leo o sărută cu şi mai multă ardoare.

Fără să vrea, Ellen se abandonă mângâierilor buzelor pe pielea ei, gesturilor senzuale şi pasionate ale mâinilor lui. Măcar de ar fi fost vorba doar de tulburarea corpului; atunci ar fi putut lupta, ar fi reuşit să se îndepărteze de el, aşa cum făcuse ca să-l uite pe Steven. Dar dincolo de plăcerea fizică ce se năştea în ea, bărbatul mai dezlănţuia în sufletul ei un uragan,

un foc devastator care o mistuia pe dinăuntru. Ca să se salveze, trebuia să înceteze acest joc imediat, înainte să se compromită iremediabil.

Cu un suprem efort de voinţă, Ellen întoarse capul şi-l împinse pe Leo cu toată puterea. Surprins de reacţia neaşteptată a partenerei, nici măcar nu încercă să se împotrivească.

– Aş putea să te dau în judecată pentru tentativă de viol!

Ţipetele ascuţite ale femeii îl opriră pe Leo. Câteva secunde acesta o privi stupefiat, neştiind ce să creadă, apoi izbucni în râs.

– Nu văd ce găseşti atât de amuzant! continuă Ellen acerbă.

Departe de el, departe de mângâierile lui tulburătoare, tânăra femeie îşi regăsea încet stăpânirea de sine.

– Linişteşte-te, Ellen. Învaţă să profiţi de clipa pe care o trăieşti. Recunoaşte că situaţia e caraghioasă!

Caraghioasă? Ar fi vrut să-i tragă câteva palme, dar nu trebuia să îngreuneze şi mai mult situaţia, chiar dacă se simţea adânc atinsă în amorul propriu. În primul rând, trebuia să-l alunge... şi să-i taie pofta să se mai întoarcă!

– Dacă nu am nici un mijloc să te fac să pleci de aici, spuse tânăra pe un ton glacial, atunci

am să cobor în hol. Cel puțin, acolo nu mă vei mai putea hărțui.

– Te rog să procedezi cum vrei... Un singur sfat vreau să-ți dau: îmbracă-te înainte să cobori.

Năucită, femeia își coborî privirea să-și vadă ținuta. Halatul de baie era desfăcut și îi dezvăluia cu insolență trupul gol. Ellen se înroși de rușine. Își strânse grăbită cordonul, apoi fugi în baie. În trecere își luă hainele adunate teanc pe un scaun. După câteva secunde, ieși ca o nălucă, cu pletele negre fluturând pe umeri. Fără să arunce o privire către Leo, își luă geanta și o puse pe umăr.

– Îți dau zece secunde ca să părăsești această cameră... și acest hotel, declară Ellen din pragul ușii. Nu vreau să te mai văd, domnule Copeland. Niciodată! Dacă îți plac atât de mult femeile, du-te și caută-ți alte victime pe care să le cucerești cu farmecele dumitale!

Fără să aștepte un răspuns, trânti ușa și plecă în fugă pe scări. Se aștepta, bineînțeles, s-o urmeze... Cu toate astea, ajunse jos fără să audă nici un zgomot de pași în urma ei. Să fi renunțat Leo Copeland?

Liniștită, își trase puțin sufletul, apoi se îndreptă către salon. Acolo, cel puțin, nu risca nimic. Se așeză într-un fotoliu și luă un ziar, ca

să pară că avea o ocupație, deși nu era în stare să citească nici un rând. Gândurile i se învălmășeau în minte. De ce așteptase atâta ca să-l respingă pe Leo? Ar fi trebuit s-o facă mai repede. Lucrurile n-ar fi mers așa departe fără consimțământul ei tacit...

De ce? Răspunsul era simplu: pentru că nu putea să-i reziste: Farmecul acestui bărbat ascundea o forță de caracter, o personalitate căreia nimeni nu i se putea opune. Unde avea să se oprească? Tulburată de imaginile care îi apăreau obsesiv în minte, se hotărî să-l evite. Cine știe? Poate că în urma scenei abia încheiate, nu o va mai căuta! Poate că avea să renunțe la șiretlicuri ca să fure un sărut... Dar pe de altă parte, s-o seducă nu părea să fie un joc pentru el. În fiecare clipă dăduse dovadă de hotărâre și Ellen avea impresia că se zbătea în zadar să scape dintr-o capcană care o închidea implacabil.

Oftă și întoarse pagina ziarului, privind ca prin ceață rândurile pe care nu reușea să le descifreze. Fir-ar să fie! Articolul la care se uita era scris cu niște caractere pe care nu le cunoștea. Era într-adevăr foarte tulburată dacă nu remarcase acest lucru de la început! Cu un gest obosit, lăsă ziarul pe măsuța joasă și luă o broșură care dădea informații asupra locurilor

care puteau fi vizitate în Cairo. Pe copertă, fotografia piramidelor îi evocă imediat imaginea lui Leo îmbrăcat în ridicolul costum de ghid egiptean... Ridicol? Nu tocmai, trebuia să recunoască. De fapt, haina largă şi turbanul i se potriveau destul de bine...

Istovită, Ellen întoarse pagina ca să afle acolo Muzeul de Istorie... unde îl întâlnise pe Leo pentru prima dată. Furioasă, lăsă jos revista. Pentru că nu putea să citească, nu-i rămânea decât să închidă ochii. În felul ăsta, cel puţin nu risca să-l vadă pe Leo Copeland!

Zgomotul de glasuri din hotel îi atrase atenţia. Domnişoara Mason se întorsese mai devreme. Cu atât mai bine! Pentru prima oară – şi cu siguranţă ultima – tânăra femeie se bucura s-o revadă. Ellen se ridică uşurată şi porni spre recepţie ca să se alăture grupului.

– Eşti deja în picioare, domnişoară Mitchell? Cum te simţi?

– Mult mai bine, mulţumesc.

O minciună în plus nu mai conta. Trăise una dintre cele mai îngrozitoare după-amieze din viaţa ei...

– Nu vă aşteptam atât de devreme.

– Sharon nu s-a simţit prea bine. Cum nu aveam pe nimeni să mă ajute, am preferat să ne întoarcem cu toţii la hotel.

Ellen zâmbi pe ascuns. Iarăşi Sharon şi sincopele ei! Îndrăznea să-şi bată joc în felul ăsta de domnişoara Mason! Fata asta avea tupeu!

– Am trimis-o pe Sharon în camera ei să se odihnească, preciză domnişoara Mason.

Apoi se întoarse către celelalte eleve.

– Cât despre voi, domnişoarelor, mergeţi şi luaţi loc în salon. Scrieţi câteva notiţe despre vizita de astăzi.

Un murmur mocnit străbătu grupul, dar rebeliunea nu merse mai departe. Nimeni nu îndrăzni să formuleze nici o remarcă şi adolescentele se supuseră fără entuziasm. După plecarea lor, domnişoara Mason i se adresă din nou lui Ellen:

– Domnişoară Mitchell, cu toate evenimentele astea, mi-am uitat ghidul la muzeu. Dacă nu te deranjează, te-aş ruga să mi-l împrumuţi pe al dumitale. Vreau să mai verific câteva amănunte înainte să plecăm din Cairo.

„Să plecăm din Cairo!" Cum putuse Ellen să uite că azi era ultima zi pe care o petreceau în capitală? A doua zi dimineaţă, aveau să plece pe Nil până la Luxor, următoarea lor etapă. În perspectivă se anunţa o croazieră minunată, dar în primul rând era vorba de un adio definitiv pentru Leo Copeland. Gata cu tensiunea şi cu permanenta neliniştе. Putea în sfârşit să se

relaxeze şi să aprecieze fără rezerve peisajul egiptean.

– Domnişoară Mitchell? Ai auzit ce-am spus? întrebă iritată directoarea adjunctă.

– Da, bineînţeles. Vreţi să vă împrumut ghidul meu. Mă duc imediat să vi-l aduc. E în cameră.

– Vin cu dumneata. Oricum, trebuia să urc să mă răcoresc puţin. Excursia asta m-a epuizat, dar e de înţeles: să faci singură munca a două persoane pe o căldură ca asta, e un tur de forţă.

Înţepătura domnişoarei Mason o făcu pe Ellen să strângă din dinţi.

– Vă rog să mă scuzaţi. Vă promit că nu se va mai repeta. Mă simt mult mai bine. Nu vor mai fi probleme până la sfârşitul călătoriei.

– Să sperăm că aşa va fi.

Domnişoara Mason îşi însoţi remarca cu o privire severă, apoi, suverană, porni spre scară urmată de Ellen. Ajunsă în faţa uşii camerei sale, tânăra femeie începu să caute febril în geantă. Nici urmă de cheie... Bineînţeles, îşi aduse aminte imediat. Nu încuiase uşa pentru că atunci când plecase, Leo Copeland se mai afla în camera ei. Brusc, o cuprinse neliniştea. Oare mai era acolo?

– Ce s-a întâmplat, domnişoară Mitchell, iarăşi ţi-e rău? Văd că ai pălit dintr-odată.

– Nu, n-am nimic.

Ce avea să găsească deschizând uşa? Avea să-l afle pe Leo stând în mijlocul camerei, sau, încă şi mai rău, aşezat pe marginea patului? Trebuia să evite cu orice preţ o asemenea catastrofă, şi pentru asta trebuia s-o îndepărteze pe domnişoara Mason.

– Dacă vreţi să vă răcoriţi, vă voi aduce eu ghidul puţin mai târziu.

– Nu. Îl vreau acum, veni răspunsul implacabil al domnişoarei Mason.

Cu spaima în suflet, Ellen întinse mâna către clanţă. Tensiunea insuportabilă făcea să-i bată inima mai repede. Încet, foarte încet, apăsă clanţa şi împinse uşa. Nimeni. Încăperea era goală.

– Intraţi, vă rog, spuse Ellen uşurată. Cartea se află pe noptieră, lângă pat.

Domnişoara Mason înaintă un pas în timp ce tânăra femeie se duse să ia ghidul.

– Puteţi să-l păstraţi cât vreţi, spuse Ellen întinzându-i cartea.

– Mulţumesc, domnişoară. N-am nevoie decât pentru un ceas sau două...

Directoarea adjunctă amuţi deodată, cu ochii pironiţi asupra uşii de la baie care tocmai se deschisese. Ellen se întoarse, neliniştită. Poate că nu era vorba decât de un curent de aer. Din păcate, lucrurile nu stăteau aşa. În cadrul uşii

apăru o siluetă masculină punând astfel capăt tuturor speranţelor ei. Trăia un coşmar din care avea să se trezească în curând, îşi spuse tânăra femeie tremurând. Ellen închise ochii strâns ca şi cum ar fi vrut să alunge o nălucire. După câteva clipe, când avu curajul să-i deschidă, el era tot acolo.

Asemenea unei divinităţi antice, Leo Copeland stătea în faţa ei, superb în goliciunea lui aproape totală. Imagine a perfecţiunii, el întruchipa frumuseţea pură prin pieptul său puternic, umerii largi, braţele vânjoase, abdomenul suplu şi picioarele elastice. Expresia domnişoarei Mason arăta că nu era genul de femeie care să se lase impresionată de asemenea consideraţii estetice. Pentru ea, pe primul plan se afla buna conduită a personalului, acest aspect constituind un capitol foarte riguros în regulamentul de funcţionare de la Merralwood School. Tocmai descoperise un bărbat în costumul lui Adam – sau aproape – în camera uneia dintre profesoarele sale şi aceasta constituia o ofensă gravă. O greşeală de neiertat.

Fără să se arate câtuşi de puţin tulburat, Leo îşi aranjă prosopul în jurul mijlocului. Gestul lui nonşalant păru s-o instige pe domnişoara Mason care se întoarse către victima sa. Ellen aştepta sentinţa resemnată, cu capul plecat.

Pentru ea, totul era terminat. Orice-ar fi făcut, n-ar fi putut să se justifice în fața directoarei adjuncte.

Leo interveni pe un ton cât se putea de firesc.

– Îmi pare rău. Cred că am apărut la un moment nepotrivit.

– Dimpotrivă, răspunse domnișoara Mason. Prezența dumitale aici, nu face decât să-mi confirme bănuielile. Domnișoară Mitchell, să știi că, dacă ar fi depins doar de mine, nu ai fi fost angajată niciodată la Merralwood School. Contractul dumitale se datorează lipsei momentane de profesori. Încă de la început n-am avut încredere în dumneata. Se pare că am avut dreptate. Faptele dovedesc că locul dumitale nu este într-o instituție ca a noastră. Așa încât, din această clipă, poți să te consideri degrevată de toate funcțiile. Conduita dumitale imorală reprezintă un pericol pentru elevele noastre. Pentru moment, nu mai am nimic de spus. Vom discuta mai târziu despre condițiile întoarcerii dumitale în Anglia.

Fără să mai aștepte vreun răspuns, directoarea adjunctă părăsi camera plină de demnitate.

Încă o dată, Ellen se trezi singură cu Leo.

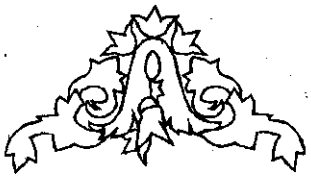

CAPITOLUL V

Furioasă, Ellen îl fulgeră din priviri pe Leo.

– Ei, acum ești mulțumit? Ai obținut ce doreai, nu-i așa? Iată-mă pe drumuri!

– De unde puteam să știu că o vei aduce pe domnișoara Mason în camera ta?

– Nu încerca să ocolești subiectul. E camera mea și am dreptul să aduc pe cine vreau. Dumneata nu trebuia să te afli aici, asta e tot... Ce căutai în baie?

– Făceam duș, bineînțeles. Voiam să scap de machiajul ăla blestemat care începuse să mă deranjeze. Când am auzit glasuri, am ieșit să văd ce se întâmplă.

– Și din motive de pudoare, te-ai înveșmântat cu cel mai mic prosop pe care l-ai găsit, evident.

De ce nu reușea să dea frâu liber mâniei? În adâncul sufletului simțea cum furia se descătușează și totuși glasul ei rămânea calm... ca și când ar fi fost stăpână pe situație. Din păcate, nu ăsta era adevărul!

– Haide, Ellen, fii obiectivă! răspunse Leo pe un ton sec. Știi foarte bine că mărimea

prosopului n-are absolut nici o importanţă. Ceea ce a ofensat-o pe domnişoara Mason, a fost prezenţa mea aici. Într-un cuvânt, asta este totul. În privinţa asta, ţi-am cerut deja scuzele de rigoare.

– Aşa crezi?

Bărbatul îi adresă un zâmbet dezarmant.

– Poate că am uitat... În orice caz, situaţia nu e atât de dramatică cum îţi place să crezi. Ai pierdut o slujbă care nu ţi se potrivea, ceea ce e mai degrabă un câştig. După părerea mea, nu vei avea greutăţi să-ţi găseşti altceva de lucru.

Dezinvoltura lui o scotea din sărite.

– Situaţia nu e atât de dramatică? Cum îndrăzneşti să afirmi aşa ceva? Te amesteci în viaţa mea privată. Din cauza ta mă trezesc pe drumuri şi mai ai tupeul să-mi spui că totul e bine?

– Crede-mă că tot ce s-a întâmplat e spre binele tău.

Toată furia pe care Ellen nu reuşea să şi-o exteriorizeze răbufni deodată.

– Mitocanule! De ce am avut ghinionul să te întâlnesc? Te urăsc din tot sufletul! Şi încă mai pretinzi că acţionezi pentru binele meu! După părerea ta, nu sunt făcută pentru învăţământ... De unde ştii? Şi ar trebui să-ţi mulţumesc că am fost dată afară? Văd că baţi

câmpii! Dă-mi voie să-ți spun ceva, domnule Copeland: voiam să-mi păstrez această slujbă. Am nevoie de ea. Nu poți să înțelegi pentru că nu știi prin ce am trecut în cursul ultimului an. Dealtfel, sunt sigură că asemenea amănunte nu te interesează deloc. Te amuză doar să te joci cu destinele oamenilor!

Tânăra se opri înainte de a se lăsa pradă unei crize de nervi. Dacă continua, avea să izbucnească în lacrimi și nu voia ca lucrurile să se petreacă așa. Nu trebuia să plângă în fața lui Leo Copeland. Zâmbetul lui dispăruse. Cu o expresie gravă, Leo se îndreptă spre celălalt capăt al camerei, apoi se întoarse către interlocutoarea lui.

– Potolește-te, Ellen. N-are rost să te superi.

– De ce? Te deranjează? Atunci, îmi cer scuze. Îmi pare rău că te-am decepționat, domnule Copeland.

– De acord, recunosc că poate m-am înșelat în privința ta. Dacă așa stau lucrurile, îți promit să-mi îndrept greșeala și să intervin pe lângă domnișoara Mason pentru tine. Dar înainte de asta, trebuie să stăm de vorbă. Așteaptă-mă un minut. Mă duc să mă îmbrac.

– N-are rost, te asigur. Eu nu sunt ca domnișoara Mason. Din partea mea, poți să te plimbi pe jumătate dezbrăcat, dacă așa vrei.

– Vreau să vorbim de la egal la egal, iar în ținuta asta mă simt puțin jenat.

– N-aș fi crezut! Tu, jenat? E pentru prima oară când aud așa ceva!

Bărbatul mormăi câteva cuvinte.

– N-am înțeles ce-ai spus acum, la sfârșit, remarcă Ellen ironică.

Leo o privi pătrunzător.

– Nici nu trebuia să auzi. Dar dacă vrei într-adevăr să știi, află că încercam să mă calmez. Începi să mă tulburi, Ellen. Furia te face și mai atrăgătoare. Numai că nu e momentul cel mai potrivit.

Femeia simți cum obrajii îi iau foc.

– Baia îți stă la dispoziție, spuse ea detașată. Un duș rece te va liniști, și-ți vei putea aduna gândurile.

– E inutil. Liniștește-te, nu te paște nici o primejdie, știu să mă stăpânesc. Mă duc să mă îmbrac. Astfel, vom putea sta de vorbă mult mai liniștiți.

– Liniștiți? După ceea ce s-a întâmplat, crezi că pot să mă liniștesc?

Glasul lui Ellen trăda amărăciunea.

– Îmi voi da toată silința, și, ai încredere în mine, voi reuși.

Bărbatul dispăru în baie. În sfârșit, câteva clipe de răgaz. Cu nervii încordați, Ellen tremura toată.

Ce zi dezastruoasă! Prezența lui Leo la piramide, sărutul pe care i-l furase în camera ei și, la sfârșit... catastrofa iremediabilă.

Ce să facă? Să meargă la domnișoara Mason? S-o roage să-i mai acorde o șansă? Să încerce să-i explice? N-avea rost. Și-ar fi pierdut timpul degeaba. Niciodată, nimeni și nimic nu i-ar fi putut schimba părerea directoarei adjuncte. Era hotărâtă s-o concedieze pe Ellen Mitchell și cu asta basta! Cuprinsă de neliniște, Ellen se gândi la viitorul care o aștepta. Un viitor plin de incertitudini. Fără slujbă, fără resurse, fără nimeni pe care putea să conteze... Ce avea să se întâmple cu ea? Furia care o făcuse să-i țină piept lui Leo se risipise ca prin minune, lăsând-o vlăguită, în pragul disperării. Gâtul i se uscase și simțea cum e gata s-o podidească plânsul. Când se întoarse în cameră, Leo o găsi stând pe marginea patului, cu privirea rătăcită în gol. Trăsăturile feței nu exprimau nimic din furia de acum câteva clipe. Care era motivul acestei tăceri subite, a acestei detașări neliniștitoare care i se citea în ochi?

– Nu mai ești furioasă pe mine?

Tânăra ridică ochii spre el obosită.

– Vezi bine că nu.

– Perfect. Atunci, vom putea discuta liniștiți. Cât despre mine, nu mai am chef să facem dragoste. Cel puțin pentru moment...

– Fii fără grijă. Pe viitor, nu vei mai avea ocazia, pentru că sunt hotărâtă să plec.

– Unde?

– În Anglia, bineînțeles.

Ellen simți un nod în gât. Anglia, șomajul fără nici o perspectivă de angajare. Incidentul de astăzi pusese capăt carierei ei de profesoară. Fără referințe, cum ar fi putut să-și găsească un post?

– Am o altă propunere, sugeră Leo.

– N-are nici un rost să te ostenești degeaba. Nu vreau să te ascult.

– Bine. Nu insist.

– Atunci, adio, domnule Copeland.

– Leo...

În fața tăcerii lui Ellen, bărbatul îi aruncă o ultimă privire înainte să părăsească încăperea. Ușa se închise în urma lui. Totuși, în locul ușurării la care se aștepta, tânăra femeie se simți copleșită de un adânc sentiment de solitudine. Vlăguită, rămase nemișcată mult timp, foarte mult timp... Avea să găsească oare puterea să înfrunte realitatea? Slujba, salariul regulat, siguranța de care se bucura azi-dimineață, erau acum doar amintire. În doar câteva ceasuri, universul ei se năruise.

Sosise ora cinei, dar la ce bun să mai coboare la masă? Nu-i era foame. Mai târziu, își adună

tot curajul şi se duse să vorbească cu domnişoara Mason... Neplăcută întrevedere, soldată după cum era de aşteptat, cu un eşec. Fără s-o lase să vorbească, directoarea adjunctă îi dăduse biletul de avion până la Londra şi o trimisese în camera ei.

Acum putea în sfârşit să plece de aici... cu condiţia să reuşească să devanseze data zborului, rezervarea biletului fiind făcută pentru săptămâna următoare, la sfârşitul sejurului întregului grup. În cazul unui refuz din partea companiei aeriene, trebuia să mai rămână câteva zile în plus la Cairo. Domnişoara Mason se gândise şi la aceasta. Directoarea adjunctă se obligase să facă demersurile pe lângă administraţia hotelului, astfel încât Ellen să aibă cazare şi masă asigurate până la plecare.

Lungită pe pat, neputând să adoarmă, tânăra femeie rămase mult timp cu ochii aţintiţi în tavan, trecând în revistă evenimentele zilei. Într-un târziu, reuşi să adoarmă.

*
* *

Când se trezi în dimineaţa următoare, se simţea mult mai bine. Mai calmă, mai puţin afectată, hotărâtă să treacă la acţiune.

Prinzând puteri după un mic dejun consistent, Ellen se duse la recepţie să telefoneze la aeroport. Aşa cum se aşteptase, nu putea să schimbe biletul. Ca să se întoarcă în Anglia mai devreme, trebuia să-şi cumpere un nou bilet... În actuala ei situaţie financiară, nici nu putea fi vorba să recurgă la această soluţie. Atunci, dacă tot trebuia să-şi prelungească sejurul la Cairo, cel puţin să profite cât mai mult!

Mulţumită de hotărârea luată, Ellen închise telefonul şi se pregătea să se întoarcă în cameră, când sângele îi îngheţă în vine. Leo era acolo, la doar câţiva centimetri în spatele ei.

– Ai ascultat ce-am vorbit? întrebă tânăra furioasă.

El îi zâmbi dezarmant.

– Fără să vreau, te asigur.

Câteva secunde, gândurile lui Ellen i se învălmăşiră în cap: Leo îi cunoştea planurile. Dacă rămânea în Cairo, avea s-o hărţuiască fără încetare până la plecare. Trebuia să-şi schimbe proiectele, să plece înapoi în Anglia cât se putea de repede... Nu, din păcate nu se putea angaja la o asemenea cheltuială şi apoi, Leo Copeland nu merita atâta osteneală!

– Domnişoara Mason şi încântătoarele ei domnişoare au plecat? Prietena noastră comună nu va avea o sarcină uşoară să-şi supravegheze

şcolăriţele! Va afla pe pielea ei că egiptenii sunt oameni cu sângele clocotind în vine! Păcat pentru ea, experienţa aceasta îi va mai scoate câteva fire albe!

– Fetele nu au decât paisprezece ani şi, orice ai crede, se poartă cum se cuvine.

– Eu te cred, dar o cunoşti foarte bine pe domnişoara Mason. Dacă vreuna dintre eleve s-ar hazarda să sărute un băiat, ar face din asta o problemă de importanţă capitală. O ştii foarte bine! A făcut deja dovada de ce e în stare în asemenea împrejurări. Cu toate că niciodată un sărut n-a făcut rău nimănui, ştim cu toţii.

Expresia aceasta visătoare, felul cum îi privea gura... Fără să vrea, pe Ellen o străbătu un fior amintindu-şi de atingerea buzelor lui. Îngrozită, îşi reveni repede. Nici nu concepea să se lase din nou cucerită de farmecul acestui individ fără scrupule.

– Ce cauţi aici? întrebă Ellen indignată.

– Am venit să-ţi fac o vizită.

Evident. Altfel, de ce ar fi venit în hotel? Era convinsă că va reveni, continuându-şi cu insistenţă demersul. Chiar îl aştepta... El nu trebuia să-şi dea seama de acest lucru; s-ar fi simţit foarte flatat! Tânăra plecă ochii pentru a-i ocoli privirea.

– Ellen, trebuie să stăm de vorbă. Ce-ar fi să căutăm un loc mai liniştit?

– De exemplu, camera mea, nu-i aşa? Nu, mulţumesc. De data asta nu vreau. Mă simt mult mai în siguranţă într-un loc public.

– Adu-ţi aminte că eram în plină stradă când te-am sărutat prima dată.

Ellen oftă cu năduf. Şi de data asta avea dreptate. Poate că era mai bine ca discuţia să se poarte între patru ochi, pentru că cine ştie ce mai avea să-i spună.

– Foarte bine. Să mergem... Nu ştiu de ce accept să te ascult.

Expresia lui Leo se destinse.

– Poate din cauză că nu ai de ales. Ştii foarte bine că nu vei reuşi să scapi de mine.

Adevărat! Iar Ellen voia să termine definitiv şi irevocabil cu Leo, ca să poată să înceapă să se gândească la ea, să-şi pună ordine în idei şi să ia viaţa de la capăt. Pentru un plus de siguranţă, lăsă uşa camerei întredeschisă.

– Nu ai încredere în mine? întrebă Leo.

– Bineînţeles că nu am! Cunoscându-ţi atitudinea faţă de femei, e de înţeles, nu-i aşa?

– Nu faţă de toate. De exemplu, domnişoara Mason nu a stârnit în mine nici o pâlpâire de dorinţă.

Lui Ellen îi venea să râdă auzind remarca nostimă, dar reuşi, printr-un efort de voinţă, să rămână serioasă. Într-adevăr, situaţia în sine

n-avea nimic amuzant... Şi pe urmă, dacă aprecia umorul lui Leo, asta însemna implicit o apropiere periculoasă de el.

Tânăra adoptă o expresie severă şi continuă:

– Dacă nu mă înşel, ai venit aici să-mi propui o slujbă.

– Cum de-ai ghicit?

– După ceea ce mi-ai făcut, ar fi o reparaţie minoră.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar crede-mă că nu am nici un sentiment de vinovăţie faţă de tine!

– Eşti un monstru de inconştienţă şi egoism! Nu aveai dreptul să te ţii scai de mine, aşa cum o faci de două zile. Din cauza ta am pierdut totul!

– Haide, Ellen, să nu-mi spui că îţi pare rău pentru postul de profesoară!

– Ba da! Închipuieşte-ţi că aveam nevoie de el.

– De ce ţineai la el atât de mult?

– Nu sunt obligată să-ţi dau socoteală. Viaţa mea particulară nu te priveşte...

– Totul ar merge mai bine dacă te-ai hotărî să te destăinuieşti cuiva.

Da, asta o ştia şi ea, numai că nu avusese niciodată un prieten adevărat pe care să poată pune bază. Eh, dacă ar avea cui să-i

împărtășească grijile, dacă ar avea cine s-o asculte!... Dar n-avea rost să viseze. Pe cine puteau să intereseze necazurile ei?

– Atunci? Ce-mi propui?

– Același lucru.

– Iarăși? Îmi ceri să-ți pozez? Glumești!

– Ai putea să câștigi mulți bani pe perioada contractului. În plus, ai beneficia de un circuit prin Egipt. Gratis, evident.

– Pe scurt, câteva zile de huzur... după care mă voi trezi fără nimic.

– Exact. Dar nu-ți face griji, am relații. Dacă vrei, după aceea te voi recomanda unei agenții de manechine. Bineînțeles, nu-ți pot garanta că te vor angaja. În schimb, pot să te asigur că îți vor acorda o întrevedere ca să-ți evalueze șansele în meserie.

– Îți bați joc de mine! La douăzeci și trei de ani, nu crezi că e puțin cam târziu să mă gândesc la o asemenea carieră? Fără să mai pun la socoteală că n-am fizicul care se cere!

– Te înșeli. Indiferent de ceea ce crezi tu, să știi că ești foarte fotogenică și asta contează în primul rând.

– De unde știi? Nici măcar n-ai văzut fotografiile pe care mi le-ai făcut în bazar.

– Nici nu trebuia. Mi-a fost de ajuns să te privesc prin obiectivul aparatului.

Leo o privi serios.

– Ellen, nu ți-ar place să străbați toată lumea și să câștigi o grămadă de bani?

– Nu știu și nici nu vreau să mă gândesc. În orice caz, nu-mi fac iluzii. N-are cum să mi se întâmple mie așa ceva.

– Într-adevăr, n-are cum să ți se întâmple, dacă n-ai curajul să-ți încerci șansa.

Cine se credea acest om ca să-i țină predici când nici măcar n-o cunoștea?

Știa foarte bine cât valora! Ellen Mitchell, profesoară aflată în șomaj, să devină top-model? Ce prostie!

– Cineva trebuie să-ți redea încrederea în tine, continuă Leo ca și cum i-ar fi citit gândurile.

– Și îmi închipui că tu te oferi voluntar!

– În orice caz, sunt gata să te ajut.

– De ce? Pentru că te simți dator față de mine?

– Nu. N-am nici o intenție să fac acte de caritate. N-am avea nimic de câștigat, nici unul dintre noi. Cred însă cu toată sinceritatea că, mergând pe acest drum, ți-ai descoperi vocația. Și țin foarte mult să-ți fac fotografiile de care ți-am vorbit.

Bărbatul o privi provocator.

– De ce mă refuzi, Ellen? Ți-e teamă din nou?

– Nu!

– Ce te reţine?

Ce o reţinea? Voia să afle ce o reţinea? Era chiar faptul de a lucra împreună cu el. Îi era teamă, o teamă vecină cu panica, de a nu fi la înălţime. De ce îşi băgase în cap că ea putea deveni manechin? Nu-i trecuse niciodată prin minte o asemenea idee. Totuşi, în actualele împrejurări, avea de ales? Dacă accepta, putea să-şi acopere pentru un timp necesităţile materiale. Leo era obligat s-o plătească până la sfârşitul contractului. Ar fi putut chiar să tragă de timp, prelungind şedinţele de pozat... Ar fi fost un mod de a se răzbuna pentru ceea ce suferise.

– Care este onorariul pe care mi-l propui? întrebă Ellen.

Cifra pe care i-o avansă interlocutorul o puse pe gânduri.

– Doar atât?

– Ăsta e tariful în vigoare. Dacă nu mă crezi, telefonează la Londra şi informează-te la agenţii din branşă.

– Pentru cât timp ai avea nevoie de serviciile mele?

– Pentru câteva zile, timp în care ne vom deplasa foarte mult. Toate cheltuielile sunt plătite: hotel, masă, plus toate celelalte. Iar dacă,

din cauza unei prelungiri neprevăzute a sejurului în Egipt, nu vei putea lua avionul la data prevăzută, mă angajez să-ți ofer biletul de întoarcere.

– Câte cheltuieli pentru o biată broşură turistică...

– E vorba de vacanțe de lux. Altfel spus, foarte scumpe. Catalogul pe care îl pregătim nu este pentru oricine. Avem în vedere o clientelă foarte exigentă, obișnuită cu servicii de lux, căreia îi trebuie un Egipt nou, inedit, pe măsura ei, un Egipt misterios și captivant cum încă nu i l-a prezentat nimeni.

– Nu prea înțeleg care ar fi rolul meu.

Leo își dădea seama că ea era gata să accepte. Deveni și mai convingător.

– Vei apărea în aproape toate fotografiile ca un fir călăuzitor. Uneori vei fi prim-plan, alteori vei apărea pe fundal, doar ca să dai perspesctivă imaginii. Am hotărât să ilustrez „Spiritul Egiptului", și tu vei fi cea care îl vei întrupa.

Ellen pufni în râs.

– Eu, Spiritul Egiptului? E o glumă!

– Nicidecum. Sunt convins că acest rol ți se potrivește de minune.

Ellen îl privi bănuitoare. De ce ar fi avut încredere în acest bărbat?

– Îți bați joc de mine!

– Deloc. Interminabilele şedinţe de pozat în plin soare te vor convinge de contrariu.

– Eu, Ellen Mitchell, să întrupez Spiritul Egiptului? repetă tânăra teatral. E absurd! E ridicol!

– Nu, Ellen. Ţi-am spus deja: corespunzi întru-totul personajului pe care îl căutam. Nu vreau o frumuseţe convenţională. Părul tău negru, privirea misterioasă, exotismul de pe chipul tău, totul este perfect.

Ochii lui Leo o cercetară atent, apoi o privi întrebător:

– Atunci? Accepţi?

Nu cu mult timp în urmă, lui Ellen i-ar fi făcut plăcere să-l refuze categoric. Acum, situaţia se schimbase. De ce să nu încerce o aventură? Nu mai avea nimic de pierdut.

Şi totuşi, câte capcane o pândeau dacă accepta? Pe lângă dificultăţile iminente ale acestei noi munci, trebuia să-l însoţească atâtea zile pe Leo. Era în stare să se descurce? Ei bine, da. Oricât ar fi costat-o, trebuia să găsească puterea să reziste. Iar dacă apărea o problemă insurmontabilă, putea să plece. Dacă începea din nou s-o hărţuiască, avea să-l părăsească pur şi simplu. În caz contrar, avea să câştige nişte bani... mulţi bani, în loc să rămână să lâncezească în acest hotel aşteptând ziua plecării.

– Ar putea chiar să te amuze, interveni Leo.

– M-ar mira.

– Încearcă totuși.

– Când ar trebui să încep?

– Cât mai curând posibil. De preferat chiar în după-amiaza asta. Nu dispun decât de câteva zile. Din păcate, am pierdut deja mult timp.

– Din cauza mea?

– Bineînțeles. Nu puteam să încep lucrul fără să am un model... deși, ca să fiu sincer, nu-mi pare rău de clipele pe care le-am petrecut încercând să te conving.

Ellen îl privi cu dușmănie.

– Nu-ți dau voie să faci astfel de remarci personale! Dacă îți accept propunerea, relațiile dintre noi trebuie să rămână strict profesionale.

– Nici o problemă.

Ellen ar fi băgat mâna în foc că Leo mințea, dar, oricum, avea să accepte slujba pe care acesta i-o oferea. Până la urmă trebuia să-l facă să înțeleagă că știa să se facă respectată.

Se apucară de lucru în aceeași după-amiază. Când Ellen coborî la ora două, așa cum stabiliseră, Leo se plimba nervos prin holul hotelului. De cum o zări, clătină din cap dezolat.

– Așa nu merge. Hainele astea... nu seamănă deloc cu ceea ce vreau eu. N-ai blue jeans?

– Nu, doar pantaloni de bumbac.

– Cu atât mai rău. Va trebui să ne mulţumim cu asta. Du-te repede şi îmbracă-te cu pantaloni şi pune-ţi o bluză largă, albă de preferinţă. Vom cumpăra pe drum câteva accesorii.

Ellen urcă îmbufnată să se schimbe. Se părea că în următoarele zile avea să-l descopere pe Leo sub alte faţete. Mai exigent în calitate de profesionist şi implicit mai greu de înţeles cu el.

– Pentru astăzi e bine, dar de mâine vom merge să cumpărăm alte haine.

Bărbatul porni grăbit către uşă. Ellen trebui aproape să alerge ca să se ţină de el.

– Unde mergem? întrebă tânăra.

– La piramide.

– De ce?

Leo se opri brusc şi se întoarse hotărât către însoţitoarea lui.

– După părerea ta, care e prima imagine care îţi vine în minte când auzi de Egipt?

– Piramidele, murmură Ellen plouată.

– Perfect, văd că ai înţeles. Atunci, să mergem! Ţelul operaţiunii mele este să trezesc în potenţialii turişti o irezistibilă dorinţă de a veni să vadă aceste minunăţii cu propriii lor ochi.

– De acord.

Resemnată, Ellen se pregătea să plece către staţia de autobuz. Încă o călătorie interminabilă

în căldura sufocantă şi lipsa de confort a vehiculului vetust.

– Nu acolo, spuse Leo apucând-o de braţ. Am chemat un taxi.

Răsuflând uşurată, ea se instală lângă el pe bancheta din spate.

– Tu plăteşti, nu-i aşa? întrebă ea.

Leo şovăi o clipă înainte să încuviinţeze clătinând din cap.

– Trebuie să apreciez faptul că ştii să-ţi acorzi înlesniri, continuă tânăra.

– Recunosc cu toată modestia.

Era evident că Leo nu voia să lungească discuţia pe tema asta. Cu atât mai bine, pentru că nici Ellen nu voia să-l întrebe mai multe. Se întoarse indiferentă şi începu să privească pe fereastră. Deodată, expresia ei se întunecă: cunoştea destul de bine cartierul pe care-l străbăteau. Taxiul nu se îndrepta către piramide.

– Încotro mergem?

Leo o privi zâmbind liniştit.

– Nu-ţi face griji. N-am de gând să te răpesc şi să te vând la târgul de sclavi. Vom trece mai întâi pe la bazar. Ţi-am spus doar că am nevoie de câteva accesorii.

– Nu mi-am închipuit nici o clipă că vei încerca să mă răpeşti. Nu sunt chiar atât de naivă, domnule Copelnad.

– S-ar putea să ai dreptate... cu toate că, după părerea mea, îţi lipseşte totuşi experienţa în multe domenii, Ellen.

Iarăşi aluziile lui răutăcioase! Furioasă, Ellen se pregătea să-i răspundă, dar, gândindu-se mai bine, preferă să tacă. Conversaţia de genul ăsta nu putea să aducă nimic bun.

– Aproape am ajuns, constată tânăra după câteva minute ca să schimbe subiectul.

– Ştiu.

Leo îi spuse şoferului să oprească şi deschise portiera.

– Aşteaptă-mă aici, Ellen. Mă întorc imediat.

După numai câteva minute se întoarse cu o sacoşă pe care o aşeză pe genunchii fetei. Imediat, taxiul porni în trombă către piramide. Pe drum, Ellen cercetă cumpărăturile: cercei formaţi dintr-o cascadă de cristale aurii scânteietoare care scoteau clinchete melodioase la cea mai mică mişcare şi o eşarfă pestriţă, colorată cu tonuri vii de albastru şi auriu.

– Leagă-ţi-o în jurul taliei, îi sugeră Leo. Am nevoie de o pată de culoare ca să pun în valoare albul hainelor.

Ellen schiţă o grimasă.

– Voi semăna cu o ţigancă.

– Ai dreptate. Ăsta e efectul pe care-l caut. Vreau să dai impresia de libertate. Întruchipezi

o femeie fără nici o obligaţie. O femeie pe care nimeni n-o poate împiedica să meargă acolo unde doreşte.

Într-un cuvânt... tocmai opusul lui Ellen. De ce o alesese tocmai pe ea? Nu va putea niciodată să intre în pielea unui asemenea personaj. Era mai bine să-i spună asta chiar acum. În clipa în care se pregătea să-i vorbească, femeia şovăi. Dacă se gândea bine, nu avea nici o obligaţie. Nimeni n-o oprea de la nimic şi până acum privise această situaţie ca pe un supliciu, în loc să profite de ea. Tulburată de gândul acesta, tânăra rămase tăcută un timp, repetându-şi în minte iarăşi şi iarăşi că viaţa ei îi aparţinea doar ei. Că, de acum înainte, totul îi era permis. Absolut totul.

Vederea piramidelor o trezi din visare. Soarele se pregătea să apună şi peisajul somptuos era scăldat într-o lumină aurie. Leo aruncă o privire de jur-împrejur şi păru mulţumit.

– Lumina e perfectă. Să începem imediat, până nu se înnoptează.

Stânjenită, Ellen aştepta indicaţii.

– Eu ce trebuie să fac?

– Plimbă-te, admiră monumentele, peisajul. Încearcă să faci abstracţie de mine.

Uşor de spus!

– Nu vrei să pozez?

– Nicidecum. Trebuie să lași impresia că apari din întâmplare pe clișeu.

Acest ultim detaliu se potrivea din plin cu realitatea! Ellen avea într-adevăr impresia că era victima hazardului!

Următoarea oră și-o petrecu plimbându-se în jurul piramidelor. Leo se mărginea să-i arate din când în când direcția în care s-o apuce. Nu era o sarcină ușoară să se poarte firesc în fața obiectivului aparatului de fotografiat. Totuși, încet-încet, Ellen se destinse. Mersul îi deveni mai natural, chipul mai senin. Ca și când ar fi fost vorba despre niște fotografii de vacanță.

– Bine, mormăia Leo din când în când.

Realitatea nu avea nimic în comun cu viziunea de coșmar pe care femeia și-o făcuse despre prima ședință. Fără reproșuri din partea lui Leo, fără enervări. Dimpotrivă, totul se petrecea într-o ambianță calmă, ca și când ar fi lucrat dintotdeauna împreună.

– Am terminat pentru astăzi, anunță el. Cred că am realizat câteva clișee bune.

– Doar câteva? Din atâtea zeci de fotografii câte ai făcut? Aparatul a funcționat ca o mitralieră.

– Da, dar după developare, nu voi reține decât două sau trei clișee.

– Şi acum, ce facem?

– De ce n-am escalada Marea Piramidă? De sus, priveliştea e minunată.

– Dar nu e voie!

– Asta face ca aventura să fie şi mai tentantă. Vreau să mai admir o dată peisajul înainte de a pleca din Cairo. Vii cu mine?

Pe Ellen o cuprinse o irezistibilă dorinţă de bravadă. Era o atitudine periculoasă, mai ales în compania lui Leo. Dar de data asta voia să facă ce-i plăcea fără să se gândească la consecinţe.

– De acord, Leo. Vin cu tine.

– Atunci, urmează-mă şi ai grijă! Urcuşul este lung şi greu. Fii atentă unde pui piciorul!

Ellen îşi dădu seama repede că Leo avea dreptate. Dar nu se gândi nici o clipă să renunţe. Răsuflând zgomotos, fata îl urma pe Leo pas cu pas, imitându-i fiecare mişcare ca să nu se expună vreunui risc inutil. Deşi soarele cobora spre linia orizontului, în aer plutea o căldură înăbuşitoare. Din când în când, Leo o ajuta la trecerile mai grele. După jumătate de oră, ajunseră în sfârşit în vârf.

Acolo, îi aştepta un spectacol nemaipomenit.

Ca un miraj, Cairo se vedea la picioarele lor ca un oraş tentacular înconjurat de deşert. Lumina aurie a apusului de soare, valurile de

căldură care se înălţau din pământul fierbinte, învăluiau peisajul cu un voal ireal.

– Ce părere ai? întrebă Leo.

– Minunat! Am impresia că am lumea întreagă la picioare.

– Acum îţi dai seama că uneori merită să încalci regulile?

Chipul lui Ellen se lumină zâmbitor.

– Experienţa asta mi-a plăcut foarte mult. Poate că ar trebui să mă hazardez mai des.

În loc să zâmbească, Leo o privi gânditor.

– Pun pariu că viaţa ta nu e prea veselă.

– Nu prea.

Absorbită de contemplarea peisajului care se oferea privirii, Ellen îl asculta distrată. Gânditor, Leo continuă:

– De când te-am întâlnit, m-am străduit să-ţi fac viaţa mai frumoasă. Sper că am reuşit... şi sper că în viitor voi face şi mai mult.

Cu gândul aiurea, Ellen nu dădu atenţie cuvintelor. Era o greşeală pe care avea să o regrete mai târziu pentru că Leo era omul care îşi respecta promisiunile...

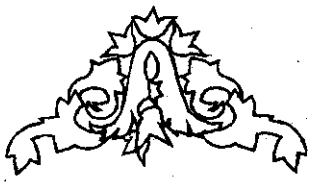

CAPITOLUL VI

Fusese o zi epuizantă. La întoarcerea la hotel, Ellen era extenuată. Tensiunea nervoasă la care fusese supusă atâtea ore, efortul fizic pentru escaladarea Marii Piramide, o făcuseră să ajungă la capătul puterilor.

– Care e programul pentru mâine? îl întrebă femeia pe Leo, încercând să-şi ascundă un căscat.

– Vom pleca la ora nouă să vizităm câteva moschei dintre cele mai pitoreşti. După aceea, vom merge la bazar. Pe scurt, va trebui să fixăm pe peliculă două aşpecte cu totul diferite ale oraşului.

– Perfect.

La drept vorbind, Ellen prefera să ignore încercările care o aşteptau a doua zi. În clipa asta se gândea la mângâierea caldă a duşului asupra muşchilor ei obosiţi: se şi vedea întinsă în pat, relaxându-se în aşteptarea cinei. După ce-şi luă grăbită la revedere de la Leo, tânăra începu să urce pe scară. Istovită, Ellen căuta să

ţină piept somnului care ameninţa s-o doboare în orice clipă. Curios însă, încerca un sentiment de plenitudine, de bucurie inexplicabilă. De ce oare?

Fără o pregătire premeditată, trăise una dintre zilele cele mai memorabile ale existenţei sale. Noul! Pentru prima oară îndrăznise să înfrunte noul. Şi o făcuse cu succes!

Abia întinsă în pat, cu părul încă ud după duş, Ellen adormi. Se trezi abia după două ore, la câteva minute până să se încheie servirea cinei. După ce mâncă singură în restaurantul deja pustiu, se hotărî să meargă direct în cameră. Era mai bine să se culce devreme ca să fie în formă a doua zi. Tocmai se pregătea să deschidă uşa camerei, când îi atrase atenţia o siluetă masculină aflată la capătul culoarului. În lumina slabă a lămpilor de veghe, i se păru că îl cunoştea.

Nu. Imposibil. Se înşela.

Totuşi, când bărbatul se apropie, expresia lui Ellen se înnegură. Din păcate nu era vorba de o iluzie optică. Părul cu reflexe atât de cunoscute, ochii pătrunzători... Era chiar el, Leo Copeland, care îi zâmbea plin de amabilitate.

– Voiam să cinăm împreună, dar ai coborât prea târziu. Păcat, poate altă dată.

– Ce cauţi aici?

– M-am mutat aici în hotel, ca să-mi fie mai comod. În felul ăsta lucrurile se vor simplifica.

– Pentru cine?

– Pentru noi doi, bineînțeles. Nu voi mai fi nevoit să-mi petrec ore întregi la telefon încercând să te găsesc, la orice schimbare intervenită în program.

– Sunt de acord în ceea ce te privește. Dar care este avantajul meu?

– Ei bine, îți voi sta la dispoziție în caz de nevoie.

– Inutil. Te asigur că sunt capabilă să mă descurc și singură.

– Te înșeli, Ellen. Cu toții avem nevoie de ajutor din când în când.

– Eu, nu. Am învățat să trec peste toate.

Tânăra se opri tocmai la timp, pentru că nu voia să-i dezvăluie lui Leo nimic din viața ei privată. Nimeni nu trebuia să afle cât suferise. Compasiunea celorlalți o dezgustase întotdeauna. Nu mărturisise niciodată, nimănui condiția ei de orfană, nici măcar colegelor de școală, când fusese copil.

Surprins de tăcerea ei subită, Leo vru s-o descoase.

– Ce-i cu expresia asta atât de tristă, Ellen? Spune-mi, ce s-a întâmplat?

– Nu.

Tremurând, Ellen întinse mâna spre clanța ușii. Voia să se eschiveze, să nu mai vorbească cu Leo. Se simțea atât de obosită, atât de vulnerabilă. În starea de epuizare fizică în care se afla, risca să i se confeseze acestui om, să-i dezvăluie secretele cele mai intime... Secrete pe care voia să le păstreze cu orice preț doar pentru ea.

După ce deschise ușa, Ellen se grăbi să intre în cameră, dar Leo se strecură și el înăuntru. Cum îndrăznea să intre? Se întoarse furioasă să-i ceară să plece, dar înțelegerea pe care o citi în ochii lui îi potoli furia.

– Ce vrei? întrebă femeia cu glasul obosit.

– Cum să-ți explic? Când sunt cu tine, de multe ori am impresia că...

– Că ce?

– Că nu sunt stăpân pe mine. E prima oară când mi se întâmplă și nu știu cum să procedez.

Abia luminată de lămpile de veghe de pe culoar, camera era cufundată în semiobscuritate. Dacă Leo închidea ușa, s-ar fi trezit amândoi în beznă. Ellen se gândi o clipă ce să facă. Să aprindă lumina? Era prea departe de întrerupător. N-ar fi trebuit să-l lase pe bărbatul ăsta să intre în cameră. Cum avea să se sfârșească această discuție? Era prea tulburată ca să reacționeze, așa încât rămase încremenită.

Contrar aşteptărilor ei, Leo nu schiţă nici cea mai mică mişcare.

– Nu ştiu cum să mă port cu tine, rupse Leo tăcerea. Deşi încerc, nu reuşesc să stabilesc o relaţie firească cu tine.

– De ce?

– Din cauza ta, a atitudinii tale.

– Nu înţeleg.

– Nici eu nu înţeleg. Măcar de-aş putea să-ţi arăt ce simt pentru tine...

Se apropie de ea şi o sărută cu tandreţe, apoi se retrase şi o contemplă îndelung, cu privirea luminată de scânteia dorinţei.

– Vezi? spuse bărbatul cu glasul gâtuit de emoţie. Chiar un sărut ca ăsta trezeşte în mine dorinţa.

Ellen se îndepărtă stânjenită.

– Leo, doar de tine depinde să eviţi asemenea situaţii.

– Imposibil! Găsesc prea multă plăcere într-un sărut... o plăcere la care aş vrea să te fac şi pe tine părtaşă. Dacă ai vrea, aş putea să te fac atât de fericită...

Bărbatul se apropie de ea şi o sărută din nou, mult mai pasionat. Degetele lui mângâiară delicat pielea femeii, stârnind în ea un val de plăcere care ameninţa s-o copleşească.

– Dacă aş şti că vrei şi tu, adăugă Leo, aş merge mai departe, să-ţi arăt cât de mult te doresc.

Ellen nu mai rezista. Inima bătea să-i spargă pieptul. De ce? De ce se abandona în braţele unui om pe care abia îl cunoscuse? Poate pur şi simplu pentru că trezea în ea un sentiment de putere, de împlinire, pe care nu-l simţise până acum. Nici măcar faţă de Steven.

Apoi, brusc, bărbatul o lăsă din braţe. În ciuda decepţiei din prima clipă, Ellen simţi o imensă uşurare. Prea multe remuşcări ar fi chinuit-o dacă i-ar fi cedat.

– Acum mă înţelegi? întrebă Leo, ca şi cum i-ar fi citit din nou gândurile. Ellen, am fi putut să mergem mai departe, îţi dai seama foarte bine. Cu oricare altă femeie, n-aş fi şovăit nici o clipă să merg până la capăt; pentru că îmi place să fac dragoste.

Sinceritatea lui o dezarmă încă o dată.

– Atunci... atunci de ce n-o faci şi cu mine?

– Pentru că nu eşti pregătită... încă. Voi aştepta. Nu vreau ca vreunul din noi să regrete.

– Şi acum, ce vei face?

În penumbra camerei, Ellen îl bănuia zâmbind.

– Ce voi face? Te voi lăsa să dormi, ca să fiu sigur că mâine vei fi în cea mai bună formă.

Trebuie să fii odihnită şi bine dispusă pentru şedinţa de pozat. Cât despre mine, mă aştept să petrec o noapte albă gândindu-mă la tine şi la clipele minunate pe care le-am fi putut petrece împreună.

– Leo, după părerea ta, vom reuşi să lucrăm împreună în asemenea condiţii?

– De ce nu? N-avem decât să ne menţinem în limitele faimoaselor „relaţii profesionale" la care ţii atât de mult.

Bărbatul făcu câţiva paşi către uşă.

– E bine să plec înainte să-mi schimb părerea. Noapte bună, Ellen.

După plecarea lui, ea rămase în întuneric. Nu voia să vadă lumină, nu voia să-şi vadă chipul în oglindă. Îi era teamă să înfrunte adevărul.

Se dezbrăcă fără grabă şi se aşeză în pat. Nu-i era somn. În adâncul ei, simţea cum se naşte un personaj nou care punea stăpânire pe ea, distrugând încet-încet vechea ei personalitate.

*

* *

După o noapte agitată, Ellen îl întâlni în dimineaţa următoare pe Leo.

Spre marea uşurare a tinerei femei, Leo devenise din nou fotograful profesionist care

își urma cu rigurozitate programul. El nu strecură nici o aluzie referitoare la incidentul din ajun. Ellen, mai destinsă, se lăsă antrenată în vârtejul activității.

Timp de câteva zile, bărbatul o conduse prin tot orașul; mai întâi prin magazinele de îmbrăcăminte ca să aleagă lucrurile cele mai potrivite pentru reportajul pe care îl aveau de realizat. La acest capitol, Ellen nu avea nimic de spus. „Maestrul" hotăra singur. Apoi, prin toate locurile pitorești pentru interminabilele ședințe de pozat în timpul cărora Leo dovedea o exigență neiertătoare.

Uneori, Ellen se întreba dacă nu cumva visase până atunci. I se părea că se află în fața unui străin. Ce se întâmplase cu bărbatul tandru, senzual, care o sărutase cu atâta patimă?

În dimineața celei de a patra zile, Leo o anunță că voia să facă niște clișee pe străzile capitalei. În sfârșit, putea să-și tragă sufletul puțin, își spuse Ellen. Cât se înșela! Mai tiranic decât oricând, el o obligă să meargă ore în șir sub soarele dogoritor, prin aglomerația străzii. Zgomotul era îngrozitor, circulația o amețea, praful o îneca, dar Leo părea să nu bage de seamă. El mergea fără încetare, căutând în permanență cadrul ideal.

Cum reușea oare să nu se rătăcească prin labirintul de străduțe și alei înguste? Dacă ar fi abandonat-o acolo, Ellen n-ar fi fost în stare să găsească drumul înapoi! Epuizată, tânăra femeie avea grijă să nu-l piardă nici o clipă din ochi pe însoțitorul ei. Și totuși, ce spectacol fascinant ofereau moscheile cu minaretele lor, pieţele aglomerate în care oamenii își croiau drum printre asini, cămile și mașini. Într-o căldură înăbușitoare, aromele mirodeniilor se amestecau cu mirosul mâncărurilor condimentate, cu praful și cu mirosul animalelor. Pentru prima oară de la venirea sa, Ellen vedea orașul Cairo în realitatea lui cotidiană.

La ceasul amiezii, istovită, ameţită de imaginile care i se perindaseră prin fața ochilor, Ellen ceru o pauză. Îl luă de braț pe Leo, îl trase cu forța într-un restaurant și se instală la o masă.

– Dacă continuăm în ritmul ăsta, n-o să pot ține pasul! spuse ea pe un ton acuzator.

– Scuză-mă. Nu-mi place să umblu cu jumătăți de măsură, dar, liniștește-te. Știu și să mă destind.

– Da? Încă nu mi-am dat seama de asta.

– Trag de tine din cauza planificării prea încărcate.

– Doar n-o să începi să vorbești ca domnișoara Mason!

– Apropo. Încă îți pare rău că nu mai lucrezi pentru ea?

– Bineînțeles. Orice părere ai avea, slujba asta îmi oferea cel puțin siguranța zilei de mâine. Ca să fiu sinceră, prefer să pozez pentru tine decât să am grijă de un grup de adolescente. Numai că, după ce vom termina reportajul, ce se va întâmpla cu mine? La asta te-ai gândit?

– Azi e ultima noastră zi la Cairo.

– Unde plecăm?

– La Luxor. Plecăm diseară cu trenul de șapte și jumătate. Avem locuri la vagon de dormit.

– Astă-seară? De ce nu mi-ai spus mai din timp? Trebuia să mă pregătesc.

– Fără panică! Cât timp îți trebuie? Ai la dispoziție toată după-amiaza ca să-ți faci bagajele.

Nu asta era problema lui Ellen. În realitate, îi părea rău că trebuia să părăsească orașul. Pe măsură ce îl străbătea în toate direcțiile, tânăra femeie începea să se simtă în largul ei în această metropolă suprapopulată și zgomotoasă. Încerca chiar un sentiment de siguranță... Și acum, iată că trebuia să plece către o destinație necunoscută, având-l însoțitor pe Leo Copeland!

Copleșită de gânduri, Ellen își petrecu după-amiaza în camera ei adunându-și lucrurile

şi reflectând. Aceste câteva şedinţe de pozat aveau să-i aducă o grămadă de bani. Nici nu se punea problema să renunţe la o asemenea înţelegere sub pretextul că această călătorie o făcea să se consume nervos, chiar dacă ştia adevăratul motiv al neliniştii sale. Dacă ar fi reuşit să uite sărutările lui Leo! Steven nu stârnise în ea niciodată o asemenea tulburare. Steven... Amintirea îmbrăţişărilor lui se estompase în memoria lui Ellen. Încet-încet, îl uita pe cel pe care crezuse că-l iubeşte atât de mult. Voise atât de mult să se mărite cu el! În clipa despărţirii, tânăra căzuse într-o neagră disperare, pierzând pentru totdeauna – cel puţin aşa crezuse ea – pofta de viaţă.

Şi totuşi, câte se întâmplaseră doar într-un an! Ieşind întărită din aceste încercări, Ellen ştiuse să depăşească această criză depresivă şi să înfrunte viaţa. Singurătatea de care se temea atât de mult altădată, n-o mai speria. Încercările prin care trecuse o întăriseră, se maturizase, simţea o metamorfoză lentă transformând-o.

Ultimele zile o transformaseră şi mai mult. De ce se simţea mai încrezătoare în sine după întâlnirea cu Leo Copeland? Nu putea să-şi explice acest miracol. Poate că fotograful nu făcuse altceva decât să-i dezvăluie o nouă faţetă, până atunci ascunsă, a personalităţii ei.

Asemenea unui magician, Leo întrevedea în ea un personaj pe care nimeni înaintea lui nu-l descoperise. Sub privirea lui, Ellen simţea cum în trupul şi în mintea ei se naşte o femeie nouă şi încerca o bucurie nesfârşită pentru asta.

Pierdută în contemplarea imaginii pe care o reflecta oglinda, tânăra femeie clătină din cap. Trebuia să înceteze cu fantasmele! Leo Copeland nu era decât un bărbat ca oricare altul. Şedinţele lui de pozat nu reprezentau pentru ea decât o slujbă temporară. Atât şi nimic mai mult.

La ora stabilită, Ellen se întâlni cu Leo în holul hotelului. Valiza cu hainele pe care i le cumpărase el, parcă avea o tonă.

– Dacă vrei, pot să te ajut, se oferi bărbatul.

– Nu, mulţumesc. Mă descurc singură.

Tânăra aruncă o privire spre cele două genţi mari ale însoţitorului ei.

– Cu atât mai mult cu cât cred că o să ai probleme să-ţi cari propriile bagaje, adăugă ea ironică. Întotdeauna îţi iei toată garderoba?

– Nu, dar îmi iau întotdeauna accesoriile fotografice. Niciodată nu ştiu de ce voi avea nevoie, aşa încât prefer să-mi prisosească decât să nu-mi ajungă. Acum, hai să mergem, să nu scăpăm trenul!

În gara supraaglomerată şi zgomotoasă, Leo îşi croi drum fără nici o problemă prin marea

de oameni care amenința să-i înghită. Înainta cu pas hotărât, urmat îndeaproape de Ellen, la rândul ei hotărâtă să nu-l piardă. Cu simțul lui de orientare, trebuia să găsească vagonul...

Câteva minute mai târziu, se aflau pe peron, la ușa vagonului căutat. Oftând ușurată, Ellen urcă în trenul care avea s-o poarte către necunoscut. Singură n-ar fi îndrăznit niciodată să întreprindă o asemenea călătorie. Alături de Leo, nu se temea de nimic.

După ce mai verifică o dată biletul, Leo deschise ușa compartimentului.

– Am ajuns.

Ellen intră și își roti privirea mirată de jur-împrejur. Cât confort! Se aflau într-o adevărată cameră, cu un mic șifonier de haine și cu un lavoar cu apă caldă și rece. Tânăra femeie lăsă jos valiza, cu chipul luminat de un zâmbet.

– Formidabil! Nu mă așteptam la un asemenea confort. Și tu unde vei dormi? În compartimentul de alături?

– Nu. Îl vom împărți amândoi pe ăsta. E conceput pentru două persoane. Bugetul meu nu-mi permite să ocup două compartimente. Îmi pare rău!

Prea mergea totul ca pe roate! Mai devreme sau mai târziu, trebuia să apară o problemă. Și

iată că necazul apăruse... şi încă nu unul oarecare. Furioasă, îşi ridică valiza.

– Nici vorbă! declară Ellen pe un ton categoric. Cred că te aşteptai la un refuz din partea mea, nu-i aşa? De ce nu m-ai prevenit dinainte?

– Din neglijenţă. Pur şi simplu nu mi-a trecut prin minte. Când călătoreşti se întâmplă deseori să împarţi compartimentul cu necunoscuţi. Haide, Ellen, fii înţelegătoare! Nu te gândi decât la aspectul practic al lucrurilor, fără gânduri ascunse.

Ea îl fulgeră cu privirea. Omul ăsta avea un talent deosebit să facă lucrurile să pară atât de simple, atât de fireşti! Dar n-avea să se lase înşelată de şiretlicurile lui.

– Ar fi trebuit să-mi spui şi mie, Leo!

– Poate, dar am fost atât de ocupat. Şi în fond, atâtea discuţii pentru o nimica toată! Niciodată nu te-aş fi crezut atât de mironosiţă.

„Mironosiţă". De ce îi atribuia acest epitet? O făcea special ca s-o jignească.

– Oricum ar fi, această promiscuitate nu-mi place deloc, decretă Ellen.

Leo ajunsese la capătul răbdării.

– Dacă doamna doreşte, este liberă să meargă să doarmă pe culoar! N-o să dormi prea bine dar, cel puţin acolo, nu te vei teme de prezenţa mea.

– Nu, dragul meu Leo, există o soluție și mai simplă; renunț la voiajul ăsta și mă întorc la hotel!

Nici o șansă... Trenul se puse încet în mișcare într-un zgomot infernal de fiare. Privirea lui Leo se însenină.

– Prea târziu.

– Nu contează. Voi coborî la prima stație.

– Da. La Luxor. Sărmana de tine! Te afli într-un expres care nu are nici o oprire până la destinație.

Descumpănită, Ellen se așeză pe banchetă. Soarta era împotriva ei. În sinea ei, blestema ziua în care îl întâlnise pe Leo Copeland. Nu mai rămăsese decât o soluție: trebuia să petreacă noaptea împreună cu omul ăsta. Cât despre Leo, el jubila. Câștigase încă o dată.

– Haide, Ellen, nu face pe indignata. Îți promit solemn că nu riști nimic în prezența mea. Și, dacă asta te liniștește, vom avea vizite destul de frecvente din partea stewarzilor. Mai gândește-te și la următorul lucru: atât cabina cât și paturile sunt atât de înguste, încât nu văd ce altceva am putea face amândoi decât să dormim...

Privirea evazivă a bărbatului o făcea pe Ellen să turbeze. Dacă voia s-o seducă, dimensiunile reduse ale cabinei n-ar fi fost un impediment

insurmontabil! Dar chiar se gândea la așa ceva? Cu câteva zile în urmă, ar fi avut motive să se teamă. Dar atitudinea lui Leo se schimbase de când lucra pentru el. În definitiv, poate că nu-l interesase niciodată persoana ei. Poate că încercase să flirteze cu ea doar ca s-o facă să accepte să pozeze pentru el. Of, la ce bun să-și chinuiască mintea cu astfel de gânduri? Cel mai bine ar fi să se obișnuiască cu ideea, să-și petreacă noaptea cât mai liniștită și, de a doua zi, să se concentreze asupra muncii ei... doar asupra muncii.

Puțin mai târziu li se aduse cina și Ellen, spre uimirea ei, mâncă cu multă poftă. După ce stewardul debarasă, ideea acestui interminabil tête-à-tête o făcu pe tânăra femeie să se simtă stânjenită. Până la micul dejun, nu aveau să mai vadă pe nimeni! Câteva ore lungi de neliniște în perspectivă... Fără îndoială că frământările ei erau vizibile, pentru că Leo întrebă:

– Ai o expresie ciudată. Nu ești în apele tale?

– Nu, nu sunt. Am dreptul, nu-i așa?

Oare prin ce miracol îi citea toate gândurile? De ce n-o lăsa în pace?

Leo oftă exasperat.

– Ce naiba, Ellen! Ți-am promis că n-o să încerc să te seduc. Ce mai vrei? Nu pot să-i

sufăr pe oamenii care stau bosumflaţi. Te rog să încetezi! Ai înţeles?

În loc de răspuns, Ellen îi întoarse spatele şi începu pregătirile pentru culcare. Deodată, se blocă. Înainte să se bage în pat, ar trebui să-şi facă toaleta, să se dezbrace în faţa lui. Acest gând îi îngheţă sângele în vine. Asta era culmea! Furioasă, Ellen dădu frâu liber exasperării. Ce putea să facă?

– Nu vrei să te duci la vagonul restaurant să bei un păhărel... ca să te destinzi puţin înainte de culcare? întrebă ea arborând cel mai amabil zâmbet de care era în stare.

– Nu, mulţumesc.

Ellen îi aruncă o privire veninoasă. Monstrul! Înţelesese foarte bine de ce căuta să-l îndepărteze, dar cavalerismul nu se număra printre calităţile lui ! Probabil că se bucura că o pusese încă o dată într-o situaţie stânjenitoare.

Ei bine, chiar dacă ar fi trebuit să aştepte toată noaptea aşezată pe banchetă, nu avea să-i ceară să iasă! Ar fi o umilinţă prea mare pentru ea.

Leo o privea imperturbabil.

– Nu reuşesc să te înţeleg, spuse el după un timp.

– Atunci n-are rost să mai insişti.

– Poate că ai dreptate, dar e mai presus de voinţa mea. Eşti atât de misterioasă...

– Pentru numele lui Dumnezeu, încetează cu prostiile astea!

– Vorbesc foarte serios. Deşi am petrecut câteva zile împreună, nu ştiu aproape nimic despre tine. Îţi dai seama?

– Şi ţi-ar place să-ţi povestesc viaţa mea ca să-ţi satisfaci curiozitatea?

– Nu. Aş prefera să descopăr singur fiecare amănunt al existenţei tale, încet-încet. Dar asta riscă să dureze. Nu vrei să dezvăluieşti nimic, absolut nimic!

Ellen simţi cum i se strânge inima. De ce atâta insistenţă să-i cunoască trecutul? O teamă nestăpânită o copleşi. Teama de a vedea apărând în privirea lui Leo mila de care n-avea nevoie.

– Dar tu? întrebă ea sfidător. Cine eşti dumneata, domnule Leo Copeland?

– Ce vrei să ştii? Haide, întreabă-mă. Îţi voi răspunde.

Luată pe nepregătite, Ellen rămase câteva clipe fără grai. Ce voia să ştie despre el? Nimic... N-o interesa deloc. Totuşi era mai bine să profite de ocazia ivită. Cel puţin, în timpul ăsta nu punea el întrebările!

– Cum ai devenit fotograf profesionist?

– Datorită tatălui meu care era un mare pasionat de fotografie. Acasă aveam chiar şi un laborator. Am crescut în această ambianţă.

– Şi el lucrează în branşă?

Leo avu o mică şovăire.

– Nu, lucrează în domeniul financiar. A fost bancher. Acum, a ieşit la pensie şi îşi consacră majoritatea timpului pentru tot felul de reportaje. Mama se plânge că îl vede foarte rar. Dar tatăl tău cu ce se ocupă?

– E... e pensionar şi el.

Era minciuna obişnuită, minciuna pe care o folosea ca pe un scut protector de fiecare dată când cineva o întreba despre apropiaţii ei. La şcoală îşi inventase o familie: părinţii stabiliţi la ţară din motive de sănătate... părinţi care o sunau la telefon o dată la două zile şi cu care se întâlnea doar în timpul vacanţelor...

Această poveste, întreţinută atâta timp, se întipărise în memoria ei atât de adânc încât era pe punctul să devină aproape o realitate. Ca şi cum îşi dădea seama de înşelătorie, Leo o privi suspicios. Cum să reacţioneze dacă el insista? Ce să facă? Să-i mărturisească adevărul? Spre marea ei uşurare, Leo schimbă subiectul. Acum era vorba doar de programul sejurului lor la Luxor.

În sfârşit, bărbatul se retrase, căscând.

– Bine! eu mă culc, anunţă Leo. Preferi să dormi sus sau jos?

Ce importanţă avea? ar fi vrut Ellen să riposteze. Oricum, n-avea să închidă ochii toată noaptea.

– Jos, răspunse tânăra femeie. Bineînţeles, dacă îţi convine şi ţie.

– Nici o problemă. Eu pot să dorm oriunde... dar nu cu oricine.

Fără să mai piardă vremea, Leo îşi scoase cămaşa şi îşi făcu repede toaleta în minusculul lavoar, apoi se întoarse spre Ellen.

– Când călătoresc, nu-mi iau niciodată pijama cu mine. Dacă nu vrei să mă vezi în chiloţi, îţi propun să te întorci câteva clipe.

Zâmbetul lui o exaspera. Ah, dacă ar fi avut tupeul să rămână acolo, liniştită, şi să-l privească cum se dezbracă! Dar nu era în stare. Furioasă, întoarse capul brusc, ca să contemple prin fereastră întunericul nopţii. Câteva clipe mai târziu se auzi fâşâitul cearşafurilor.

Acum era rândul ei. Cu gesturi hoţeşti, Ellen începu să se spele dar renunţă. N-avea rost să insiste. A doua zi dimineaţă avea să facă un duş ca lumea, imediat după sosirea la hotel. Mai rămânea să se dezbrace fără să-i dea lui Leo satisfacţia s-o vadă goală...

De bine, de rău, reuşi să se descurce chircită pe pat. Odată îmbrăcată în cămaşa de noapte, se strecură sub cearşaf oftând uşurată.

– Noapte bună, Ellen, şopti Leo de sus.

– Noapte bună.

Cu ochii închişi, Ellen aşteptă îndelung somnul. În zadar! Cum să dormi în zgomotul regulat al roţilor pe şine, cu legănatul neîntrerupt al trenului, şi mai ales în prezenţa acelui bărbat atât de aproape de ea?

Orele care aveau să se scurgă urmau fără îndoială să fie cele mai groaznice din viaţa ei. Ellen era convinsă că nici Leo nu dormea. În ciuda liniştii şi nemişcării lui, îl simţea la fel de încordat ca şi ea. Aştepta oare un gest din partea ei?

Putea să aştepte mult şi bine! Ea nu avea să facă nici o mişcare. Leo n-avea decât să petreacă o noapte albă. Iar ea, n-avea decât să-şi închipuie că e singură... Cu ochii închişi, Ellen chema somnul, dar acesta nu venea.

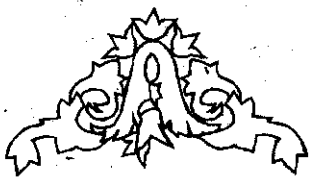

CAPITOLUL VII

A doua zi dimineața la șapte și jumătate, trenul opri într-un vacarm infernal în gara Luxor.

Ellen se trezise mai de mult, și chiar avusese timp să ia micul dejun. Fără Leo. Surprinsă să găsească patul de deasupra gol când se trezise, tânăra femeie profitase ca să-și facă toaleta și să se îmbrace liniștită. Leo s-a întors abia după o jumătate de oră. Apăruse în pragul ușii îmbrăcat lejer într-o pereche de blue jeans și o cămașă largă de bumbac. Soarele dimineții care inunda compartimentul făcea să-i strălucească în păr reflexe aurii. Un Apolo al naibii de atrăgător. Multe femei și-ar fi dorit să-și petreacă o noapte cu el. Ea, Ellen Mitchell, trăise această aventură! Slavă Domnului, fără să se întâmple nimic! De ce încerca însă un sentiment de amărăciune?

Din cauza oboselii, își spuse Ellen, a lipsei de somn de care, în treacăt fie spus, el era răspunzător. După nopți ca aceasta, era

întotdeauna deprimată şi abătută. Era mai bine să nu se gândească la asta şi să-şi concentreze atenţia asupra Luxorului. Deşi mult mai mic decât Cairo, prin oraş forfotea o mulţime la fel de densă şi de gălăgioasă ca în capitală. Luxorul oferea un contrast curios: la tot pasul vestigiile istoriei antice se amestecau cu prăvăliile de suveniruri asaltate de hoarde de turişti în căutarea exotismului.

Ellen fu cucerită din prima clipă de farmecul oraşului egiptean. Era fascinată de contrastul care, peste tot, punea faţă în faţă armonios trecutul şi prezentul: arhitectură monumentală şi case din pământ, caleşti elegante şi taxiuri uzate, iahturi luxoase ancorate alături de graţioasele feluci, tradiţionalele ambarcaţiuni locale cu vele mari, triunghiulare.

Dar, mai presus de toate, era Nilul. Luxorul se întindea pe malurile fluviului sacru, dătător de viaţă, a cărui înfăţişare se schimba de la un ceas la altul al zilei, ca şi cum ar fi vrut să venereze zeul Soare.

Taxiul îi purtă pe şoseaua mărginită de arbori, de terase, cafenele şi hoteluri. După ce trecu pe lângă mai multe clădiri moderne cu faţade convenţionale, maşina se opri în faţa unei construcţii de piatră. Era o minune a arhitecturii locale, cu balcoane bogat ornamentate, ferestre

realizate în stil persan şi coloane elegante care încadrau intrarea principală.

– Îţi place? întrebă Leo.

– Bineînţeles!

– Am rezervat camere la faţadă ca să profităm de priveliştea Nilului. Dar n-o să ai prea mult timp ca să admiri panorama. Chiar din dimineaţa asta, vom merge în Valea Regilor ca să fotografiez mormintele faraonilor.

– Aşa de repede?

– Ei, da. Ţi-am spus că meseria de manechin nu-i atât de uşoară cum pare la prima vedere. Avem atâtea lucruri de făcut în două zile... Şi acum, du-te şi schimbă-te. Pune-ţi costumul verde. E cel mai potrivit pentru reportajul de azi.

– Sunt gata într-o jumătate de oră. Pe curând!

După exact treizeci de minute, înviorată de un duş rapid, Ellen se privea cu ochi critic în oglindă. Părul ei negru, strălucitor, îi cădea râuri pe umeri. De când se cunoşteau, Leo îi interzisese să-şi mai prindă părul în coc. Ellen nu se împotrivise: vechea coafură îi aducea aminte de domnişoara Mason.

Tânăra femeie se studia atent. Bluza verde-smarald, cu croială clasică, fusta largă de aceeaşi culoare tivită cu auriu, o schimbau cu totul. Ellen nu se recunoştea astfel îmbrăcată.

Până acum, preferase culorile neutre cu tonuri vii. Lui Ellen nu-i plăcea să se facă remarcată. Totuşi, culorile pe care i le alesese fotograful îi puneau extrem de bine în valoare ochii, tenul bronzat.

Mulţumită, tânăra îşi luă geanta şi plecă să se întâlnească cu Leo.

– Câtă punctualitate! exclamă bărbatul când o văzu apărând pe scări.

Leo nu se lansă în nici un comentariu. Să fi fost oare decepţionat? Ellen în schimb, era. Şi nu se putu abţine să nu-l întrebe, ca să se liniştească:

– Ce părere ai de ţinuta mea, de coafură? Sper că aşa voiai să arăt.

– Eşti perfectă. Pentru mine, întotdeauna ai fost aşa... Hai să mergem, să nu ratăm vaporul. Valea Regilor se află pe celălalt mal al Nilului.

Fără să acorde nici o importanţă celorlalţi turişti care se înghesuiau pe punte, Ellen se bucură de fiecare clipă a traversării, fericită la gândul că va descoperi locuri atât de importante în istoria omenirii. După ce acostară, Leo îi făcu câteva precizări.

– Ansamblul monumental e destul de departe. În orice caz, e prea departe ca să mergem pe jos până acolo. Din fericire, există

şi alte mijloace de a ajunge. Te las pe tine să hotărăşti: taxi, bicicletă, sau măgar?

Măgar? Ellen aruncă o privire către animalele care aşteptau răbdătoare sub soarele dogoritor.

– Săracii de ei! Par istoviţi. Nu vreau să-i mai chinuiesc şi eu.

– Bunătatea ta te va pierde! Dealtfel, ţi-am mai spus-o.

– Leo Copeland, te înşeli în privinţa mea. Dar n-are nici o importanţă. În orice caz, nu vei reuşi să mă faci să urc pe vreunul din animalele astea.

– De acord. Recunosc că nici pe mine nu mă atrăgea prea mult ideea. Dacă vrei să ştii părerea mea, am face mai bine să ne ferim de bicicletele care mi se par a fi într-o stare jalnică.

În cele din urmă, plecară cu un taxi. Peisajul uscat, dezolant, plin de praf, contrasta izbitor cu zona luxuriantă a câmpurilor fertile irigate de Nil şi păzite pentru eternitate de două siluete gigantice de piatră ale coloşilor lui Memnon. La doar câţiva kilometri de fluviu, sub o căldură toridă, începea imensul deşert egiptean. Şoferul îi lăsă la intrarea Văii Regilor. Pentru întoarcere, nici o problemă. Avea să-i aştepte. Era obişnuit s-o facă. Abia coborâţi din maşină, Leo îşi scoase aparatul de fotografiat şi ceru lui Ellen să meargă înaintea lui.

– Vreau să prind câteva cadre generale. Plimbă-te cât se poate de firesc. Îți cer doar să ții capul drept, ca să ți se vadă bine chipul.

O jumătate de oră mai târziu, ședința nu se terminase încă. Doborâtă de căldură, orbită de strălucirea soarelui, Ellen nu mai putea. Simțea că se topește dacă va continua!

– Am crezut că preferi să lucrezi dimineața devreme sau după-amiaza, către asfințit, Leo. N-ar fi mai bine așa? Nu mai pot!

– Îmi pare rău, Ellen. Da, de obicei încerc să evit orele de caniculă, din cauza luminii prea abundente. Dar acum vreau o serie de clișee foarte clare, puțin supraexpuse, ca să pun mai bine în valoare imaginile mai romantice pe care le voi face mai târziu, către seară.

Ellen își trecu mâna obosită peste frunte.

– Am rezistat cât am putut, dar acum simt că mi se face rău. Trebuie să găsesc un adăpost imediat.

– De acord. Îți propun să intrăm într-unul dintre morminte. În felul ăsta voi profita și eu ca să iau niște imagini din interior.

Se îndreptară către o deschizătură într-o colină care ascundea intrarea în primul mormânt. Față de căldura de afară, înăuntru era o atmosferă binefăcătoare. Ellen îl urmă pe Leo

de-a lungul culoarului în pantă care ducea la camera mortuară.

După o oprire de câteva minute în anticamera cu pereții decorați cu fresce reprezentând animale, șerpi și demoni, cei doi își continuară coborârea. Aveau să se afunde așa până în măruntaiele pământului? Ellen simțea o apăsare chinuitoare și regreta din tot sufletul că renunțase la liniștea camerei de hotel din Cairo. Iar oamenii își închipuie că manechinele au o existență de vis! Ce amăgire!

Ajunseră și în inima monumentului, camera funerară. Ellen își ridică ochii fermecată către plafonul care era în întregime acoperit cu o pictură reprezentând o femeie de o frumusețe extraordinară.

– Legenda spune că e vorba de o zeiță care devora soarele în fiecare seară, ca să-l dea oamenilor înapoi a doua zi, comentă Leo.

– E superbă.

– Dar nu ca tine, spuse Leo încet.

Dezorientată de această remarcă neașteptată, Ellen aruncă o privire în direcția însoțitorului ei. Nu glumea și expresia lui gravă o înfricoșă. Femeia se îndepărtă câțiva pași. Dar dacă încerca să o seducă aici? În definitiv, erau singuri, era tocmai ocazia pe care el o aștepta.

Neliniştită, tânăra începu să vorbească pentru a umple tăcerea.

– Am impresia că cea mai mare parte a timpului împreună cu tine, mi-o petrec închisă în asemenea locuri! Mai întâi Marea Piramidă şi acum mormântul unui faraon. Nu e prea vesel!

– Ellen, încerci să deturnezi conversaţia?

– S-o deturnez?

Fără să se sinchisească să răspundă, Leo fotografie plafonul sub toate unghiurile, apoi o privi pe însoţitoarea lui drept în ochi.

– Ţi-am spus că-mi placi foarte mult. Mai mult decât toate minunăţiile din Valea Regilor.

– Şi te aştepţi să te iau în serios? Îţi baţi joc de mine, ca de obicei.

– Nici nu-mi trece prin minte, te asigur. Nu-ţi place să primeşti complimente?

– Nu ştiu. Sincer vorbind, nu sunt obişnuită să primesc complimente.

– De data asta, tu îţi baţi joc de mine!

– Nicidecum!

Vehemenţa replicii îl puse pe Leo pe gânduri. În sfârşit, Ellen se hotărî să taie în carne vie. Nu mai putea să suporte să se joace de-a şoarecele şi pisica cu ea.

– Ascultă, Leo. Nu-mi place jocul tău. Spune-mi ce vrei de la mine şi să terminăm!

– Ce se va întâmpla după aceea?

– Vei suporta un refuz dar, cel puţin, vom şti fiecare până unde putem merge. Altfel ne va fi foarte greu să lucrăm împreună.

– Dar dacă sunt sincer?

Privirea pătrunzătoare a bărbatului o făcu pe Ellen să simtă cum o străbate un fior.

– E imposibil!

– De ce?

– Pentru că abuzezi de naivitatea mea, încercând să mă faci să cred că mă consideri frumoasă, de exemplu. Niciodată, nimeni...

Femeia se opri brusc, dar era prea târziu. Leo termină fraza în locul ei.

– Niciodată, nimeni, nu ţi-a dezvăluit frumuseţea din tine?

Leo avea dreptate... Nici ea însăşi nu se recunoscuse în primele fotografii pe care i le făcuse în bazar. Atunci, cine era ea? O tânără neînsemnată aşa cum crezuse întotdeauna, sau personajul necunoscut şi misterios care nu se trezea decât în prezenţa lui Leo Copeland? Nu. Nu voia să caute un răspuns la această întrebare. Nu acum, nu aici, în liniştea şi izolarea acestui mormânt din alte vremuri.

Fără o vorbă, Leo făcu un pas înainte, şi inima lui Ellen începu să bată nebuneşte.

Incapabilă să facă cel mai mic gest, femeia aştepta resemnată. Orice s-ar fi întâmplat... Totuşi, spre marea ei uimire, Leo se îndepărtă şi porni spre culoar.

– Plecăm? întrebă Ellen.

Bărbatul se întoarse zâmbind ironic.

– De ce? Vrei să rămâi?

– Nu, nu...

Leo porni cu pas grăbit şi Ellen îl urmă, uşurată că n-o întrebase mai departe. Pentru că n-ar fi ştiut ce să-i răspundă. Nici ea nu ştia ce voia... Ce se întâmpla cu ea când rămânea singură cu el? Prin ce alchimie reuşea s-o tulbure atât?... Astfel încât îşi pierdea controlul asupra gândurilor şi gesturilor...

Ajunşi afară, căldura îi lovi din plin. De data asta, Ellen nu se mai plânse. Acum prefera să stea afară decât să rămână cu el într-o încăpere întunecoasă! Pe viitor trebuia să evite să mai ajungă în asemenea situaţii.

Incidentul a fost repede uitat, pentru că în acea zi celelalte şedinţe de pozat au fost realizate în exterior. Aparent satisfăcut de reportaj, Leo dădu în sfârşit semnalul de plecare. Se întoarseră la taxiul care-i aştepta şi şoferul îi duse înapoi la Luxor.

După ce sosiră la hotel, Ellen urcă în camera ei să se schimbe pentru cină, fericită să

revină la hainele ei obișnuite. Redevenea astfel Ellen Mitchell, profesoară în șomaj, personaj care îi convenea mult mai mult.

Leo își dădea seama de neliniștea ei? Orice s-ar spune, el făcea toate eforturile s-o destindă, și nu fără succes. În timpul cinei, Leo povesti o sumedenie de întâmplări nostime petrecute în timpul precedentelor reportaje. Ce bine ar fi fost să fie tot timpul un interlocutor la fel de agreabil!

– Vreau să mai fac câteva fotografii, anunță bărbatul după desert. La asfințit, Nilul se învește în voal de mister. Devine magic, încântător, captivant...

– Nu te odihnești niciodată?

– Ba da, liniștește-te! Dealtfel, pot să amân ședința asta pentru mâine, dacă ai vreo idee mai bună.

Glasul lui avea o notă atât de senzuală... Sau era doar rodul imaginației sale? Ellen nu mai știa.

– Nu, nu, murmură ea. Te însoțesc.

Când ieșiră din hotel, discul soarelui cobora deja către linia orizontului incendiind cerul cu o explozie de roșu, galben și oranj, care se reflectau pe pereții clădirilor din Luxor. Nilul însuși se transformase: siluetele felucilor se

profilau pe suprafaţa lucitoare a fluviului. Leo scoase aparatul şi făcu o primă serie de clişee. Nemişcată, Ellen îl privea fascinată de priceperea lui.

După câteva minute, peisajul se schimbă. După clipele magice, începea să se înnopteze, totul estompându-se într-un voal de întuneric. Leo îşi strânse aparatul şi filmele, le aranjă în geanta pe care şi-o aşeză în bandulieră.

– Trebuia să se întâmple, spuse bărbatul mulţumit.

– Ai terminat?

– Da. Acum lumina e prea slabă. În orice caz, am realizat ce mi-am propus.

– Când ai venit aici ştiai foarte bine că nu vei avea nevoie de mine. De ce mi-ai cerut să vin şi eu?

– Pentru că îmi place să te simt alături de mine. Credeam că ai înţeles.

– Nicidecum. Şi te rog să încetezi să mai faci asemenea comentarii!

– De ce?

– N-aş putea să-ţi spun. În orice caz, sunt inutile şi deplasate.

– Nu e şi părerea mea.

– N-ar fi trebuit să accept să lucrez pentru tine. Eşti atât de ciudat, de derutant...

– De ce? Pentru că vreau să petrec câteva clipe în plus cu tine?

Ce să-i răspundă? Stânjenită, Ellen se întoarse către fluviu. Nilul se etala la picioarele lor, larg, liniştit, lipsit de animaţia care domnea pe apele lui în timpul zilei. Contemplarea acestui peisaj minunat nu-i aduse nici o uşurare. Apropierea lui Leo o tulbura. Ultimele raze ale apusului de soare se jucau în părul lui, scoţându-i în evidenţă privirea abătută, privire care o fixa atât de pătrunzător. De ce i se părea deodată atât de apropiat? Abia îl cunoştea... Era mai bine să plece, să se întoarcă la hotel cât mai repede, înainte să se lase copleşită de atmosfera atât de deosebită din seara asta.

Leo se apropie de ea încet, ca să n-o sperie. Ca o felină care se apropie de pradă. Pradă, iată ce era Ellen pentru el. Şi totuşi, în ciuda acestei certitudini, ea nu încercă să fugă. Aproape că îi făcea plăcere această situaţie riscantă, în ciuda pericolului pe care îl reprezenta acest bărbat, un pericol pe care îl presimţise de la început... şi pe care îl acceptase tacit.

Leo o privea în tăcere ca şi cum aştepta un verdict.

– Eu... noi... trebuie să ne întoarcem la hotel. S-a făcut târziu, Leo.

– Da.

Totuși, nici unul nu făcu nici o mișcare.

Ultima rază de soare dispărea la orizont. În curând, întunericul avea să cuprindă totul. Intimitatea nopții îi cuprindea copleșind-o pe Ellen cu o stare plăcută pe care nu o cunoștea. Era pentru prima oară după mulți ani când nu încerca sentimentul de singurătate care o chinuia de atâta timp. Datorită lui Leo, ea simțea în adâncul sufletului cum se naște o căldură binefăcătoare.

– Să ne întoarcem, propuse bărbatul.

Ellen îl urmă. Și unul și celălalt erau conștienți de atracția reciprocă dar, pe tot drumul de întoarcere, merseră fără să se atingă. Nici măcar nu se luară de mână.

La hotel, când Ellen deschise ușa camerei, el o urmă. Ea aștepta, cu inima bătând să-i spargă pieptul. În ea se dădea o luptă: glasul rațiunii îi poruncea să-l respingă, dar dacă-și urma inima, era gata să facă o nebunie... fără nici o urmă de regret. Văzându-i nehotărârea, Leo interveni.

– Nu mai șovăi. Nu mai lupta împotriva destinului. Ellen, te rog! Măcar o dată în viață lasă lucrurile să meargă de la sine.

Dar tânăra femeie se temea prea mult de urmări, de suferință, de momentele de

depresiune, de tristețea care avea să vină. Din adâncul inimii răzbi un strigăt dureros:

– Nu! Nu pot!

– De ce? Nu facem nimic rău. Ba dimpotrivă... Dar dacă într-adevăr nu mă vrei, mă retrag.

Stăpânită de îndoială, de incertitudine, cu sufletul sfâșiat, Ellen își mușcă buzele. Nici ea nu știa ce voia. Dar să se trezească din nou singură după plecarea lui, să trăiască iarăși cu regretele ei, nu, nu mai putea să îndure!

– Nu pleca, te implor să nu pleci! Nu vreau să rămân singură!

Tânăra regretă imediat cuvintele rostite care îi dezvăluiau slăbiciunea. Leo n-o scăpa din ochi.

– Ellen, îți bănuiesc suferința și mă mir. Deci n-ai pe nimeni, n-ai familie, n-ai...

– Asta nu te privește pe tine.

– Ba da, mă privește. Ellen, nu caut doar să petrec câteva ceasuri plăcute cu tine.

– Dar... atunci ce vrei?

– Ca să fiu sincer, încă nu știu. Poate e prea devreme să-ți dau un răspuns.

Se apropie de ea și o sărută cu tandrețe. Fără să se opună, Ellen se lipi de el cu sentimentul că de data asta dorința lor se va împlini.

Sărutul lui Leo deveni şi mai pătimaş, ca şi când nu mai putea să aştepte. Mâinile lui mângâiau pielea tinerei femei, gura lui coborî de-a lungul gâtului.

– Ellen, şopti răguşit bărbatul. Cum să-ţi rezist? Mă faci să-mi pierd capul.

Sub asaltul repetat al dezmierdărilor, un val de plăcere o copleşi pe Ellen. Violenţa dorinţei pe care o simţea o ameţea. Pasiune, delir al simţurilor, nici un cuvânt nu putea să exprime cu exactitate senzaţia pe care o încerca în braţele lui Leo.

Cu gesturi nerăbdătoare, Leo îşi descheie nasturii şi îşi desfăcu cămaşa. Palmele lui atinseră delicat gâtul lui Ellen. Tânăra femeie închise ochii ca să guste mai bine senzaţia ameţitoare pe care o genera contactul lor intim. Leo o strânse şi mai tare în braţe. Încântată, ea recunoscu parfumul discret pe care învăţase să-l asocieze cu Leo, un amestec de chitră şi lavandă, atât de masculin.

– Oh! Ellen! Spune-mi, îţi place cum te iubesc?

– Da.

– Dar eu, Ellen, îţi plac?

În faţa tăcerii ei, Leo o strânse şi mai tandru în braţe, ca şi cum răspunsul pe care-l aştepta avea pentru el o importanţă capitală.

– Te rog să-mi răspunzi.

– Da, Leo, îmi placi.

– Mult?

Ellen vru să se eschiveze. Cum să-i răspundă când nici ea nu știa răspunsul la o asemenea întrebare?

– Nu vorbi, Leo. Mângâie-mă.

– Te doresc atât de mult, draga mea...

Mâinile lui deveniră mai insistente și Leo se aplecă să-i sărute sfârcurile excitate.

– Ești minunată, Ellen. Ești atât de diferită...

Diferită? Ellen auzi ca prin vis cuvântul agresiv. Ce îl apucase să-și aducă aminte de femeile pe care le iubise altădată? Ellen se crispă, cuprinsă brusc de încordare. Dar Leo reuși s-o îmbuneze și o făcu să uite gafa. Încet, o conduse către pat. Tânăra femeie era conștientă că se afla într-un moment hotărâtor al vieții ei... Se va abandona în brațele lui? Îl va lăsa să-i posede trupul, ea care jurase să rămână la distanță față de acest bărbat?

– Nu, Leo, te implor!

Trebuia s-o îmblânzească, s-o ia cu binișorul. Cu intuiția lui, bărbatul înțelese situația. Se așeză pe pat și se lungi lângă ea. Cu o mână pe pieptul lui Leo, Ellen îi simțea căldura trupului, îi simțea inima care bătea să-i spargă pieptul.

Cu mare încetineală Leo se aplecă asupra femeii, îi sărută sânii, apoi gâtul şi ajunse la gură: Ellen se lăsă cuprinsă de beatitudine. Nici un bărbat n-o făcuse până acum să se simtă atât de tulburată.

Lumina slabă a nopţii înstelate pătrundea prin ferestrele cu jaluzele ridicate şi lumina chipul şi trupul lui Leo care se dezbrăca. Gol, era frumos şi puternic aşa cum şi-l imaginase.

– Eşti frumoasă, murmură Leo plimbându-şi la rândul lui privirea peste trupul gol al femeii. Sunt sigur că o să-ţi placă.

Mângâierile experte treziră în Ellen o plăcere imensă pe care la rândul ei, femeia vru ca şi partenerul ei s-o împărtăşească. Mâinile ei porniră în explorarea trupului viril, timid la început, apoi, conştientă de puterea pe care o avea asupra lui, îndrăzni mângâieri mai precise...

– Eu... nu mai rezist, murmură Leo cu o voce de nerecunoscut.

Pierdută în universul necunoscut al voluptăţii, Ellen nu îl auzi. Cu un gest brutal, îl trase peste ea. Avea nevoie de vigoarea şi de căldura lui. Ellen voia să-i dăruiască totul: pentru el, era în stare de orice.

Leo îşi înfipse bărbăţia în trupul care i se oferea cu atâta voluptate. Gurile lor se uniră

într-un sărut înverşunat, la fel de înverşunat ca sarabanda trupurilor arzătoare care se declanşă fără întârziere.

Uluită să descopere un asemenea extaz, Ellen se lăsă biruită de valul de plăcere care se spărgea năvalnic în ea.

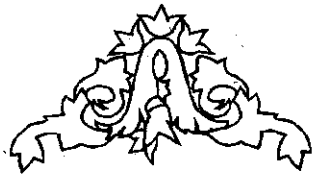

CAPITOLUL VIII

A doua zi dimineaţă, Ellen se trezi fericită, împlinită. Motivul fericirii ei se rezuma într-un singur cuvânt: Leo.

Se întoarse pe o parte. În pat, în locul gol de lângă ea, cearşafurile erau calde încă. Partenerul ei abia plecase de câteva minute.

Cu atât mai bine. Absenţa lui îi lăsa lui Ellen timp să reflecteze. Dar să reflecteze la ce? Situaţia era cât se poate de simplă: Leo o iubise şi ea i se oferise. I se oferise în ciuda tuturor jurămintelor pe care le făcuse faţă de sine însăşi să nu-i cedeze. Pentru că îl iubea! Chiar dacă nu-i era uşor să recunoască, adevărul era de necontestat. Dragostea ei se născuse şi devenise zi de zi mai puternică. Îşi închipuise că i se va putea opune. Şi avea destule motive s-o facă. În primul rând, abia se cunoşteau, ceea ce Ellen considera un serios handicap. Niciodată nu-şi închipuise că se va putea îndrăgosti de un bărbat aproape necunoscut, un străin pentru ea. Dar îl considerase vreodată pe Leo un străin? Nu.

Poate că o cucerise chiar din cauza sentimentului de bine, de siguranță pe care îl încercase în prezența lui chiar din prima zi.

Ușa se deschise brusc, întrerupând reveria lui Ellen și în prag apăru zâmbitor Leo. Jenată, tânăra femeie nu știa cum să reacționeze.

– Bună, Ellen... să nu crezi că nu vreau să fiu alături de tine, începu noul-venit. Ba dimpotrivă. Dar n-aș vrea să contrariez personalul hotelului. Aici, oamenii au idei preconcepute în privința relațiilor dintre femeile și bărbații necăsătoriți. E mai bine pentru amândoi să nu fiu văzut în camera ta dimineața la prima oară.

Nici un răspuns. Surprins de tăcerea lui Ellen, Leo o întrebă din priviri.

– Te simți bine? În dimineața asta, ai un aer ciudat...

Tânăra femeie îl privea dezorientată. Nu știa cum să reacționeze într-o asemenea situație, nouă pentru ea. Iar Leo îi lua stinghereala drept răceală.

– De bună seamă, n-o să te înțeleg niciodată! Dar asta n-are nici o importanță. Trebuie să-ți vorbesc. Te aștept jos, în restaurant.

Spunând acestea, Leo plecă închizând hotărât ușa în urma lui. De ce folosise tonul ăsta sec? Ce avea atât de important s-o anunțe?

se întreba Ellen neliniştită. Din fericire, avea să se lămurească în curând.

Înviorată de duşul rece, tânăra femeie se îmbrăcă şi se machie discret. Era gata să-l înfrunte pe Leo.

El o aştepta în restaurant, iar Ellen se aşeză în faţa lui cu ochii plecaţi. Leo se înşelă încă o dată şi îi luă timiditatea drept dispreţ.

– Haide, Ellen, purtarea ta n-are nici un sens! Mai întâi nu vrei să-mi vorbeşti, iar acum nici nu vrei să te uiţi la mine! Să nu crezi că sunt lupul cel rău! Încearcă, draga mea...

Aceste două cuvinte o făcură să-şi pardă capul. Draga mea! Îi spusese „draga mea", ca aseară! Aducându-şi aminte de clipele de fericire care îi uniseră, tânăra femeie simţi cum îi iau foc obrajii.

– Nu te ştiam atât de timidă.

– Nu ştii aproape nimic despre mine.

– ... Şi îmi pare rău. Dar sper să-mi umplu cât mai repede aceste lacune.

Leo împinse farfuria mai aproape de interlocutoarea lui.

– Ai face bine să mănânci dacă vrei să fii în formă astăzi. Avem un program încărcat.

– Ai de gând să lucrezi în dimineaţa asta?

Ellen nu-şi putu ascunde uimirea şi dezamăgirea pe care Leo le remarcă imediat.

– N-am de ales, Ellen. Dacă ar fi depins de mine, mi-aş fi acordat o pauză, dar e imposibil. La sfârşitul săptămânii trebuie să mă întorc la Londra şi în felul ăsta îmi mai rămân doar patru zile ca să închei reportajul. În primul rând trebuie să ajungem la Assuan şi la templul lui Abu Simbel.

Evocarea întoarcerii în Anglia o readuse pe Ellen la realitate. Deci, sfârşitul basmului era aproape. Leo avea să se întoarcă la viaţa lui despre care ea nu ştia nimic. Poate n-avea nici un gând s-o revadă. Trebuia să se lămurească.

– Îmi închipui că familia te aşteaptă nerăbdătoare, sau sunt obişnuiţi cu viaţa ta de nomad?

– Aveam optsprezece ani când am plecat de acasă, dar mama e şi acum la fel de îngrijorată pentru mine. Din când în când, mi-o trimite pe soră-mea ca să se asigure că nu duc lipsă de nimic. Pentru ea, am rămas acelaşi băieţel pe care l-a răsfăţat mereu. Cred că toţi părinţii sunt la fel. Vorbeşte-mi puţin de ai tăi.

Pentru o clipă, Ellen fu tentată să-i povestească minciuna obişnuită pe care o repetase de atâtea ori şi pe care o ştia pe de rost. Dar nu putea să-l mintă pe Leo.

– Părinţii mei au murit când eram mică.

– Nu mai înţeleg nimic. Tatăl tău nu e pensionar? Doar mi-ai spus că...

– Într-adevăr, așa ți-am spus, dar te-am mințit, așa cum am mințit pe toată lumea. Pentru mine a devenit o obișnuință pentru că m-am săturat să inspir milă tuturor!

Leo rămase tăcut dându-și seama că se aventura într-un subiect delicat. În sfârșit, riscă o întrebare.

– Cine te-a crescut?

– Bunicii, niște oameni foarte de treabă. M-au înconjurat cu afecțiune și au știut să umple golul pe care-l lăsase moartea părinților mei. Îmi pare foarte rău după ei.

– Au murit și ei?

Ellen încuviință clătinând din cap.

– Mai ai frați, surori?

– Am avut o soră care a murit odată cu părinții..., într-un incendiu.

– Ești singură pe lume? Nu mai ai pe nimeni? Nici măcar unchi, mătuși?

– Nu.

– Ce trist.

– Ce singurătate, în primul rând.

– Ellen, nu știu ce să spun.

– Nu spune nimic. N-am nevoie de mila ta.

– Fii liniștită, nu ăsta e sentimentul pe care mi-l inspiri. Dar ceea ce mi-ai spus mă lămurește asupra multor lucruri...

– Explică-te, Leo.

– Nu. Nu e momentul cel mai potrivit pentru asta. Poate altă dată.

– Cum rămâne cu planificarea pentru astăzi?... Ar trebui să-mi spui şi mie programul.

– M-am gândit bine şi am hotărât să-mi acord o mică vacanţă. Cred că amândoi avem nevoie de un repaos.

Perspectiva clipelor de destindere în compania lui Leo o umplu de bucurie pe Ellen. De dragul ei, Leo renunţa la principiile sale şi accepta să uite de programul lui de fotograf veşnic grăbit...

Câteva clipe mai târziu, părăseau împreună hotelul, mână în mână. Pe cerul albastru strălucea un soare implacabil, dar la ora aceea a dimineţii, căldura era încă suportabilă.

– Unde vrei să mergem? întrebă Leo. Către Nil?

– Nu. Mai bine hai să facem un tur prin magazine.

Bărbatul acceptă propunerea, e drept, fără prea mult entuziasm. Ca nişte turişti adevăraţi, se opriră la fiecare dugheană, îşi băgară nasul prin mărfurile etalate peste tot ca să descopere, la fel ca la Cairo, obiecte de artizanat autentice.

Către ora prânzului, Ellen, obosită de căldură şi de mersul prin mulţime, simţi o uşoară

slăbiciune. Leo o conduse imediat într-un restaurant apropiát.

– Ce-ar fi să profităm de ocazie şi să mâncăm? propuse el.

Încântată de idee, Ellen acceptă fără să mai stea pe gânduri. Se aşezară la o masă. Sfătuită de Leo, femeia comandă friptură de pui cu orez şi legume. El se hotărî pentru spaghete.

– Spaghete? În Egipt?

– E mâncarea mea preferată.

Când ospătarul îi aşeză în faţă o farfurie enormă plină cu spaghete, Ellen făcu ochii mari.

– Ia te uită! O să te îngaşi!

– Să mă îngraş? Niciodată! Nu pun pe mine nici un gram. Dacă vrei să te convingi că am dreptate, n-ai decât să rămâi cu mine pentru toată viaţa.

Această frază rostită pe un ton glumeţ făcu să-i bată mai repede inima tinerei femei. „Să rămână cu el pentru toată viaţa"? Vorbea serios sau era doar o glumă? Ellen hotărî să nu insiste. Era mai bine să nu dea prea mare atenţie unei replici aruncate la întâmplare. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să strice farmecul acestei dimineţi. Şi pe urmă, amintirea experienţei cu Steven îi dăinuia încă clar în memorie. Îl pierduse încercând să precipite lucrurile. Nu putea să uite această lecţie amară. Acum era în joc viitorul, fericirea ei.

Dejunul se desfăşură într-o atmosferă plăcută, numai că lui Ellen i se păru că în privirea lui Leo citeşte încordarea.

După cafea, bărbatul se hotărî să dea cărţile pe faţă.

– Ellen, ştiu că nici locul, nici momentul nu sunt cele mai potrivnice, dar aş vrea...

– Leo, tu eşti? N-aş fi crezut să te găsesc aici!

Ellen tresări auzind acest glas bărbătesc.

– Ce surpriză, bătrâne! reluă necunoscutul. De necrezut!

Ellen se întoarse contrariată. Cine era cel care dădea buzna într-un moment atât de important? Pentru că, era convinsă, Leo se pregătea să-i comunice ceva important. Bărbatul care se oprise lângă masa lor era înalt, blond, cu o construcţie atletică. Avea în jur de treizeci de ani. În orice caz, Leo nu părea încântat să-l vadă.

– Bună, Filip.

Numitul Filip nu luă în seamă acreala din glasul lui Leo şi se aşeză la masa lor.

– Leo, nu mă aşteptam să te întâlnesc în Egipt, afurisitule! Ce faci aici?

– Fotografii.

Filip îi zâmbi lui Ellen.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama. Leo nu se desparte niciodată de aparatul de fotografiat! Pentru că el nu-şi face datoria, dă-mi voie să

mă prezint: mă cheamă Filip Danby. Jurist respectabil, cap de familie onorabil – cu toate că în momentul de față călătoresc de unul singur – și prieten de multă vreme cu Leo Copeland, celibatarul nostru convins.

Noul venit zâmbi din nou.

– Dar dumneata cine ești? continuă el.

– Ellen Mitchell. Eu...

Ellen șovăi. Nu știa cum să continue, cum să-i explice prezența ei aici, alături de Leo.

– Lucrează pentru mine, interveni Leo. Va apare într-un reportaj pe care sunt pe cale să-l realizez.

N-avea rost să mai adauge nimic. În orice caz, nu voia să evoce turnura mai personală pe care o luase legătura lor. Perfect... Nici ea nu o dorea.

– Ce-ar fi să cinăm împreună, toți trei? sugeră Filip. Mă aflu aici pentru două zile, împreună cu un coleg. Unul dintre clienții noștri ne-a însărcinat să luăm legătura cu întreprinderi de aici cu care să stabilim contracte. E o problemă de rutină care îmi lasă la dispoziție destul timp liber. Sunt disponibil astă-seară, sau mâine la prânz, dacă doriți.

– Astăzi e imposibil, răspunse Leo. Avem de realizat o mulțime de cadre... iar mâine

dimineaţă plecăm la Assuan. Îmi pare rău, bătrâne, poate altă dată.

– Munceşti prea mult, cred că ţi-am mai spus-o.

– Ai dreptate. Ascultă, îţi propun să dejunăm împreună la Londra. Dă-mi un telefon şi vom stabili o dată. Leo se uită la ceas şi aşează şervetul pe masă. Acum trebuie să plecăm.

Se ridică de la masă, şi Ellen făcu la fel.

– La revedere, Filip. Încântată că te-am cunoscut.

După ce ieşiră, întrebă curioasă:

– De ce ai refuzat invitaţia?

– Filip e un prieten bun, dar se bagă mereu în probleme care nu-l privesc. Ar fi pus prea multe întrebări indiscrete, întrebări la care nu vreau să răspund, cel puţin deocamdată. Mai întâi trebuie să stăm de vorbă amândoi.

– Când?

– Nu acum. Trebuie să mă întorc la hotel. După-amiază mă duc să fac câteva fotografii la templul din Karnak.

De ce nu-i propusese să meargă cu el? Nu voia s-o ştie lângă el? Dintr-odată, Leo părea atât de îndepărtat.

– Voi profita ca să fac un tur prin magazine, continuă Ellen. Mai am de cumpărat câteva mici amintiri. Bineînţeles dacă n-ai nevoie de mine.

– Nu, nu am nevoie. Profită de ocazie! Ne întâlnim diseară la cină.

La hotel, înainte de despărţire, Leo o strânse de mână.

– Ellen, nu vreau să rămâi cu impresia că nu te mai vreau. Mă gândesc pur şi simplu că o despărţire de câteva ore ne-ar prinde bine şi mie, şi ţie.

Fiind prea tulburată ca să poată vorbi, ea încuviinţă cu o înclinare a capului şi se întoarse în camera ei. Câteva minute mai târziu, aşezată la fereastră, Ellen îl privi pe Leo cum se îndepărtează, cu aparatul de fotografiat pe umăr. Prin talia lui suplă şi părul blond, bărbatul se detaşa din mulţime, atrăgându-i privirea ca un magnet. Când dispăru după colţul străzii, femeia se întoarse de la fereastră oftând.

Ce se petrecuse cu ea în dimineaţa aceasta? Nu-şi dădea seama şi nici nu-şi putea închipui cum vor evolua lucrurile. Atitudinea lui o deruta. Dimineaţa fusese tandru, pentru ca apoi, să cadă pe gânduri, să devină distant. Poate că avea nevoie de un răstimp de gândire. Trebuia să-i lase un răgaz ca să-şi limpezească ideile.

Ellen începu să se plimbe nervoasă prin cameră. Dar dacă noaptea pe care au petrecut-o împreună nu fusese pentru el decât o aventură

interesantă? Dacă, până la urmă, se hotăra să n-o mai revadă după încheierea călătoriei?

Tânăra femeie se cutremură la gândul că s-ar putea să se trezească din nou singură. Acum, după ce aflase în brațele lui Leo ce înseamnă fericirea, simțea că nu mai putea să înfrunte izolarea de care avusese parte toată viața. Of! Ce rost avea să se mai chinuiască? Diseară îi va afla intențiile. Pentru moment, era mai bine să nu se gândească la asta, și singurul remediu era să plece la cumpărături. După câteva minute, ieși la rândul ei din hotel.

Porni hotărâtă să hoinărească câteva ceasuri prin bazar, să scotocească tarabele negustorilor în căutarea unui obiect de preț. Lui Ellen îi plăcea să se tocmească cu vânzătorii: pentru ea era un joc. Tânăra femeie tocmai examina colierele etalate pe taraba unui bijutier, cînd se auzi chemată pe nume. Recunoscu imediat glasul. Se întoarse și constată că nu se înșelase: era Filip Danby.

– Sunt încântat să te revăd, Ellen. Cauți suveniruri? întrebă el vesel. Și eu. Trebuie să-i cumpăr ceva soției, și nu știu ce să aleg. Ce părere ai despre asta? După părerea ta, i-ar plăcea?

Filip îi arătă un lănțișor delicat pe care îl ținea în palmă.

– E greu de spus, pentru că nu o cunosc. Dar, după părerea mea, e foarte drăguţ.

– Atunci, îl iau. Am încredere în tine.

După ce termină tradiţionala tocmeală, bărbatul se întoarse spre Ellen.

– Cam încăpăţânat, negustorul ăsta, nu-i aşa? Ce căldură! Dă-mi voie să-ţi ofer ceva răcoritor.

După o clipă de şovăire, tânăra femeie acceptă propunerea. Ocazia să afle ceva în plus despre viaţa lui Leo era prea tentantă. Filip o conduse spre terasa unei cafenele din apropiere, văitându-se mereu de căldură.

– Ce vrei să bei?

– Un suc de fructe.

După ce dădu comanda, bărbatul se rezemă de spătarul scaunului ca s-o vadă mai bine.

– Într-adevăr, Leo se pricepe să aleagă cele mai frumoase fete.

Văzând-o pe Ellen că se întunecă la chip, Filip încercă să repare greşeala:

– Să nu mă înţelegi greşit... vreau să spun că găseşte întotdeauna modele extraordinare pentru fotografiile lui. La fiecare reportaj, ştie exact ce gen de femeie îi trebuie şi, imediat ce a reperat una, nu se dă bătut. În privinţa încăpăţânării, e neîntrecut! E în stare să abordeze pe stradă o necunoscută şi să insiste până când aceasta cedează... Deseori se

întâmplă aşa. Ştie să vorbească cu femeile! Da, Leo m-a uimit întotdeauna. La universitate, de multe ori îmi petreceam timpul observându-l şi încercând să-i înţeleg purtarea. Din păcate, n-am reuşit să-l copiez. Leo e inimitabil şi, în orice caz, femeile sunt înnebunite după el.

Foarte interesată de spusele interlocutorului, Ellen îşi bea paharul în linişte. Ce putea să spună? Că era o nouă victimă? Că o urmărise de-a lungul şi de-a latul capitalei până când obţinuse ce voia? Ăsta era adevărul, dar nu avea nici un motiv să-l recunoască în faţa acestui străin.

– Unde l-ai întâlnit pe Leo? întrebă Filip.

– La Cairo. Eram... eram şomeră şi el mi-a propus să-i pozez. Am acceptat, ca să fac rost de bani.

În definitiv, ăsta era adevărul.

– Deci între voi nu există decât relaţii profesionale? Dându-şi seama de greşeala făcută, Filip luă o mutră spăşită. Ce gafă am făcut! Scuză-mă, asta nu mă priveşte pe mine. Îmi retrag întrebarea. Nici n-ar fi trebuit s-o pun.

– Într-adevăr, confirmă Ellen pe un ton sec. Dar dacă subiectul te interesează, află că relaţiile noastre sunt strict profesionale.

– Cu atât mai bine pentru tine. Îţi dau un sfat: încearcă să te opreşti aici.

– De ce?

– Pentru că este un vânător de inimi. Toate femeile îi cad la picioare... Ei, dacă aș face și eu aceeași impresie femeilor! Oricum, ține minte, Ellen. Fă tot posibilul să nu te îndrăgostești de el! Pozează-i cât vrei, dar să nu speri că după asta va urma ceva.

– Nu-ți face griji, Filip. Știu să-mi păstrez luciditatea.

– Nu mă îndoiesc de asta... Iartă-mă, poate mă consideri teribil de indiscret, dar prefer să te pun în gardă... Spune-mi, ședințele de pozat decurg bine?

– Fără probleme. Leo cunoaște perfect tema și știe exact ce fotografii vrea să facă.

– Așa e, se descurcă bine, încuviință Filip. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să facă o meserie din fotografie. N-ar fi câștigat atâția bani ca în domeniul lui, dar cred că ar fi avut mai multe satisfacții.

Urmară câteva clipe de liniște. Ellen își privi interlocutorul stupefiată.

– Nu... Nu e fotograf de meserie?

– Nu știai?

– Eu credeam că...

– Fotografia e doar un hobby pentru el.

– Atunci, cu ce se ocupă?

– Conduce de câţiva ani o companie de informatică. Societatea lui elaborează programe foarte sofisticate destinate tehnologiei avansate. Nu mă întreba mai mult, pentru că n-am habar. Trebuie să fii expert în domeniu ca să înţelegi.

– Este cazul lui Leo?

– Da.

Copleşită de amărăciune, Ellen se gândea la comportarea lui Leo. Probabil că pentru fiecare femeie pe care o întâlnise inventa o poveste nouă. Era un procedeu foarte comod care îi garanta o linişte absolută. Dezgustată de atâta ipocrizie, tânăra femeie simţea nevoia să rămână singură. Nu mai voia să audă nimic despre Leo Copeland. Neputând să mai suporte situaţia, Ellen se ridică brusc.

– Filip, eu trebuie să plec. Mulţumesc pentru invitaţie. Într-o zi, poate...

– Transmite-i salutări lui Leo. Îmi pare rău că nu sunteţi disponibili. Am fi petrecut o seară excelentă împreună.

Femeia schiţă un zâmbet şi părăsi terasa în grabă.

Nu-şi mai amintea drumul înapoi la hotel. După ce ajunse în cameră şi închise uşa în urma ei, putu în sfârşit să se gândească în linişte la revelaţiile lui Filip. Cuvintele lui îi răsunau clar în urechi: „E în stare să abordeze o necunoscută

pe stradă şi să insiste până când aceasta cedează... Ştie să vorbească cu femeile..." Of, Doamne! Într-adevăr ştia, dar nu l-ar fi crezut niciodată atât de ipocrit.

Ellen era la fereastră când îl zări pe Leo apropiindu-se de hotel. Se scurseră câteva minute până când auzi uşa de la camera lui închizându-se. Fără nici o şovăire, se grăbi să meargă neanunţată în camera lui.

– Ia te uită, aici erai? Credeam că mai hoinăreşti încă. Ştiu că femeile pierd noţiunea timpului când sunt la cumpărături.

– Şi te lauzi că cunoşti femeile!

– N-am spus asta.

– Nu, n-ai spus-o, dar nu mi-e greu să mi te închipui făcând-o. Te pricepi în multe domenii, Leo... În fotografie, de exemplu. Te descurci ca un profesionist.

– Ellen, ce înseamnă asta? Unde vrei să ajungi?

– Unde vreau să ajung? Vreau să te cunosc mai bine. Nu ştiu aproape nimic despre tine. După ce s-a întâmplat astă-noapte, totuşi...

– Ellen, noaptea trecută a fost o experienţă unică.

– Da. Cel puţin în privinţa asta nu m-ai minţit.

Leo se încruntă. Se apropie de ea fără s-o scape din ochi.

– Dacă înțeleg bine, insinuezi că te-am înșelat în altă privință.

– Nu chiar. Dar aș vrea să-mi vorbești despre meseria ta. Despre reportajul pe care îl realizezi acum, de exemplu. E vorba într-adevăr despre fotografii pentru o broșură turistică?

Din ce în ce mai uimit, Leo își pierdu răbdarea.

– Evident! Și tu o știi prea bine! Ellen, ce vrea să însemne interogatoriul ăsta?

– Cine știe? Poate că vreau să descopăr adevărul. Ce-ar fi să-mi povestești cum ai făcut rost de contractul ăsta?

– Dacă vrei neapărat... Directorul agenției de voiaj este un prieten al meu și m-a rugat să-i fac fotografiile.

– Te plătește bine?

– Ești la curent. Bineînțeles. Dar cum ai...

Ellen îl întrerupse, dând frâu liber furiei care fierbea în ea.

– Da, sunt la curent! Ce păcat, nu-i așa? Știu că m-ai mințit, că nu ești fotograf de meserie. Și sunt gata să pun prinsoare că ai câte o aventură cu fiecare model! Leo, ești dezgustător!

– Insinuezi că am premeditat totul? E meschin!

– Îmi pare rău că ți-am rănit sensibilitatea. Atunci, spune-mi, Leo: cine a plătit toate cheltuielile de până acum?

– Eu, bineînțeles.

– Tu? Atunci înseamnă că m-ai cumpărat, că m-ai întreținut. Îți închipui ce simt eu descoperind adevărul?

– Hai să nu exagerăm! În orice caz, aveam de gând să-ți spun adevărul.

– Ce simplu! Și sperai să scapi ușor! Și când voiai să-mi mărturisești? La sfârșitul sejurului? După ce profitai de mine după bunul plac?

Fu rândul lui Leo să cedeze nervos. Făcu un pas spre Ellen și ea se dădu înapoi speriată.

– Cum îndrăznești, Ellen? Cum îndrăznești să spui asemenea lucruri?

– Dar tu cum îndrăznești să mă tratezi astfel? Te urăsc, Leo! Te urăsc!

Cu ochii scăldați în lacrimi, Ellen fugi în camera ei. N-avea nici un rost să se dea în spectacol, să se umilească.

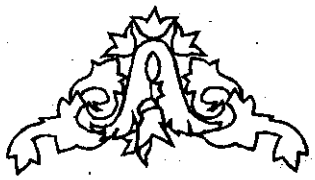

CAPITOLUL IX

Odată întoarsă în cameră, Ellen începu imediat să-şi facă bagajele. Avea nervii întinşi la maximum şi se aştepta în orice clipă să-l vadă pe Leo apărând furios.

Dar Leo nu se arătă. Uşurată, dar şi decepţionată în acelaşi timp, tânăra îşi închise geanta şi ieşi din cameră cu inima zdrobită.

Ajunse în hol şi se duse la recepţie unde solicită nota de plată.

– Plecaţi? întrebă surprins funcţionarul. Rezervarea dumneavoastră este până mâine.

– Mi-am schimbat programul

Funcţionarul răsfoi prin hârtiile aflate pe birou, apoi îi adresă un zâmbet politicos.

– Nu aveţi nimic de plătit. Domnul Copeland a dat dispoziţie ca toate cheltuielile să fie trecute în contul lui.

– E drăguţ din partea lui, dar vreau să-mi achit singură nota de plată. Vă rog să faceţi socoteala cât vă datorez.

Recepţionerul o privi mirat, apoi se conformă oftând. După ce plăti nota, Ellen îşi luă valiza

şi părăsi hotelul. N-avea rost să cheme un taxi, mai bine mergea pe jos până la gară. Puţină mişcare era binevenită şi, în felul ăsta, se mai liniştea.

Un tren pleca din Luxor la şapte şi jumătate seara şi ajungea la Cairo a doua zi dimineaţa devreme. Ellen rezervă un compartiment întreg ca să nu fie nevoită să suporte compania unor necunoscuţi pe toată durata călătoriei. În starea în care se afla, nu voia să stea de vorbă cu nimeni.

Lunga aşteptare pe peron era un adevărat supliciu. Stând ca pe jăratic, Ellen privea mulţimea din jurul ei aşteptând în orice clipă apariţia lui Leo. Deşi nu voia să recunoască, i-ar fi plăcut să-l vadă venind. El ar fi găsit o scuză care să-i justifice purtarea, s-ar fi împăcat şi nu s-ar fi pus problema să plece...

Totuşi, când veni ora plecării, Ellen trebui să se dea bătută. Leo nu considerase că era necesar să vină să-şi ceară scuze. Pentru el, Ellen nu reprezenta altceva decât o cucerire în plus. Cât de naivă fusese să-l creadă sincer!

Singură în compartiment, tânăra femeie nu închise ochii toată noaptea. Prea multe gânduri o asaltau, nelăsând-o să-şi afle odihna. Cum ajunsese în situaţia asta? Cum putuse ca într-un

interval de doar câteva ore să treacă de la fericire la disperare? Viitorul i se părea mai întunecat ca niciodată. După ce va ajunge în Anglia, va trebui să pornească în căutare de lucru; o aşteptau din nou descurajarea şi decepţiile.

Dacă ar fi avut în buzunar banii promişi de Leo, ar fi putut să stea fără grijă o perioadă mai lungă. Dar avusese el oare într-adevăr intenţia s-o plătească? Poate că îşi propusese să dispară în ceaţă odată ajunşi la Assuan. Oare agenţia de manechine căreia voia s-o recomande poate nu era decât o născocire... Iar ea îl crezuse!

După momentele de indignare, pe Ellen o cuprinse o adâncă tristeţe. Copleşită de deznădejde, tânăra femeie se ghemui pe banchetă aşteptând sfârşitul acestei nopţi interminabile.

Trenul sosi în zori. Obosită şi deprimată, Ellen ieşi din gară fără să ştie încotro să meargă. Se afla la Cairo singură, fără bani. Nu-i mai rămânea decât să se întoarcă în Anglia. Slavă Domnului, păstrase biletul de avion, dar zborul era abia a doua zi. Cea mai bună soluţie era să se întoarcă la hotelul unde stătuse împreună cu grupul. N-avea curajul să parcurgă drumul pe jos. Nu se simţise niciodată atât de obosită, atât de abătută.

Recepționerul nu-și ascunse surpriza când o văzu. Îi găsi o cameră, și Ellen urcă imediat singură, refuzând ajutorul băiatului de bagaje. Abia intrată în cameră, așeză valiza într-un colț și se aruncă în pat îmbrăcată așa cum era. Epuizată după noaptea albă petrecută în tren, închise ochii și adormi.

Era ora prânzului când se trezi. Dezorientată, Ellen își aduse aminte cu greutate unde se afla. Încet-încet amintirile îi reveneau în minte. Apăsată de gânduri, își băgă capul sub pernă. Nu va putea s-o scoată la capăt! Și totuși, trebuia să răzbească! În starea de epuizare în care se afla, un duș și o mâncare bună i-ar fi fost de cel mai mare ajutor.

După un duș care o mai învioră puțin, Ellen coborî în restaurant și se așeză la o masă izolată. Ospătarul tocmai aducea antreurile când tânăra femeie auzi o voce cunoscută.

– Haideți, domnișoarelor, grăbiți-vă! Avem timp să mâncăm și după aceea ne întoarcem pentru ultima oară la Muzeul de Istorie.

Domnișoara Mason și grupul ei! Ce căuta directoarea adjunctă la Cairo? Ellen își aduse aminte de programul grupului. Domnișoara Mason prevăzuse reîntoarcerea în capitală în ajunul plecării, ca să poată lua avionul în

dimineața următoare. Cum de putuse uita? Ce proastă fusese! Acum trebuia să se întâlneaască cu domnișoara Mason și elevele ei...

Ellen încercă să se facă cât mai mică în colțul ei. Fără succes. Adolescentele o observaseră deja. Domnișoara Mason urmări alertată direcția privirilor fetelor și o descoperi și ea pe Ellen. Chipul ei căpătă o expresie dezaprobatoare, glacială.

Spre marea ușurare a tinerei femei, grupul de eleve mâncă în grabă și plecă imediat. În trecere, câteva fete îi zâmbiră și îi făcură semne cu mâna, iar Ellen le răspunse. Trebuia să păstreze cele mai bune relații cu ele, din moment ce mâine aveau să plece cu același avion.

Dezamăgită, Ellen își petrecu restul după-amiezii în salonul hotelului. Nu mai avea nici un chef să iasă în oraș. Gândurile o purtau fără să vrea către viitorul lipsit de perspectivă, plin de nesiguranță, care o aștepta. Ce se va întâmpla cu ea? Dar dacă ar fi din nou primită pentru o nouă perioadă de probă la Merralwood School? Își dădu seama imediat de absurditatea ipotezei. Domnișoara Mason s-ar fi opus din toate puterile. N-avea rost să-și facă iluzii.

Totuși, Ellen nu voia să se lase bătută. Trebuia să-și încerce șansa, iar dacă primea un

refuz, cel puțin avea satisfacția să fi făcut tot posibilul...

După ce luă aceasată hotărâre, Ellen începu să aștepte cu nerăbdare întoarcerea domnișoarei Mason. La ora cinci, grupul apăru în sfârșit în hol.

– Urcați imediat în camerele voastre și pregătiți-vă pentru cină, ordonă domnișoara Mason.

Adolescentele se supuseră și se împrăștiară. Acum era momentul! Ellen se grăbi să ajungă lângă directoarea adjunctă.

– Bună ziua, domnișoară Mason. Pot să vă vorbesc câteva clipe?

O expresie de nemulțumire se întipări pe chipul celei chestionate.

– Domnișoară Mitchell, nu mai am nimic să-ți spun.

– Nu vă reține decât câteva minute.

– Fie, dacă insiști atât.

Domnișoara Mason o urmă pe Ellen în salon și se așeză în fața ei, țeapănă, trufașă, glacială.

– Ei bine, domnișoară Mitchell, trebuie să recunosc că sunt uimită să te revăd. Ce dorești? O scrisoare de recomandare? Dacă este vorba despre asta, atunci răspunsul meu e negativ, iar refuzul meu e de înțeles.

– Nu, nu vreau o recomandare. Vă cer doar să-mi mai acordați o șansă.

Stupefiată de o asemenea îndrăzneală, domnișoara Mason rămase fără grai. Ellen prinse ocazia să-și pledeze cauza.

– Ascultați-mă, domnișoară. M-ați dat afară pentru că mă bănuiați de comportare imorală. E adevărat că aparențele erau împotriva mea, dar bărbatul pe care l-ați văzut în cameră a intrat fără voia mea. Nu l-am chemat eu. Mă hărțuia și nu mai știam ce să inventez ca să scap de el. Vă jur că nu mi-am petrecut după-amiaza cu el. Întrebați-i pe angajații hotelului și vă vor confirma că mi-am petrecut după-amiaza în salon.

Expresia domnișoarei Mason se mai îmblânzi. Rugămințile lui Ellen nu o lăsaseră insensibilă. Dar imediat își reveni la rigiditatea de la început.

– Cum să te cred, domnișoară Mitchell? Când am intrat în camera dumitale să cauți ghidul, bărbatul acela a ieșit din baie!

– N-am știut că era acolo! Când l-am văzut am avut același șoc ca și dumneavoastră, vă asigur. Și pe urmă, dacă aș fi știut că e acolo, credeți că v-aș fi lăsat să intrați?

Directoarea adjunctă căzu pe gânduri.

– Raţionamentul stă în picioare, dar tot nu mi-ai explicat cum l-ai cunoscut pe omul ăsta. Doar nu a început să te urmărească aşa, fără nici un motiv.

– O să vă vină greu să credeţi, dar ăsta e adevărul!

În capul lui Ellen, amintirile se învălmăşeau: Leo în pragul sălii din Muzeul de Istorie. Leo îmbrăcat ca un ghid egiptean lângă piramide... Cu inima bătându-i cu putere în piept, Ellen încerca să uite. Avea neapărat nevoie de această slujbă! Trebuia să găsească un mijloc ca s-o convingă pe domnişoara Mason s-o reangajeze.

– Nu-mi lăsa nici o clipă de linişte, continuă tânăra. Atitudinea mea faţă de el a fost foarte clară, dar ce să fac împotriva unei asemenea încăpăţânări?

– Şi ai reuşit în sfârşit să scapi de el? Îmi poţi garanta că nu se vor mai repeta incidente de felul ăsta?

– Da, am scăpat de el. Voi face astfel încât o asemenea neplăcere să nu se mai repete.

Leo Copeland nu se va mai întoarce niciodată după ceea ce îi spusese. Domnişoara Mason rămase pe gânduri câteva clipe, punând-o pe Ellen pe jăratic. Ce avea să hotărască? Ellen aştepta neliniştită verdictul. De această hotărâre depindea viitorul ei...

– Nu pot decât să-ţi dau câştig de cauză, decretă în sfârşit directoarea adjunctă. În cazul ăsta se pare că dumneata ai jucat rolul victimei.

– Pot să-mi recapăt postul?

– Da. Bineînţeles, de probă. Te aştept să vii cu noi la cină şi contez pe ajutorul dumitale mâine dimineaţă, la plecarea spre casă.

Ellen ar fi trebuit să încerce un sentiment de culpabilitate. Îi ascunsese atâtea lucruri domnişoarei Mason... De ce nu simţea nimic, nici o emoţie, nici o uşurare? După câteva cuvinte de mulţumire, tânăra urcă în camera ei şi rămase câteva minute întinsă pe pat, copleşită de gânduri privind zilele ce vor urma, zile goale şi triste...

În timpul cinei, Ellen încercă să evite privirile intrigate ale elevelor. Pe buzele lor stăteau gata să zboare mii de întrebări referitoare la misterioasa ei reapariţie.

– Domnişoarelor, declară directoarea adjunctă la sfârşitul mesei, veţi urca imediat în camerele voastre ca să vă pregătiţi bagajele şi să vă culcaţi. Mâine vă aşteaptă o lungă călătorie. Fără scandal în camere!

Ellen le urmă pe eleve, uşurată să se regăsească din nou singură. Trebuia să profite de cele câteva ore de repaos care îi rămâneau

înaintea plecării. Pe urmă, trebuia să-şi asume responsabilităţile de însoţitoare...

Neavând bagaje de făcut, avea tot timpul să facă un duş înainte să se bage în pat. După ce se îmbrăcă cu cămaşa de noapte şi îşi perie părul, Ellen se întoarse în cameră. În momentul în care intră în încăpere, îi îngheţă sîngele în vine. În faţa ei se afla Leo!

– Credeam că o să-ţi petreci toată noaptea în baie, spuse noul-venit.

Era imposibil. Probabil avea halucinaţii! Nicidecum! Nu visa. Era chiar el!

Ellen simţi că i se înmoaie picioarele, dar mândria o făcu să-şi stăpâneaască panica.

– Ce cauţi aici? Cum de m-ai găsit?

– Printr-o simplă deducţie. Eram sigur că o să te întorci la Cairo şi mi-am spus că te vei întoarce, poate, la acelaşi hotel. Am avut dreptate. A fost destul de uşor. Cred că ai sperat să mă vezi plecând pe urmele tale.

– Nu-i adevărat! Pleacă de aici! O să strici totul dacă te găseşte domnişoara Mason. Abia am reuşit s-o înduplec şi nu vreau să-i cad din nou în dizgraţie din cauza ta!

Leo luă un aer degajat.

– Puţin îmi pasă de domnişoara Mason. Am venit aici să-ţi vorbesc de lucruri mult mai importante.

– N-are rost să insişti. Nu vreau să te ascult. Domnişoara Mason mi-a oferit o nouă şansă şi n-am de gând s-o las să-mi scape. Pleacă!

Imperturbabil, Leo nu se clinti din loc. Ellen, la rândul ei, îşi stăpânea din ce în ce mai greu nervii. De ce? De ce revenea tocmai acum? De ce n-o lăsa în pace?

– Leo, te avertizez că dacă nu pleci, o să ies eu!

– Ca de obicei, numai că de data asta, în cămaşă de noapte. Ellen, te tulbur chiar atât?

Ellen nu răspunse. La ce bun să nege adevărul? Leo făcea mai mult decât s-o tulbure: o scotea din minţi. În prezenţa lui, avea impresia că îşi pierde capul.

– Mă duc să mă îmbrac, declară ea. Lipsesc cîteva minute.

– Aşteaptă! Înainte să fugi în baie, ascultă ce am să-ţi spun.

Să cedeze iarăşi farmecului lui irezistibil. Nu, nici nu se punea problema! O dată ajungea! Dacă rămânea şi-l asculta, Leo ar fi convins-o de buna lui credinţă. Pentru unul ca el n-ar fi fost o problemă. Ellen nu trebuia să uite că interlocutorul ei era un mincinos, un don Juan fără scrupule. Abuzase destul de încrederea ei.

– Ellen, îţi prezint scuzele mele, dacă asta vrei, continuă Leo. Pentru tot ce ţi-am făcut.

– Şi crezi că o să mă mulţumesc cu atât? Ai o îndrăzneală incredibilă! Ce uşor e! Ştergem totul cu buretele şi o luăm de la început! Nu, mulţumesc!

– Fii calmă, te rog! O să alarmezi tot hotelul cu ţipetele tale! Închipuie-ţi ce mutră ar face domnişoara Mason dacă ar da buzna în camera ta. Nu, Ellen. Serios vorbind, prea iei lucrurile în tragic. De acord. Te-am minţit, dar aveam de gând să-ţi mărturisesc adevărul.

– Când?

– Mi-era teamă să nu înţelegi greşit, aşa că aşteptam un moment prielnic.

Ellen îl privi sfidătoare..

– Leo, aveai un mod mai simplu de a acţiona: puteai să fii sincer de la bun început. Dar asta nu ţi-a trecut prin minte.

– Bineînţeles că aş fi putut. Dar tu ai denaturat jocul luându-mă drept fotograf. Iar eu nu te-am dezminţit, crezând că acest gen de personaj te va fascina mai mult...

Din sfidătoare, Ellen deveni agresivă.

– Dacă înţeleg bine, eu sunt vinovată de toate cele întâmplate? Ce obrăznicie!

Chipul lui Leo se crispă. Se vedea că abia îşi stăpâneşte furia.

– Nu-mi mai răstălmăci vorbele. Ellen, nu te-am acuzat niciodată de nimic. Îmi asum

responsabilitățile. Tot ceea ce vreau să fac este să te conving de buna mea credință. Știi de ce am procedat așa? Ca să mă apropii de tine, ca să nu te pierd! Dar asta nu vrei s-o recunoști.

– Mi se pare că n-ai avut decât de câștigat, ripostă ea cu amărăciune în glas. Și nu te-ai zgârcit: salariu generos, hoteluri de lux, garderobă oferită cu dărnicie... În sfârșit. Presupun că ești obișnuit cu genul ăsta de scenarii.

– Ce încerci să insinuezi? N-am plătit niciodată o femeie ca s-o seduc, nici pe tine, nici pe oricare alta. Dacă te-ai gândi puțin, ți-ai da seama că am dreptate.

– Of, scuză-mă! N-am fost în stare să-mi păstrez sângele rece ca tine.

– La naiba! Dacă ar fi după mine, te-aș...

– Acum ai început cu amenințările? Dacă continui în felul ăsta, chem recepția!

Leo oftă și își trecu mâna prin păr cu un gest obosit.

– Te înșeli, Ellen.

Pentru prima oară de la începutul discuției, Ellen observă cât de afectat era Leo. Atitudinea lui trăda neliniștea, încordarea, oboseala. Și o furie care stătea gata să explodeze... Dar dacă se înșela în privința lui? Pentru prima oară, pe Ellen o frământa îndoiala.

– Vrei o explicaţie? continuă bărbatul. De acord, voi încerca să te satisfac... Chiar de la prima noastră întâlnire, la Muzeul de Istorie, am ştiut că am nevoie de tine pentru reportajul meu... un reportaj care mi-a fost într-adevăr încredinţat, orice ai vrea să crezi, de un prieten care are o agenţie de voiaj. Când a aflat că plec în vacanţă în Egipt, m-a rugat să fac câteva fotografii pentru broşurile turistice pe care le editează. Cum mă interesează tot ceea ce este legat de fotografii, am acceptat fără şovăire.

– Câteva clişee în plus sau în minus...

– Nicidecum. Era vorba de un contract în toată regula şi prietenul meu a insistat să mă plătească după tariful în vigoare. Banii astfel cîştigaţi vreau să-i ofer unei societăţi de caritate, imediat ce voi ajunge în Anglia.

– Câtă generozitate! După cele spuse de prietenul tău Filip, poţi să-ţi permiţi asemenea gesturi, din moment ce întreprinderea ta îţi aduce un câştig însemnat.

– Filip e băiat bun, dar cam gură spartă! Eram sigur că v-aţi mai întâlnit. Dacă nu el, atunci cine ar fi putut să te pună la curent? Cum s-a întâmplat? L-ai întâlnit când făceai cumpărături la Luxor? Dacă voiai să afli mai multe despre trecutul meu, de ce nu mi-ai spus direct?

– Pentru că nu-mi inspirai încredere.

– Lasă-mă cel puțin să-ți explic.

– Ce să-mi explici? Că a fost de ajuns să mă întâlnești ca să vrei să petreci câteva ceasuri plăcute cu mine? Că ai vrut o aventură fără urmări, terminată odată cu întoarcerea în Anglia?

– Nu. Încă o dată deformezi totul! E drept că la început am văzut în tine modelul ideal pentru reportajul meu, dar foarte repede, sentimentele mele pentru tine s-au transformat. Îmi plăcea compania ta. Mă intrigai, ceva din tine mă atrăgea, mă fascinai atât de mult încât nu voiam să mă mai despart de tine.

– Și atunci ai făcut în așa fel încât să-mi pierd slujba, ca să fii sigur că îți voi accepta propunerea.

– N-am vrut să fii concediată, dar când inevitabilul s-a produs, recunosc că nu mi-a părut rău. În definitiv, era mai bine pentru tine. Puteai să te bucuri în sfârșit de viață, de libertate.

– Abia mă cunoșteai! Cum puteai să știi ce e mai bine pentru mine?

– Sunt sigur că nu m-am înșelat. Nu-ți plăcea meseria ta, iar noi am petrecut împreună câteva clipe plăcute, trebuie să recunoști. Ellen, ai

suferit prea mult de singurătate. Ai nevoie de cineva căruia să i te destăinuieşti, cineva care să joace în acelaşi timp rolul de prieten şi amant.

Ellen nu voia să se amăgească cu speranţe deşarte, aşa încât deveni provocatoare.

– Şi te oferi voluntar?

– Da.

– Mulţumesc, dar n-am nevoie de mila ta?

– Milă? Dar nici măcar nu se pune problema de milă între noi!

– N-are importanţă. M-ai minţit. N-am să-ţi iert niciodată răul pe care mi l-ai făcut.

– Ce rău, Ellen?

Descumpănită, femeia nu putu răspunde. Emoţia, tulburarea o făceau să simtă un nod în gât. Ar fi vrut să-i spună că îl iubea, că avea nevoie de el...

– Leo... din cauza ta, viaţa mea a devenit şi mai insuportabilă ca înainte.

– Ţi-am cerut iertare, mi-am justificat purtarea. Ce mai vrei?

Ce mai voia? Dragostea lui, tandreţea... Dar dacă nu era în stare să-şi dea singur seama, ce rost mai avea să-i spună? Copleşită de deznădejde, Ellen închise ochii.

– Lasă-mă-n pace.

Urmă o liniște încărcată de tensiune, interminabilă, insuportabilă. Apoi, zgomotul brutal al ușii trântite definitiv. Leo ieșise.

*
* *

În dimineața următoare, Ellen se sculă epuizată după încă o noapte albă. Remuşcările nu-i dăduseră pace. De ce îl alungase pe Leo cu atâta duritate? De ce fusese atât de intransigentă? Poate că se purtase astfel din cauza fricii, din cauza decepției că nu auzise declarația pe care o aștepta... Și apoi, totul se petrecuse atât de repede. Ellen își pierduse capul și nu se gândise decât la un singur lucru tot timpul: să nu se lase prinsă în plasa farmecului lui.

În dimineața aceea, tânăra femeie se arătă destul de absentă față de eleve. Se ocupă de ele, răspunse la întrebările lor cu gândul aiurea. Din fericire, domnișoara Mason, mai în formă ca oricând, își lua rolul de „comandant șef" atât de în serios încât nu remarcase nimic anormal.

După călătoria cu un microbuz, micul grup ajunse la aeroport, unde domnea deja o căldură sufocantă. O mulțime de oameni se înghesuia, așa încât le trebui mult timp să înregistreze

bagajele. Ultima sarcină care îi revenea lui Ellen era să le adune la un loc în holul aeroportului pe elevele surescitate.

Când se anunță zborul lor, Ellen se ridică și le conduse pe fete până la poarta indicată. În curând vor ateriza în Anglia, dar spre deosebire de adolescentele pe care le însoțea, pe Ellen nu o bucura perspectiva întoarcerii acasă. Nu avea cine s-o aștepte, nimeni nu se interesa de ea...

Deodată, râsetele înfundate ale fetelor o treziră din visare. Elevele șușoteau între ele și râdeau pe ascuns. Ce se mai întâmpla oare? se întrebă Ellen exasperată. Se întoarse furioasă să vadă despre ce era vorba și rămase țintuită pe loc de uimire. Rezemat nonșalat de barieră, Leo Copeland îi zâmbea. Deci fetele îi remarcaseră prezența!

Primul ei reflex fu s-o rupă la fugă. Nu voia să-l mai vadă, mai ales aici, în fața tuturor!

Leo se apropie fără să-și dea seama de tulburarea tinerei femei. Împietrită de spaimă, Ellen zări figura congestionată a domnișoarei Mason. De data asta, avea dreptul la o scenă înainte de a fi concediată... Directoarei adjuncte nu-i plăcea să-și bată nimeni joc de ea.

– Ellen, nu am încheiat discuția, începu Leo.

Ellen îl fulgeră din priviri. În spatele ei, murmurele amuțiră ca prin farmec. Fetele nu voiau să piardă nimic din spectacol.

– Nu mai am nimic să-ţi spun. Pleacă!

– Trebuie să-ţi vorbesc. Nici unul dintre noi n-a fost în stare s-o facă, aseară.

Domnişoara Mason, care se apropiase cu pas marţial, avu timp să audă finalul frazei.

– Aseară? Domnişoară Mitchell, să înţeleg că ţi-ai petrecut seara cu acest om? Eşti...

Leo o întrerupse pe un ton sec.

– Îmi pare rău, domnişoară, această problemă nu vă priveşte. Vă rog să nu vă amestecaţi.

O linişte de moarte se aşternu după acest ordin rostit cu o voce tranşantă. Apoi o adolescentă pufni în râs. Era clar că pe toate le ungea la inimă. Cineva o înfruntase pe directoarea adjunctă! Până atunci, nimeni nu îndrăznise.

– Ellen, te rog să mă asculţi! Iar dacă te încăpăţânezi, n-am să te las să pleci. Şi crede-mă că o să folosesc şi forţa dacă va fi nevoie.

Domnişoara Mason făcu un pas înapoi. Apoi, părându-i rău că fusese atât de dur, Leo deveni mai înţelegător, mai convingător.

– Draga mea, îţi promit solemn să nu te mai mint niciodată. Şi aş vrea să ştii... Noaptea pe care am petrecut-o împreună va rămâne cea mai frumoasă amintire din viaţa mea. Pentru că, vezi

tu, Ellen, te iubesc. Vreau să te iubesc şi să te păstrez lângă mine pentru totdeauna. Soarta mea e în mâinile tale.

Tânăra femeie rămase ca trăsnită. Cu glasul stins, abia reuşi să şoptească:

– Mă... iubeşti?

– Te iubesc, te ador, sunt nebun după tine... Abia aştept să te prezint familiei mele. Te vor primi cu braţele deschise.

Bucuria îi luă glasul lui Ellen. Nu putea să scoată nici un sunet. Domnişoara Mason îşi reveni prima în fire.

– Domnişoară Mitchell, nu ţi-e ruşine? Nu-ţi dau voie să discuţi problemele dumitale amoroase în faţa acestor tinere fete.

Leo se întoarse furios spre ea.

– Tu să taci! Nu vreau s-o influenţezi... poamă acră ce eşti!

– Domnule, nu-ţi permit să-mi vorbeşti aşa! Retrage-ţi imediat cuvintele!

Dar Leo n-avea ochi decât pentru Ellen.

– Draga mea, aştept să-mi răspunzi. Nu mă face să aştept. Eşti gata să rişti să ne căsătorim?

– Să ne căsătorim?

Leo schiţă un zâmbet.

– Ştiu că propunerea mea te-a luat pe nepregătite, dar asta e dorinţa mea cea mai

mare. N-aş suporta să te pierd. Atunci? Ellen, răspunde-mi, pentru numele lui Dumnezeu!

– Vai, Leo! Primesc. Ne vom căsători unde vrei tu, când vrei tu... chiar astăzi, dacă se poate.

Împungând aerul cu degetul cu gest ameninţător, domnişoara Mason interveni indignată:

– Vei regreta, domnişoară Mitchell! Şi să nu mai contezi pe ajutorul meu dacă această idilă va eşua cât de curând!

– Linişteşte-te, nu va eşua cât de curând, declară Leo. Dragă domnişoară Mason, îmi pare rău pentru dumneata că n-ai cunoscut dragostea, un sentiment atât de minunat, atât de tandru... atât de pătimaş!

Domnişoara Mason se înroşi ca racul. În micul grup se auziră iarăşi râsete înfundate.

– Domnule, îţi interzic!

– Dacă vă şochez, n-aveţi decât să plecaţi, reluă Leo suav. La urma-urmei, aţi face mai bine să vă luaţi elevele de aici, pentru că am de gând să-mi sărut viitoarea soţie, iar spectacolul ar putea să le şocheze pe mioarele pe care le păstoriţi...

Ameninţarea îşi făcu efectul imediat. Însoţită de adolescente, directoarea adjunctă plecă imediat, fără să mai stea pe gânduri. Difuzoarele

din aeroport anunțau îmbarcarea imediată a pasagerilor pentru destinația Londra...

Ellen fu cuprinsă de un hohot de râs irezistibil și se refugie în brațele lui Leo. Așa cum promisese, bărbatul o sărută, iar sărutul lui exprima mai bine decât toate cuvintele dragostea lui.

– Nu visezi, Ellen. Destinul se împlinește. De cum te-am văzut, am știut că vreau să rămân cu tine.

– Leo, te iubesc atât de mult. Atât de mult încât mi-e teamă...

Ca s-o liniștească, Leo o sărută din nou cu patimă. Un pasager grăbit trecu pe lângă ei și îi lovi, iar cei doi îndrăgostiți se desfăcură din îmbrățișare, încurcați.

– De ce mă ispitești tocmai aici, în mijlocul mulțimii? Nu poți să mai ai puțină răbdare?

Ellen se mulțumi să zâmbească.

– Mi-e greu să-mi dau seama ce se întâmplă cu mine, șopti Leo. Întâlnirea, aventura noastră, cererea în căsătorie... Atâtea evenimente au survenit în mai puțin de o săptămână. Nu seamănă deloc cu vacanța în Egipt pe care mi-o închipuisem.

– Și eu gândesc la fel. Spune-mi, Leo, ești sigur că n-o să te răzgândești?

– Nu-ți face griji. Îți promit că voi împărți cu tine fiecare clipă a existenței mele, până în ultima zi.

Leo îi atinse mâna şi Ellen i-o strânse hotărâtă. De acum ea nu se mai îndoia. Trecutul, cu cortegiul lui de amintiri amare, dispărea ca să facă loc unui viitor extrem de promițător.

– SFÂRŞIT –

În vizita din Egipt împreună cu elevele sale, Ellen, este fascinată de apariţia unui fotograf care împreună cu minunile antice acaparează toată atenţia tinerei.

Pentru a nu da motiv la nici-un fel de comentariu Ellen încearcă să-l ocolească pe insistentul artist care, are în primul rând un singur gând...

Cu mare încetineală Leo se apleacă asupra femeii, îi sărută sânii, apoi gâtul şi ajunse la gură. Ellen se lăsă cuprinsă de beatitudine. Nici un bărbat n-o făcuse până acum să se simtă atât de tulburată.

THE BEST

I.S.B.N. 973-9197-63-9

Lei 1800 + 36 T.L. = 1836